Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgivet af Lærere i Sydsalling.
Titel | Title:	Sangbog for Børneskolen
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Viborg : Th. Stenersens Bogtrykkeri, 1875
Fysiske størrelse | Physical extent:	384 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53.-164.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 019307

+Rer

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sangbog

for Børneskolen.

Samlet og udgivet

af

Lærere i Sydsalling.

Viborg.
Th. Stenersens Bogtrykkeri.
1875.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forord.

De sidste Tider have bragt os en Rigdom af Sangbøger, men kun faa og smaa for Børn, saa der længe i Børneskolen har været savnet en nogenlunde omfattende og fyldig Sange-Samling. Paa Grund heraf tillade vi os at byde den danske Børneskole nærværende Samling, haabende, at den maatte kunne afhjælpe det følte Savn. Ved vort Valg af Sange have vi sideordnet den med P. P. Smidts „Salmer og Sange“ og Konvent-Salmebogen med Tillæg, saa at Samlingen i Forening med disse skulde danne et fuldstændigt Sangværk for Børneskolen. Vi have gjort os Flid for at vælge Sange, der virkelig laa for Børn. For Fædrelands-Sangenes

Vedkommende faldt dette os ikke let, da denne Art af Sange ligger mindre for Børn.

Vi have fulgt den for Tiden befalede Retskrivning.

Det er vort Haab, at Bogen maa blive til Glæde og Oplivelse for mange Skoler og Hjem.

Toner vil kunne faas hos Lærer Skovgaard i Krejbjerg ved Skive, indtil mulig en Tonesamling med Forklaring til Legene udkommer.

1 November 1875.

Udgiverne.

Egen Tone. (Barnekow.)

Du, som vaaged over Barnelivet
I den grønne Lund fra Hedenold!
Du, som svæved over Lykkeskibet,
Da paa Bølgen blaa det bar os Skjold!
Du, som Daneskjaldene gjør glade!
Dine Vinger er af Bøgeblade,
Vift med dem fra Øjet hver en Sky,
Saa det lille Folk dig ser paa ny!

Da skal atter Lykken Danmark føje,
Som sit Skjødebarn en Moder mild,
Da skal Livet for det danske Øje
Atter blomstre som et Lykkespil,
Med Guldæblet da i Barnehaanden
Troner atter Skjold som Folkeaanden,
For ham synger alle Glutter smaa:
Vær velkommen over Bølgen blaa!

Historiske Sange.

I. Opraab.

Egen Tone (Winding) eller
som: Björn och Frithjof suto båda.

Aandesyn fra gamle Dage,
Valhals Guder, kom tilbage!
Drot for Stammen
Fylk os sammen!
Spænd dit Bælte, stærke Tor!
Lyse Frej, dit Sværd du svinge!
Højt lad Hejmdal, Hornet klinge!
Naar I skue Surturs Lue
Nærme sig til eders Nord.

2. Kom tilbage med de høje
Maal for Mandens Sind og Øje,
Med de milde
Længslers Kilde,
Med Bedrifters Sejerskor!
Kom tilbage med det stærke
Præg af Stammens Modermærke,
Med det rige, broderlige
Hjærteslag i hele Nord!

3. Fælles Minder, som vi eje,
Lyser paa vor Fremtids Veje!
Saa vi hildes
Ej og skilles,
Men gaa frem i samme Spor.

Fælles skal vor Stræben være!
Én vor Tro og én vor Ære!
I den gamle Aand vi samle
Vil et frit og mægtigt Nord!

2. Fylla.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Ønsket er ligt en yndig Mø,
Med Guldbaand om flagrende Lokker,
Hun er af dem, som aldrig dø,
En lille livsalig Gudinde,
Mens Bøgen har Blade.

2. Kaldes hun paa, hun kommer brat
Og trøster sin Ven hele Dagen,
Sidder ved Sengen den lange Nat
Og lægger sin Haand paa hans Hjærte.

3. Stoles hun paa, da gjør hun blid,
Og hun skuffer ingen med Løfter,
Siger sin Ven det selv med Flid:
Jeg kan ikke nær, hvad jeg ønsker.

4. Fylla, det er hendes Navn i Nord,
For Lykken i hele sin Fylde
Ønsker hun alle de smaa paa Jord,
Som Aser og Vaner, de store.

5. Dybt er hun rørt af Friggas Graad,
Som rinder af Sorg over Balder,
Er og betroet hvert Løndoms-Raad,
Som Friggas udkaarne Veninde.

6. Moderlighed! du véd det godt,
Hvad ellers du ikke tør nævne,
Bly, som du est, for Verdens Spot,
Du Fylla betror i det stille.

7. Fylla hun sad i Fensal tro,
Mens Hermod til Hel red paa Slejpner,
Faa det kun véd, hvad da de to
I Enrum betroed hinanden.

8. Alle dog i det gamle Nord
Derom vidste nok at fortælle,
Hvad til de to med Venskabs Ord
Skjøn Nanna gav Hermod at bringe.

9. Fylla da fik en Guldring skjøn,
Og godt har den Ring at betyde,
Ønskernes Mø fik Ønskeløn,
Det bedste, hun vil, skal opfyldes.

10. Times det skal, vel sent, men sødt,
Det bedste af Ønskerne alle,
Tidlig det lød om Liv i dødt:
Gid Balder maa komme tilbage.

11. Ønsker det gaar som Folk paa Jord,
De fødes, de færdes, de daane,
Fødes igjen paa Fyllas Ord,
Naar selv hun dem bar under Hjærte.

12. Fælles vi har med Fædres Kjøn
Det Ønske, som aldrig skal briste,
Ønsket for Odins bedste Søn:
Livsalig han Hel overvinde!

13. Fælles vi har med Mødres Kjøn
Det Ønske, som tit blev til Latter:
Gid vi maa se en Dattersøn
Af Fredegod voxe paa Marken.

14. Tit har vi holdt det dødt i Favn,
Men nænte det ej at begrave,
Bar det om Land med bittert Savn,
Som Danemænd gamle Kong Frode.

15. Tit fik det Liv og Smil paa ny,
Det voldte, skjøn Fylla, din Aande!
Deraf vi véd, at højt i Sky
Det hvilet sig har ved dit Hjærte.

16. Fredegods Tid med Hjærtets Guld
Ej glemmer den graadfagre Dise,
Ønsket derom i sorten Muld
Ej synker, mens hun føder Sønner.

17. Ønsket, trods Død, har gode Kaar,
For Fylla igjen det opvækker,
Indtil i Danmarks Gyldenaar
Livsalig det stedes til Hvile.

3. Frejas Guldsmykke.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Skjøn Freja, hun havde et :,: Smykke af Guld :,:,
Der skinned ej Mage dertil over Muld,
Og det var Brysing, det bedste Guldmon.

2. Den Spillemand Loke var :,: snedig og snu :,:,
Til Frejas Guldsmykke stod Legerens Hu.

3. Og det var om Natten, skjøn :,: Freja hun sov :,:,
Da listed sig Loke som Ræven paa Rov.

4. Da blev der en Jammer i :,: Asernes Gaard :,:,
Som havde ej været i tusinde Aar.

5. Skøn Freja hun var deres :,: Glæde og Lyst :,:,
Det voldte Guldsmykket, hun bar paa sit Bryst.

6. Forsvunden var nu hendes :,: Yndigheds Duft :,:
Som alle Smaablommers, naar Sne er i Luft.

7. Godt Raad vidste Hejmdal, :,: den vittige Dværg :,:,
Han blæser Guldhornet paa Himlingebjærg.

8. Hejmdal kan høre, hvor :,: Græsset mon gro :,:,
Han hørte og Lyden af Legerens Sko.

9. Hans Sværd kaldes Hoved, for :,: han er saa klog :,:,
Han kan alle Runer i Nornernes Bog.

10. Han stredes med Loke ved :,: Spillemandsør :,:,
Guldsmykket han vristede ud af hans Klør.
11. Sig selv er skjøn Freja nu :,: bleven igjen :,:,
Og Hejmdal han er hendes trofaste Ven.
12. Og nu er der Glæde i :,: Asernes Gaard :,:,
Som ej der har været i tusinde Aar.
13. Og nu er der Gammen i :,: dejligste Vang :,:,
For der synger Freja sin Guldsmykkesang.
14. Og Loke, forgjæves han :,: lister omkring :,:,
Han hører vel Sangen, men ser ingen Ting.

4. Tor.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var Tor af Havsgaard,
Rider over de grønne Enge,
Der tabte han sin Hammer af Guld,
Og borte var den saa længe.
Saa vinder han Sverrig.

2. Og det var Tor af Havsgaard,
Han taler til Broder sin:
„Du fare mit Bud til Nørrehald,
Og lyse om Hammer min!“
3. Og det var liden Loke snild,
Han fór i Fjederham.
Og saa fløj han til Nørrehald,
Alt som han saa' sit Ram.
4. Og midt ud i den Borgegaard,
Der axler han sit Skind,
Og saa gaar han i Højeloft
For Tussegreven ind.
5. „Velkommen Loke liden her!

Vi saa' dig ej saa længe,
Hvad nyt er der i Havsgaard nu,
Som Græsset gror i Enge?"

6. „Hvad nyt der er i Havsgaard nu,
Det er ej af det bedste,
For Tor har mistet Hammer sin,
Derfor mon her jeg gjæste."

7. „Sin Hammer faar ej Tor igjen,
Gaar ret han eller avet,
Thi femten Favne under Jord
Der ligger den begravet.

8. Sin Hammer faar ej Tor igjen,
Slet intet Bud kan batte,
Undtagen Jomfru Frejalil
Og alle hendes Skatte."

9. Og det var liden Loke da,
Han fór i Fjederham,
Saa fløj han hjem med kort Besked,
Alt som han saa' sit Ram.

10. „Din Hammer faar du ej igjen,
Slet intet Bud kan batte,
Undtagen Jomfru Frejalil
Og alle hendes Skatte."

11. Det svared Jomfru Frejalil,
Hun var i Hu saa vred:
„I give mig en kristen Mand,
Ej til den Trold saa led.

12. Men smykke vi ham, som Skaden tog,
Og rede hans Haar med Kammen,
Og føre vi ham til Nørrehald,
At skride for Brud med Gammen!"

13. Saa smykked de Kæmpen som en Brud
Og gjorde med ham saa Gilde,
Og Legeren fik det røde Guld,
For op til Dans at spille.

14. Saa toge de den væne Brud,

Satte hende paa Brudebænke,
Og Tussegreven gik lystig frem,
Han vilde for Bruden skjænke.

15. Fem Oxekroppe dem aad hun op,
Og tredive Svinestykke,
Med hundrede Brød og dertil syv,
Før hun begjæred at drikke.

16. Tolv Tønder Øl dem drak hun ud,
Før hun kunde Tørsten slukke,
End drak hun ud en Balle fuld,
Saa tog hun paa at klukke.

17. Og Tussegreven gaar ad Gulvet frem,
Sine Hænder monne han vride:
„Hvem saa' dog slig en tørstig Brud,
Som kunde saa hvast og bide."

18. Det svared liden Loke snild:
„Saa raser man i Ungdommen,
Hun sulted sig selv i otte Døgn
Af Længsel efter Brudgommen."

19. Men det var Tussegreven led,
Han stod ej til at trøste,
Han raabte saa i vilden Sky,
At Salen den maatte ryste

20. „I hente mig brat Guldhammeren,
Jeg vil den gjærne undvære,
Naar Bruden jeg saa kan vorde kvit,
Enten med Skam eller Ære."

21. Saa bar da otte Kæmper brat
Den Hammer ind paa Træ,
Og lagde den saa lempelig
Tvært over Brudens Knæ.

22. Og det var da den væne Brud,
Med Hammeren i Hænde,
Hun saa' paa den saa gladelig,
Hun som en Vaand den vendte.

23. Hun først til Tussegreven slog,

Den Trold saa bred og lang,
Og saa de andre Trolde smaa
Hun gjorde Vejen trang.

24. Og det var Loke liden da
Monne sig saa vel omtænke:
„Nu lader os fare til Havsgaard hjem
Med den bedrøvede Enke!“

5. Hejmdal.

Egen Tone. (Folketone.)

Hejmdal han stander paa Himmelbjærg,
Som Gudhjems det levende Gjærde,
Og drikker han munter den klare Mjød,
Da er ingen Fare paa Færde.

2. Mødre han haver vel ni for én,
Og Søstre saa ere de alle,
Men skjønt han er vis, han véd dog ej,
Hvem Fader paa Jord han tør kalde.

3. Hundrede Mile paa hver en Kant
Han ser over Land, over Bølge,
Der kan ingen Jætte, der kan ingen Dværg,
Ingen Trold for hans Øje sig dølge.

4. Græsset i Enge det hører han gro,
For ham nytter ej det at hviske,
Saa alle smaa Nisser de komme til kort,
Om end de er nok saa poliske.

5. Sværdet han fører paa underlig Vis,
Det rækker saa vidt, som han tænker,
Man kalder det „Hoved“ og synger derom:
Det hugger itu alle Rænker.

6. Hornet, han blæser, blev vide berømt,
Thi over al Verden det lyder,
Ved Lyden opvaagner hver Kæmpe i Nord
Og tænker paa, hvad det betyder.

7. Gammel han fødtes, men ældes ej mer,
Idunnes Guldæbler det volde.

Guldtand for Bentand ham voxte i Mund,
Klanghornet sin Lyd skal beholde.
8. Gudtop han rider paa Flakkebjærg,
Det er kun en liden Nordbagge,
Saa Foden han støder imellem paa Sten,
Dog dermed man tager til Takke.
9. Hejmdal han sover som Fugl paa Kvist,
Thi meget han har at forsømme,
Naar Bladene ryste, de vække ham brat,
Han faar ingen Tid til at drømme!
10. Loke sig listed en Sommernat
Paa Sokker, med Tyvenes Lykke,
Til Folkvangs-Buret i Gladhjems Dal
Og stjal da skjøn Frejas Guldsmykke.
11. Hejmdal dog hørte hans lette Trin,
Han hørte og Guldbrase-Klangen,
Guldtyven han tugted ved Klingersten,
Saa end det gjenlyder i Sangen.
12. Pint blev af Tyven det Brysingmon,
Der straaler som Kjærligheds Glansen.
Det bærer skjøn Freja med Fryd paa ny
Som Dronning i Havfru-Dansen.

6. Idun.

Som: Der lød fra gamle Dage.

Der gik et Sagn i Lunde
I gamle Frodes Tid
Om Brages Viv Idunne,
Guldæble-Disen blid;
Og Sagnet jeg fortæller,
Jo tiere jo heller,
Om Brages Venneviv.
2. Det høre Danekvinder
Og alle deres Børn
Og Engenes Kjærminder
Og saa den gamle Ørn,

Han, som med Vingebasken,
End sidder kvær i Asken,
I Nordens Ygdrasil.

3. Det rygtedes i Byen,
I Asgaard, Odins By,
At faldet var fra Skyen
Til Jord en Dise ny,
Hun kaldte sig Idunne
Og gjaldt i Folkemunde
For mer end Frigga selv.

4. Da Odin spidset Øre,
Da spidsed Frigga Mund,
Der blev i Borgen Røre
Den samme Morgenstund,
Med Hejmdal og med Brage,
Vor „Hjærne“ op ad Dage,
Kom Loke brat paa Fod.

5. „Gaar til saa rask I kunne!“
Var Odins Kongeord,
„Led op den Mø Idunne!
Spørg, hvad hun vil paa Jord?
Om nyt hun har at bringe
Paa Aandedrættets Vinge
Om Tidens Løb og Maal.“

6. Det er, som Ravne gale
Til Kragerne paa Kvist,
Det er fuld mørk en Tale,
Som klares kun til sidst,
Hvordan de fandt Jomfruen,
Hvor drud hun var i Huen,
Hvor haard at fritte ud.

7. Men Sejer vandt dog Hjærne,
Saa det blev soleklart,
Hun fulgtes med ham gjærne,
Blev Frue i en Fart,
Blev snart i Asgaard hjemme

Og havde i sit Gjemme
Det Guld, som glæder bedst.

8. Det var Guldæbler disse,
Som faldt fra Skyen ned,
Saa graa var ingen Isse,
Den gulned jo derved;
Var Rynker nok saa stive,
De glat sig maatte give
For en Guldæblebid.

9. Og der blev Lyst og Gammen
I hele Asgaards By,
Da Ungdom smelted sammen
Med Alderdom paa ny,
Bortdampet var det gale,
Opvarmet blev det svale
Og Visdom elskelig.

10. Vel var som Blomst i Enge
Det bedste ogsaa her,
Det vared ej ret længe,
Forsvandt ved en Ufærd.
Dog alt i gamle Dage
Det kom igjen tilbage,
Og saa gjør det endnu.

11. Og det var Legemanden,
Han var saa arg en Skalk,
Forraadte Liljevanden
Til Jætteverdens Falk.
Da graaned selv de unge,
Fik Ben som Sten saa tunge
Og hosted ved hvert Ord.

12. Men det var Legemanden,
Han spilled paa sin Hals,
Saa kun for Liljevanden
Var Livet ham til fals.
Den finder bedst, som fjæler,

Den mister let, som stjæler,
Idunne kom igjen.

13. Hun kom alt som en Svale.
Hun Sommer fløj ad By,
Opvarmede de svale,
Forynged dem paa ny,
Og avled saa med Brage
I sommerlange Dage
Et gyldent Børnekuld.

14. Saa graaner Bragesnakken
En Gang hvert tusind Aar.
Men gaar saa op ad Bakken
Igjen med gule Haar;
Saa under Tossefnisen
Forstummer Kæmpevisen,
Men stemmes op paa ny.

7. Ygdrasil.

Som: Der lød fra gamle Dage.

Hvor Aser holde Stævne,
Der staar en Ask saa prud,
Et Underværk at nævne
Med mange Underskud;
Den gammel er af Alder,
Og naar en Gang den falder,
Da Tiden er fordi.

2. Der sprang en hellig Kilde
Fra Askens Himmelrod,
Og disse Bølger milde
Dens Vaande raade Bod,
Saa længe Norner læske
Dens Top med Urdas Vædske,
Den stander frisk og grøn.

3. Alt i de klare Strømme
Et Svanepar saa prud
Fra Tidens Fødsel svømme,

Som Brudgom og som Brud,
De svam saa tyst hen over
De honningsøde Vover
Alt under Ygdrasil.

4. Men da Horidas Hammer
Blev lagt i Frejas Skjød,
Saa milde Rosenflammer
Af haarde Sten udbrød,
Fra Svanenæb og Vinge
Da hørtes højt at klinge
En Sang saa underfuld.

5. Det var en Lyst at lyde
Alt paa den Svanesang,
Dog maatte Taarer flyde,
Saa vemodsfuld den klang;
Thi det var Tidens Tunge,
Der maatte nu udsjunge
Sit Levnet og sit Liv.

6. I Toner stærke, rene,
Om Ygdrasil det klang,
Alt om dens Rod og Grene
Og om dens Undergang,
Om Ørnen i sin Rede,
Om Ormene dernede,
Om Egernet paa Kvist.

7. Hver nyde som han nemmer!
Da ingen sker Uskjel;
Hil være den, som gjemmer
Det flittelig og vel!
Hil være Skjaldens Tunge!
Hil være dem, der sjunge
Hans Vise lystelig.

8. Skjold.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

I gamle Dage det var en Gang,
At danske Folk var i Kongetrang,

De gode græd, og de onde lo,
Hvor ingen hegner, kun Torne gro.
2. Da kom en Snække for fulde Sejl,
Med Løvehoved og Hjærtespejl,
Med Guld og Vaaben og Stas om Bord,
Men ikke en Sjæl ved Mast og Ror.
3. Der var dog Liv, for en lille Dreng
Alene laa i den store Seng,
En Neg var bunden med Ax og Straa,
Den hviled Drengen sit Hoved paa.
4. Og hvor han sov baade spæd og spag,
Der vajed over et Kongeflag,
Saa liljehvidt og saa rosenrødt,
Som kun hos Freja paa Kinden mødt.
5. Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
Det tyktes alle et Jærtegn stort.
De hvisked: Barnet er Odins Søn,
Til Hjælp os skikket fra ham i Løn!
6. De satte Negen da paa sin Rod,
Hvor Danedrotten han ellers stod;
Saa tog de store den lille op
Og kjønt ham satte i Axetop.
7. Da nyt man spurgte med Vaabengny,
Og højt det gjalded i vilden Sky:
„Hil dig vor Konning, bliv rund og bold,
Saa Skjalde sjunge om Danmarks Skjold.“

9. Hadding.

Egen Tone. (Folketone.)

Kong Hadding sidder ved Nadverbord
Ved unge skjøn Ragnhilds Side.
De skifte saa mangent Hjærteord,
Det stunder mod Midnatstide.
2. Og se, der rører sig Sten og Muld,
Det Syn fast Dronningen skræmmer,
En Kvindeskikkelse underfuld

Sig hæver ved Arnens Emmer.

3. Smaablomster bærer hun i sit Skjød,
Saa liflige, friske og grønne;
Den Mand er ikke i Verden fød,
Der nogen Tid saa' dem saa skjønne.

4. „Hvor slige Urter om Vintren gro,
Det lyster I vel at vide;
Følg med mig, Konning, saa faar du Ro,
Du paa mit Lejde kan lide!"

5. Hun Dronningen rækker de Blomster smaa,
Og gaar mod Arnen tilbage,
Slaar over Kongen sin Kaabe blaa,
Maa brat ham med sig neddrage.

6. I Slud og Taage, paa lønlig Sti,
I Mulm, den Herre fremtræder.
En Kongeskare ham gaar forbi
I Purpur og Skarlagenklæder.

7. Den Skare lader han fare i Fred,
Helt sælsomt er han til Mode,
Paa grønne Enge det Tog fremskred,
Der Vinterurterne gro'de.

8. Paa Blomsterne glimted en Stjærne svagt,
Fuldtvel han dog dem kjende;
I Dybet bruser den Flod med Magt,
Som kom den fra Verdens Ende.

9. Han ser bortrulle i dybe Strøm
Al Verdens Spyde og Pile,
Han fremad gaar, som han fløj i Drøm,
Ej standse han kan, ej hvile.

10. Med Kvinden han gaar over store Bro,
Der ser han to kæmpende Hære,
Og Kongen vorder i Hjærtet fro:
„Mon alt jeg i Valhal være?"

11. „Blandt Kæmperne gaar du, som faldt paa Val.

Og længst efter Valhal stunded;
Som store Skygger de kæmpe skal,
Til Dag for dem er oprundet."

12. „Men Stjærnen glimter saa mat kun her,
De Urter er dunkelrøde." —
„Lad rulle i Strømmen de brudte Spær,
Lad kæmpe, lad kæmpe de døde!"

13. Nu gange de frem til en Mur, saa stor,
Den haver i Verden ej Lige;
Over den gik aldrig Menneskespor,
Over den kan Kongen ej stige.

14. Højt Hanen galer i dunkle Land,
Blandt Skyggekæmpernes Skarer.
Kvinden afriver dens Hoved paa Stand —
Og smiler, der Livet henfarer.

15. Fuglens Hoved var uden Røst;
Hun ind over Muren det svinger —
Der galer den atter med Liv og med Lyst,
Saa Jord og Himmel gjenklinger.

16. Kong Hadding svimled mod vilden Strøm,
Saa' ej, hvor han kom tilbage;
Den Gang ham tyktes en sælsom Drøm,
Men glæded ham alle Dage.

17. Ved Arnen sad han end mangen Kvæld,
Ved unge skjøn Ragnhilds Side,
Smaablomsterne glæded Dronningens Sjæl,
De blomstred ved Vintertide.

18. Kong Hadding smilte helt trøst derved,
„Jeg saa', hvor de Blomster udsprunge,
Men jeg véd, hvor Solen gaar aldrig ned,
Og hvor døde Fugle kan sjunge."

10. Folke.

Som: Hvor Bølgen larmer.

Kong Vermund sad ved breden Bord
Med Venner og med Helte,

Og der kom Bud med snare Ord,
Om flux at spænde Bælte,
Der Folke stod for Kongens Bord
Og mæled rene, danske Ord,
Om Fejde og Bedrifter.

2. Kong Adils stander i vort Land,
(Saa brat den Høvding taler,)
Og han har Folk som Smul og Sand,
Han pukker og han praler;
Men Ordet gaar saa vidt om Land,
Nu har vi Frovinds Banemand,
Op, op, I Ungersvende!

3. Og fra hver ægte Ungersvend
Det klinger højt paa Hede:
„Ja, vel var det, han kom igjen,
Nu skal vi Ulven bede;
Sid I kun sæl, o Konning god!
Thi drikke vi ej Ulvens Blod,
Han eders dog skal miste.“

4. Kong Vermund skued Øjets Lyn
Og hørte Læbens Torden,
For Sagnet denne Gang gik Syn
I Kongehal i Norden.
Og som det braged under Sky,
Saa lyned lyst det over By,
Og det var Fryd at skue.

5. Hil! sæt dig, Kæmpe, ned paa Bænk!
(Saa klang nu Kongetalen)
Og kvæg dig lidt med Brød og Skjænk,
Til Vandringen paa Valen,
Til Kæmpen lyder Odins Ord:
„Du vedst det ej ved Davrebord,
Hvor Nadveren dig bydes.“

6. Nej Tak for Bud, o Konning bold!
Ej Mod jeg har paa Sæde,
Nu Kæmpegang med Sværd og Skjold

Er al min Lyst og Glæde;
Dog ej jeg vrager Kæmpeskik,
Thi rækker mig en Læskedrik
Alt som jeg staar paa Gløder!"

7. „Den skal du faa, du Kæmpe huld!"
(Kong Vermund glad det meldte),
„Og Bægeret af røden Guld
Det gjemme du i Bælte!
Og brug det for den hule Haand,
Naar som forsmægte vil din Aand
Alt i den stærke Brynde!"

8. Det var den jyske Høvedsmand,
Han stod alt som paa Gløde,
Saa tog han Bægeret paa Stand,
Det Kar af Guldet røde,
Men før han drak, et Kæmpeord
Han falde lod for Kongens Bord,
Som ej er at forgjætte.

9. „Det lover jeg i Kæmpelag
Alt med min danske Tunge,
At før jeg flygte skal i Dag,
Hvor hvasse Sværde sjunge,
Jeg tømme skal af eget Blod
En Skaal saa fin, o Konge god,
Som I mig her iskjænker!"

10. Nu Folke red, alt som til Brud
En Bejler hardt mon stunde,
Kong Vermund med sin Hird saa prud
Kom efter, som de kunde,
Og før sig Svensken saa' omkring,
Han saa' saa bold en Kæmpering
Om Danerkongens Mærke.

11. Da Sværde gol, og Pile sang,
Og Hjælmen faldt af Sæde,
Og Staalet brast, og Blodet sprang,
Og Heden den fik Væde.

Og Jyden stod og Jyden laa,
Som før og siden tit man saa,
Omringet, men af døde.

12. Det gik saa fort, og dog saa sent.
Alt under Od og Egge,
At mangen Svensker glemte rent
Den Vej, fra Val til Snække,
Hvor Folke sad med Heltemod
Og drak af Hjelm sit eget Blod
Som Vin af Kongens Bæger.

13. Kong Vermund kom og stod og saa'
Og tog saa lydt til Orde:
„Alvorlig ment, kan jeg forstaa,
Var Løftet, som du gjorde!"
Det svared Folke brat igjen:
„Er det saa nyt hos Danemænd
At holde Tro og Love?"

14. Det er hel underligt et Sprog,
Hun har, den Dane-Sage,
Hun taler kun saa jævnt og dog
Saa sødt om gamle Dage,
Det lader som et Efterkuld,
Hun vil udruge over Muld
Alt paa den brune Hede.

II. Uffe hin spage.

Som: Saa kæmpe de Helte af anden April.

Kong Vermund den gamle af Alderdom blind,
Men klog paa de fremfarne Dage,
Ved Ejderen sad med Bekymring i Sind,
Han sørged for Uffe hin spage.

2. Han havde ej mer end den eneste Søn,
Og ham kaldte alle den dumme.
Et Mandigheds Ord, som han nemmed i Løn,
Var dog faret ud af den stumme.

3. Og Uffe han stod nu mod Tyskere to

I Holmgang, hvor Ejderen strømmer,
Og Vermund den gamle, han græd, og han lo,
Som Barnet, der underfuldt drømmer.

4. Den gamle, han sad paa den yderste Kant
Af Danemarks Rige, det gjæve,
Og det var hans Forsæt, om Tyskerne vandt,
Han vilde det ej overleve.

5. Han hørte det fløjte i Luften som Stær,
Han hørte det knitre som Lynet,
Da kjendte han Skræp, sit opgravede Sværd,
Trods Skaden, han havde paa Synet.

6. „Velkommen igjen fra de døde", sa'e han,
Og indad sig flytted en Tomme,
Han tænkte: „Skjønt ej paa den yderste Rand,
Tids nok kan i Graven du komme."

7 Han hørte det fløjte i Luften paany,
Han hørte det knitre som Lynet,
Da sprang han fra Tue, da kvad han i Sky:
„Nu Sagnet hos mig gaar for Synet!"

8. Nu Tyskerne begge laa døde som Sild,
Og Uffe stak Sværdet i Skede;
Og Rygtet om Sejren fór som en Ild
Fra Ejder i Nør over Hede.

9. Og Danemark jubled fra Hav og til Hav,
Saa Bladet sig underlig vender,
Og Uffe til Tronen, som Frode til Grav,
Hans Bondemænd bare paa Hænder.

10. Saa gik det ved Ejder i ældgammel Tid,
For lang er med Tysken vor Trætte,
Og der al Tid saa, naar os Lykken er blid,
Med Tysken vi komme til Rette.

12. Hjalmar og Ingeborg.

Egen Tone. (Rung.)

Ingeborg stod paa højen Fjæld,
Hun stirred saa vidt over Hav,

Alt efter Hjalmar, den prude Svend,
Han var hendes Hjærte saa nær.
Men Nornerne raade vor Skjæbne.

2. Hun syed den Brynje med Silke fin,
Som han skulde bære i Strid,
Ak! har kun Angantyrs skarpe Sværd
Ej farvet den med hans Blod!

3. Hid sejler en Drage saa høj og prud,
Og Hovedet luer af Guld,
Den førte ung Hjalmar i Ledingsfærd,
O! monne den bære ham end?

4. Den Snække stævned mod Landet ind,
Og Ingeborg stævned fra Fjæld,
Den naade Landet, og hun naade Sø,
Ung Orvarod stod udi Stavn.

5. O! sig mig det snarlig, du unge Svend!
Som stander saa højt udi Stavn,
Mon Snækken end bære min Hjalmar hid,
Som bar ham ud Sønder i Hav?

6. Ja, visselig bærer den Snække end
Din Hjalmar, som bar ham i Hav;
Dog gange Du maa vel om Bord til ham,
Han ganger slet ikke til dig.

7. O! vist er han dødsens, om ej han er død,
Mens ikke han ganger til mig.
Hun løfted den Dug, som var bredt over Lig,
Helt ynkeligt var det at se.

8. Hun løfted den Dug med de Fingre smaa,
Som Dugen saa var hendes Kind,
Og Hjærtet det maatte i Sønder gaa,
En dobbelt Ynk var der nu.

9. Og Upsala-Kongen lod gjøre en Høj,
Der ligge de dybt under Muld.
Den Saga den flyver saa vide om Land,
Hver ynkes, som lyder derpaa.

13. Sigrid og Odder Ebbesøn.

Egen Tone (Barnekow, Hartmann) eller som:
Og det var liden Gudrun.

Der gik et Sagn i Lunden,
— Det gaa sit gamle Skud! —
Om Bejlere saa mange
Alt til den væne Brud;
Og hun var Kongens Datter i dejligste Vang.

2. Hun var en Rosenblomme,
Hun var en Liljevand,
Og Ord der gik saa vide
Af Sigrid over Strand.

3. Kan nogen det udrette,
At Øjne hun slaar op,
Den yndigste af alle
Er hans med Sjæl og Krop!

4. Det prøved kun forgjæves
Saa mangen Ridder skjøn,
Det prøved dog forvoven
Især en Bondesøn.

5. Han liflig kunde rime
Og mægtig Harpen slaa,
Saa klart og var hans Mæle
Som Kirkeklokker gaa.

6. Det klang i Sigrids Øre,
Hun sagde ej hvordan,
Men aldrig hendes Øje
Hun letted dog et Gran.

7. Og det var Klintekongen,
Han var saa skadefro,
Tyvstjaalet blev den favre,
Bortført til Jættebo.

8. Men Odder var en Kæmpe,
Og Sigrid var ham kjær,
Han fældte Klintekongen,
Som ej var bedre værd.

9. Han løste Sigrids Lokker,
Det lange gule Haar,
Som Klintekongen spejed,
Bød hende Trællekaar.

10. Men hvad end Sigrid tænkte,
Hun talte ej et Ord,
Og end var hendes Øjne
Som naglede til Jord.

11. Og det var Elvefruen,
Hun var det største Skarn,
Forlokkede den favre,
Fik hende i sit Garn.

12. Skjøn Sigrid maatte vogte
De Geder og de Gæs,
Som gaa ved Nattetide
I Elvekrat paa Græs.

13. Men Odder var en Kæmpe,
Og Sigrid var ham kjær;
Han drukned Elvefruen,
Som var ej bedre værd.

14. Da gjorde han en Vise
Og kvad den højt i Sky,
Den nynned Sigrid efter,
Men lige mut og bly.

15. Det var en Søndag Aften
I klare Maaneskin,
Da gik i Bondegaarden
Selvbuden Sigrid ind.

16. Alt som en Tiggerpige
Hun bad om Nattely
Og bænked sig i Krogen
End lige mut og bly.

17. Men Odder og hans Moder
Ej skued Hund paa Haar,
De kjendte flux den favre,
Som gjæsted deres Gaard.

18. Det Tirsdag var derefter,
Mens hun gik ind og ud,
De smykked Jomfru Drude,
Som hun var Odders Brud.

19. De gik til Brudekamret,
Skjøn Sigrid fulgte med,
Hun skulde Lyset holde
Og staa i Tærnested.

20. Saa længe da paa Gløder
Skjøn Sigrid monne staa,
Til Luerne de spilled
Paa Fingerender smaa.

21. Da lød fra Odders Læbe
Med Klokkespil i Takt:
„Skjøn Sigrid, Hjærtenskjære!
Tag Fingrene i Agt!“

22. Da slog hun op to Øjne,
Det var to Sole smaa,
Hvad begge ledte efter,
Nu soleklart de saa'.

23. Hil være Odder unge!
Han var en Bondesøn;
Hans Kjærlighed den ægte
Fik Yndighed til Løn.

14. Habor og Signe.

Egen Tone. (Joh. Fenger, Nutzhorn, Winding.)

Habor kom fra Norges Fjælde,
Signe sad i Danevang,
Uberørt af Aar og Ælde
Er den gamle Skjaldesang,
Om det Dyb, som ingen bunder,
Ægte Kjærligheds Vidunder!

2. De hinanden tro i Døden
For hinanden Livet lod,
Blussende som Aftenrøden

Signes Bur i Lue stod,
Svanesang fra Retterstedet
Hæved sig i Habors-Kvædet.

3. Rask I Svende, nøler ikke,
Griber kun i Top mig snart!
Højt i Vejret nu med Strikke
Hæver mig kun med en Fart!
Sødt det er paa Luftens Bølge,
Favre Brud, dig rask at følge!

4. Hører I det Brag af Luer!
Ser I hist det røde Tag!
Ser I over Hallens Buer
Vajer Troskabs røde Flag,
Kjærlighed fra Signes Kammer
Blusser ud i gyldne Flammer.

5. O, hvor det mit Hjærte fryder,
Ord du holdt, o Pige sød;
Over Hallen højt det lyder:
Lige tro i Liv og Død;
Hvad som Kvinde sødt du loved,
Som en Helt Du holdt og voved.

6. Kjærlighed kan aldrig dølges,
Blussende den bryder ud,
Smukt vi ud af Verden følges
Som en Brudgom med sin Brud,
Aldrig briste, skjønt de brage,
Rosenbaand fra Ungdoms Dage.

7. Held da mig, som vandt i Støvet
Slig en trofast Venne-Viv!
Ensom ikke og bedrøvet
Ender jeg mit Kæmpeliv.
Med en Fylgje som den bedste
Jeg skal Valhals Guder gjæste.

8. Knytter mig med korte Tømmer
Kun til Luftens kolde Hest;
Døden mig til Fryd kun dømmer,

Bringer, hvad mig huer bedst,
Høre skal i grønne Sale
Brat jeg Slag af Nattergale.

9. Lystig, lystig op ad Stige!
Dybt jeg føler, vist jeg véd:
Selv ej i de dødes Rige
Dør den ægte Kjærlighed,
Signelil, min tro Veninde,
Hisset skal med Fryd jeg finde.

10. Højt i Syden som i Norden
Lyde skal vor Bryllups-Sang,
Ja, i Himlen og paa Jorden
Tone skal med Højtids-Klang
Lige tro og lige ømme,
Salige de sammenstrømme.

15. Frode Fredegod.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Der lød fra gamle Dage
Et Kvad i Danevang!
Om Lykke uden Mage,
Det kaldtes Grottesang,
Og det skal atter lyde
Hos Sjællandsfar og Jyde,
Thi gjemt er ikke glemt!

2. Og det var Danedrotten,
Kong Frode Fredegod,
Hans Kværn de kaldte Grotten,
Den aldrig stille stod,
Thi alt som han befaled,
Saa Grotte gik og maled,
Alt hvad ham hued' bedst.

3. To Kvinder var til Hove,
De maled Nat og Dag
Rødt Guld og grønne Skove
Til Frodes Velbehag,

Med Fred og Fryd og Ære,
Hvad Hjærtet kan begjære,
Og Øjet tindre ved.

4. Dog Kvinderne til Hove,
Som maled Guld og Held,
Ej Ro fik til at sove
I Dagning eller Kvæld;
De hviled kun som Gjøgen
Imellem Kuk paa Bøgen
En Sommeraften Stund.

5. Det var to Jættekvinder,
De kaldtes Fæn og Mæn,
Og for de blege Kinder
De hævned sig igjen;
De sang en Nat ved Kværnen,
Da spandt de ud af Hjærnen
Den gamle Grottesang.

6. De sang alt som de vilde,
Og Kværnen fulgte med,
De maled Gjæst og Gilde
Og Rus i Glædens Sted,
De maled Søvn til Frode
Og alle Kæmper gode
Saa dyb som Gravens Slum.

7. De maled Orlogssnekker
Med Folk, som gik paa Rov,
Den gamle Kæmpevækker
Paa grønne Øre sov;
Ej blot med Guld det røde,
Med Livet maatte bøde
Kong Frode Fredegod.

8. Med Guldet ud at sejle
Kom Grotte nu paa Stand,
For hvad Søhaner fejle
At male over Strand;
De fejled Salt, de syntes,

Da Malingen begyndtes;
Der meget skal til nok.

9. Dog mer end nok de finge,
Det har en Fugl fortalt,
Til Bunds de alle ginge
Med Grotte, Guld og Salt,
Og efter Fugledrømmen
Gaar Grotte i Malstrømmen,
Deraf er Søen salt.

10. Af Fredegodes Dage
Og Danmarks Lykke sær
Er nu kun lidt tilbage
Som Solens Aftenskær,
Som Høstens Blomst i Vangen,
Som Daadens Røst i Sangen,
Som Glædens Mindekrans.

11. Men vaagner Kæmpeaanden
I Folkehjærtets Favn,
Da raades Bod paa Vaanden,
Da svinder alle Savn,
Da Grotte, skjønt begravet,
Staar op som Sol af Havet
Og maler Guld som før.

12. Da tør sig Dansken love
En Time Fredegod,
Med Guld og grønne Skove,
Med Sang og Løvemod,
Med Glæden som Guldpenge,
Som Blomsten gror i Enge,
Mangfoldig, immer ny.

16. Bjarkemaalet.

Egen Tone. (Fenger, Lindemann, Malling.)

Sol er oppe,
Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag;

Bud os bringer
Hanevinger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Bælte!
Morgenstund har Guld i Mund!

2. Højt det gjalder,
Luren kalder
Kæmper op af Morgenblund,
Stolper knage,
Luer brage,
Blusse over grønne Lund,
Vaagner! ej til Gammens Tale,
Vin og Smil i Kongesale!
Hildurs Leg er nu for Haand.

3. Vaagner! skuer
Borgens Luer
I den røde Buegang!
Luren gjalder,
Lejre falder
Under Skuldes Jubelsang;
Hjartvar Ild i Skoven tænder,
Bladet falmer, Bøgen brænder,
Vaagne maa selv Dan og Skjold.

4. Op nu fage
For Rolf Krage
Kjækt at løfte Skjold og Sværd!
Vel for Luer
Ej han gruer,
Men for Syn af Niddingsfærd.
Ring med Glans og Sværd med Ægge
Mild han gav med Hænder begge,
Hvem tør nu slaa Ring om ham?

5. I sin Bolig,
Tryg og rolig,
Slumred sødt den Drot saa bold,

Falske Luer
End han kuer
Med sit brede Daneskjold.
Men ak! dog han staar paa Gløder,
Tryllesværd og trindt ham møder,
Hvem tør skyde Skjold for ham?

6. Den som kaldte;
Det tør Hjalte,
Det tør Sjællands Bondeknøs;
Det tør Bjarke,
Om i Marke
Fenrisulv end selv var løs,
Lyst han har til med god Løve
Bolværk selv at naa og kløve;
Bodvar Bjarke slaar til Bunds.

7. Rolf kan blegne,
Bjarke segne,
Hjalte svømme i sit Blod,
Lejres Buer
Kan i Luer
Synke ned for Hjartvars Fod;
Han dog Marken ej beholde,
Før de Emmer vorde kolde,
Dræber ham den sidste Gnist!

8. Sol er oppe,
Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag,
Bud os bringer
Hanevinger,
Hanegal om klaren Dag,
Vaagner! vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Bælte!
Morgenstund har Guld i Mund!

17. Viggo.

Egen Tone. (Joh. Hartmann.)

Rolfs Skattekonge, fejg og ræd,
Ved Skatten stod;
Men Skulde svor: „Jeg følger med
Og kræver Blod!“
Og fejge Hjartvar tog sin Skat
Og gik om Bord,
Og lagde ind, ved Mulm og Nat,
I Issefjord.
Men Viggo har hævnet sin Konge.

2. Dankongen aabned glad og bold
Sit Lejre brat;
Forræderhæren, myg og kold,
Bar Hjartvars Skat.
Rolf mødte dem saa gjæstefri
Med Vin og Mjød,
Og skjænked, indtil Døden i
Hans Bæger flød.

3. Da hvisked Skulde hjærtegram:
„Ha Hjartvar, Mod!
Rolf fordrer Skat; aftvæt den Skam
I danskes Blod!“
Og Hjartvar svor, men gruede
Ved Tanken blot,
Og dræbte lumsk den sovende,
Berømte Drot.

4. Da vaagnede de danske Mænd
Forfærdet op,
Og slog, men der var ti mod én
Halvnøgen Krop;
De hug og vidste næppe, hvem
De hug imod,
Og faldt, og andre vade frem
I deres Blod.

5. Nu laa de der, og Hjartvar stod
Paa danske Lig,
Og sukked: „Rolf, her strømmer Blod,
Som elskte dig!
O, var der én, kun én igjen,
Saa tro mod mig,
O Rolf, som alle disse Mænd,
Var tro mod Dig.“

6. „Ha Hjartvar!“ raabte Viggo, „se,
Jo, jeg er her!
Og jeg er tro som alle de;
Ræk mig dit Sværd!“
Og Hjartvar jubled: „Du endnu!
Saa sværg mig da!
Der er mit Sværd; men sværger du?“
„Jeg sværger! ja!

7. Jeg sværger, Hjartvars Mænd! I staar
Tolv Gange tolv!
Jeg sværger, hører, jeg slaar
Og hævner Rolf!“
Og Sværdet gjennem Hjartvar gik.
„Ha lumske Flok!“
Saa raabte Viggo, „slaa og stik!
Nu har jeg nok,
Thi Viggo han har hævnet sin Konge!“

18. Stærkodders Sang.

Egen Tone eller som: Sol er oppe.

Alderdom er ingen Brøde,
Naar man blev med Æren graa,
Selv naar Kinden ej kan gløde,
Højt kan Oldings-Hjærtet slaa,
Helten ej med Strømmen følger,
Paa ham brydes Tidens Bølger,
Over ham vel Skummet gaar,
Men forsølver kun hans Haar!

2. Før jeg siddet har med Glæde
Her til Bords saa mangen Dag,
Da var mit det bedste Sæde,
Først gik jeg i Kæmpelag,
Det var i Kong Frodes Alder,
Andet nu her forefalder:
Mer end Puf og Albustød
Minder Folk om Frodes Død.

3. Højt paa Hynde blev jeg bænket,
Over Folk med Hjælm og Skjold,
Mig blev Bæg'ret først iskjænket
I den forbigangne Old;
Andre Tider, andre Sæder,
Stodderbænk nu Helten klæder,
Nyt i gammel Sal og Slægt
Er som nyt i Maal og Vægt!

4. Dog nu løfter jeg min Stemme:
Hvad er nyest vel i Nord?
Hvordan staar det til her hjemme,
Hvoraf gaar der videst Ord?
Hid jeg drog fra fjærne Egne,
For i Hal paa Rygtets Vegne
At udforske, hvad for vist
Her sig har tildraget sidst!

5. Der jeg nu fra Sverr.gs Klipper,
Stævned hid til Danevang,
Da et Haab, som, ak! nu glipper,
Trøsted mig paa sværen Gang;
Fort kun over Bjærg og Dale,
Tænkte jeg, til Kongesale!
Der mig bier søden Løn,
Synet af min Frodes Søn!

6. Ak! hvor Haabet dog kan svigte,
Briste i et Øjeblik!
Med en Skjoldung from i Sigte,
Syn jeg paa en Fraadser fik,

Paa en Drot, med Skam at melde,
Som for alt lod Bugen gjælde,
Som udtrykker ret med Flid,
Fæiskhed i al sin Id!

7. Dog, har jeg end ikke mægtet
At afværge Danmarks Spot,
Er end Frodes Søn vanslægtet
Fra hver ædel Danedrot;
Aldrig dog, det tør jeg love,
Frodes Guld og grønne Skove,
Medens jeg har Sværd til Skjold,
Falde skal i fremmed Vold!

19. Stærkodders Sang om Braavalslaget.

Egen Tone. (Barnekow, Nutzhorn.)

Nu Luren gjalded
Med Drøn paa Drøn,
Til Kamp den kalded
Hver Heltesøn,
Og stærke som Bjørne,
Og kjække som Ørne,
Fløj Kæmper op!

2. Da Jorden braged
Som Buldret steg,
I Skoven knaged
Den gamle Eg,
Ja Himmelens Bue,
Den tyktes at true
Med Fald saa brat!

3. Det lod, som Loke
Var løst af Baand,
Som Ragnaroke
Var nu for Haand,
Som Verden maa tænkes

Paa Vej at nedsænkes
I Ginnunggab!

4. Som Guder skulde
I Udgangsaar
Med Mænd af Mulde
Nu dele Kaar,
Som alt skulde mødes,
For sammen at ødes,
Saa lod det nu!

5. Som Bølgers Brusen
Paa Stormens Dag,
Saa hørtes Susen
Med Gny og Brag,
Da leged i Vrimmel
De Spyd under Himmel
Med Pil og Sten!

6. For Skud tilvisse
Og Blidekast
Hel mangen Isse
Og Pande brast,
Med Sten at langes,
Med Spyd at stanges,
Det er ej Spøg!

7. Dog faldt ej færre
For skarpen Segl,
Nej, det blev værre,
Der Sten slog fejl,
Der Kæmperne ginge
Hinanden paa Klinge
Med dragne Sværd.

8. De Sagn er visse,
Jeg selv var med,
I Fylkingspidse
Jeg gik uræd;
Nu Mindet mig fryder,
Som Visen den lyder
Paa Modersmaal.

20. Kragemaalet.

Egen Tone. (Folketone.)

Vi hugged med Kaarde, der Ormen den haarde
Jeg overvandt,
Paa Sverrigs Agre, hvor Tora hin fagre
Gik mig til Hand,
Jeg værd hende tykte at tage i Favn,
Saa vide gik Rygte af Lodbrogs Navn.

2. Vi hugged med Kaarde, i Aalenes Gaarde,
Til Odins Hjem.
Da Skarerne ginge, vor Flaade kan tvinge
Den Vejkselstrøm;
I Brynier og Skjolde da Staalet bed,
Saa Hjærter blev kolde og Bølgen rød.

3. Vi hugged med Kaarde, slet ingen sig spaarde
Det gjaldt at staa,
Hvor Herod mon falde, skjønt kjæk over alle
Paa Bølgen blaa;
Han mødte sin Fjende alt som en Mand,
Og ingen har Minde til Skibs som han.

4. Vi hugged med Kaarde, og Ravnen sig spaade
Til feden Brad,
Vi redte paa Love til Vildt i Skove
Da Gildesmad;
Da Pilene sused som Hagl fra Sky,
Og Buerne brused i Vaabengny.

5. Vi hugged med Kaarde, slog inden Skibsborde
For Fode alt,
Ved Englands Side sex Dage vi stride,
Kong Valthjof faldt;

Der hulde vi Messe og Ottesang,
Som Hammer ved Esse paa Ambolt klang.

6. Vi hugged med Kaarde, Skjoldbider vi baare
Saa højt i Vejr,
For gyldne Spjude med Brynier prude
Sig gav i Færd;
Man tør det vel kjende om hundred Aar,
Hvor Tørning som denne i Verden staar.

7. Vi hugged med Kaarde, saa skal man i Gaarde
Slaa Kæmpetop,
Saaret med hinanden, som Karlen, saa Manden
Tør holde Trop;
Saa lyster at spille det Adelsblod,
Hvo Jomfru vil gille maa axle Mod.

8. Vi hugged med Kaarde, vi ikke det spaarde,
Af Hjærneskal
Med Hænderue rappe os Mundgodt at tappe
Til Odins Hal;
Ej frejdig Mand græder for Saar og Død,
Men Æren ham glæder, gjør Enden sød.

9. Vi hugged med Kaarde, gid Grise i Gaarde
Kun vidste min Kval,
Da vilde saa grande til Ella de blande
Fuldbesk en Skaal,
Thi Orme han lader sejgpine mit Liv.
Er Sønner som Fader, saa ypper det Kiv.

10. Vi huged med Kaarde, i Ormenes Gaarde
Er Kampen fuldhaard,
Dog blinkende Sværde med Sønner paafærde
For Øjne mig staar,

Har, Ella! de drukket syvfold af dit Blod,
Da Sorgen er slukket, da har jeg faa't Bod.
11. Hæt op nu, o Rune! rask uden at blune
Til Odins Gaard!
Han lader mig kalde for Kæmperne alle
At sættes til Bord,
Der kommer ved Mjøden nyt Liv der i dødt.
Derfor end i Døden er Livet mig sødt.

21. Velkomsthilsen til Nornegjæst.

Egen Tone (Bredsdorff) eller som: Vift stolt paa.

Velkommen fra de døde
Du gamle Nornegjæst,
Som nys i Morgenrøde
Stod op til Folkefest!
Du vandred vidt paa Jorden,
Fortæl os, hvad du saa',
Og aabenbar os Norden,
Saa vi os selv forstaa.
2. Du havde jo din Vugge
I Danmarks grønne Lund,
Da Tor med sine Bukke
Fór over Øresund,
Da Odin paa sin Ganger
Red over Østersø,
Da Hjarne Frodesanger
Blev kronet under Ø.
3. Du kjendte dem jo alle,
Som straalet har i Nord,
Med Helte og med Skjalde
Du skifted Gammensord;
Du saa' og hvad det voldte,
At Nordens Helteold
Som Sverrigs Karl den tolvte
Blev skudt i aabent Skjold.

4. Tag Bladet nu fra Munden,
Iskjænk os Vinen klar,
Tag op fra Harpebunden
Det Lys, du længe bar!
Tænd det, saa hvad du siger
Vi paa din Mund kan se,
Og se, at Nordens Riger
Var altid ét i tre.

5. I Upsal og i Lejre
Og gamle Nidaros
Skal over Døren sejre
Med Nordens Aand din Ros;
Og hvor du laa begravet
En Gang paa Aanders Vis,
Fra Island over Havet
Gjenlyde skal din Pris.

22. Holger Danskes Vugge.

Egen Tone. (Gade.)

Ved Lejre græsse nu Faar paa Vold,
Hvor fordum Kæmperne drukke.
Paa Lejre stod der et gammelt Skjold;
Det blev Holger Danskes Vugge.

2. Det gamle Skjold var der Lykke ved;
Det var med Runer indgravet;
Det bar, som Vugge, til Sjølunds Bred
Kong Skjold paa Baad over Havet.

3. I Vuggen saa' jeg paa Bøg og Eg;
De sused ved Borgens Rude.
Fra Marken tog de den gule Neg;
Den blev Holger Danskes Pude.

4. I Vuggen hørte jeg Harpers Klang
Og Sang om Kæmpernes Sejre:
Det var de danske Skjalde, der sang
Om Kæmpedrotter paa Lejre.

5. I Vuggen smelted en Sang mit Bryst,

Lig Havfrustemmer fra Voven:
Det var de danske Jomfruers Røst
Fra Fruersalen i Skoven.

6. Jeg glemmer aldrig den danske Sang,
Som Kæmper og Jomfruer synge;
Og hver Gang jeg hørte Skjoldets Klang,
Jeg hørte min Vugge gynge.

23. Holger om Sangens Fugl.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Til Sagn og Sange og Æventyr
Jeg lytted, der jeg var lille;
Ret aldrig den gamle Sangfugl flyr
Fra min Skov, min Dal og min Kilde.

2. Endnu saa ganger her Sagn om Ø,
Og Sangen er ej forstummet;
Som Æventyr, over Land og Sø
Flyver Sandhed endnu formummet.

3. Fuld gjærne gaar jeg i Hytten ind,
Jeg hviler hos gamle og unge,
Hvor Sangen trænger til Barnets Sind
Og gjenklinger paa Folkets Tunge.

24. Holger Danskes Vej.

Egen Tone. (Gade.)

Jeg frit mig tumled i Verden om,
Jeg fulgte mit danske Sind:
Den Røst, der ærlig fra Hjærtet kom,
I brave Hjærter fór ind.

2. I Skoven klang det alt som man sang,
Det lærte mig store og smaa;
Mit Skjold og min Livsang gav jeg dog Klang,
Og tog, hvad der fulgte paa

3. Den Hedning gav jeg gjærne Guds Fred,
Der bed for sin Tro som en Hund.
Den Kristen smed jeg i Dyndet ned,

Der kun havde Troen i Mund.
4. Blandt Skovens Ulve tuded jeg ej,
Til Snoggang stod ej min Hu.
Jeg kom dog længst paa den lige Vej.
Den Vej véd Dansken endnu.

25. Holger Danske til de unge.

Egen Tone. (Gebauer.)

Se ej til den gamle Holger surt,
Om end jer tykkes, han brummer.
Lidt besk er stundom den sundeste Urt,
Alt Øl er ej surt, som skummer.
2. Lidt gammeldags er jeg, det véd jeg nok,
Og graat blev mit Skjæg i Graven;
Lidt barsk jeg er som min Tjørnestok,
Men derfor er jeg ej gnaven.
3. Endnu kan jeg le af Hjærtens Grund,
Fast ingen har set mig græde;
Men én er Tungen kun i min Mund,
Og Alvor der er i min Glæde.

26. Holger Danskes Mærke.

Egen Tone. (Gade, Gebauer.)

I alle de Riger og Lande,
Hvorhen jeg i Verden fór,
Jeg fægted med aaben Pande,
For hvad jeg for Alvor tror.
2. En Ørn var mit Hjælmemærke;
Paa Brynjen stod Korsets Tegn.
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
I Hjærternes milde Hegn.
3. Naar Mænd jeg kasted min Handske,
Opslog jeg min Ridderhjælm;
De saa', jeg var Holger Danske
Og ingen formummet Skjælm.
4. Vil Dansken i Verden fægte

Men dølger Aasyn og Navn,
Jeg véd, hans Aand er ægte,
Jeg tager ham ej i Favn.

27. Holgers Hilsen til Hjemmet.

Egen Tone. (Gade, Malling.)

Vær hilset mit gamle Fædreland!
Du kjender mig vel ej ganske?
En Gang jeg vår en navnkundig Mand,
De kaldte mig Holger Danske.

2. Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
Dog Mænd skulde tro, den Mand var ej til,
Hvis Ry fór til Verdens Ende.

3. Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:
Det aldrig i Verden ophører,
Og død kan jeg synes i tusind Aar,
Men dog i Løndom mig rører.

4. Jeg lever i Danskens Hjærte og Sind,
Jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ej jeg i Verdens-Krøniken ind,
Dog Skjaldene om mig sjunge.

5. Min Aand med Folkets Slægter fór hen,
Dybt slumred den mange Gange
Med Folket den vaagner og kommer igjen
Med Livet i Daad og i Sange.

6. Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
Og glad jeg rækker ham Haanden;
Mit Levned kommer hver dansk i Hu,
Som glædes ved Folkeaanden.

7. Du véd det, Landsmand! jeg er ej død:
Med Kraft jeg kommer tilbage;
Jeg er din fuldtro Hjælper i Nød
Paa Danemarks gamle Dage.

28. Holger Danske og Burmand.

Egen Tone. (Folketone.)

Burmand holder i Marken ud,
Med Spyd og Sværd i Hænde;
Han sender til Islands Konge Bud
Alt om hans Datter hin væne.
Holger Danske han vandt Sejer over Burmand.

2. „Jeg haver ej Døtre flere end én,
Hun er med en Konge trolovet,
Hun kaldes med rette Ædelsten,
Derfor er hun kommet i Raabet.

3. Og hør du det, kjær Datter prud,
Spørg nyt ej af det bedste!
For Burmand holder i Marken ud,
Han endelig dig vil fæste."

4. Det svared hun Jomfru Ædelsten,
Med Kinder som Roser røde:
Jeg tænker, i Taarnet sidder én,
Som Trolden i Mark tør møde.

5. Da axlede hun sin Kaabe blaa,
Omsat med Perler hvide,
Til Taarnet, hvor de Fanger laa,
Saa Jomfruen lod skride.

6. Hun raabte lydt med klinger Røst
Alt paa den store Fange:
„Hør du mig, Holger! al min Trøst,
Er du end før at gange?

7. O, lever end du Helt saa bold,
Jeg maa for dig det kære:
Paa Marken raser nu en Trold,
Og han tør mig begjære."

8. „Her har jeg ligget i femten Aar,
I Fængsel og saa i Lænker,

Kan jeg vel møde Hals saa haard!
Jeg véd ikke, hvad I tænker,“

9. „Jo, Holger Danske! du est saa from,
Du hjælper mig nok af Nøden
Og slaar den Trold, som jeg beder om,
Jeg hader ham mer end Døden.

10. Han er saa grum, og hans Hest er gram,
De fnyse, som Ild han brænder,
Og hørt jeg har om hans Hest og ham,
De bide med Ulvetænder.

11. Kun Kost for dem er Menneskekjød,
De æde slet ikke andet,
Og Drikken deres er sort og rød,
Det er Blod med Edder iblandet.“

12. „Vel an da, Jomfru Ædelsten!
I give mig Mad og Drikke!
Saa tør endnu jeg vel slaas med én,
For tvende jeg ryster ikke.

13. Og kan I fly mig min Hest igjen,
Min Brynje og saa min Klinge,
Da tænker jeg vel, den gamle Svend
Tør lade sin Ganger springe!“

14. „Ja jeg skal rede dig Kosten fin,
Som bedst dig lyster at æde.
Og jeg skal skaffe dig Hesten din,
Og hjælpe dig op i Sæde.

15. Og jeg dig skaffer dit gamle Sværd
At bære med Pral ved Side,
Dertil dit Glavind, al Æren værd,
Som sikkert du paa tør lide.“

16. Da Burmand han kom til Bys med Bral,
Han Ædelsten vilde bortføre,
Men Holger til Hest kom ud af Stald
Og skaffed ham andet at gjøre.

17. De Kæmper sloges foruden Mén

Til tredje Dag alt silde,
Da satte de ned dem paa en Sten
At hviles, som begge vilde.

18. Og det var Burmand Kamp saa brydsk,
Han sagde til Holger Dane:
„Og vil du tro paa min Gud „tysk“,
Da fanger du Bod for Bane.“

19. Og det var Holger, da blev han vred,
Han talede Ord fuld stolte:
„Far du, din Tyrk, til Helved ned,
Og sig Holger Danske det voldte.“

20. Tilsammen de red endnu en Gang,
For Kæmper saa vare de begge,
Og Skjolde revned, og Hjælme sprang,
Saa bede de hvasse Ægge.

21. De stred saa længe, de slog saa rask,
De mødige blev og trætte,
Da revned Burmands Pandebrask,
Saa styrted den sorte Jætte!

22. Saa vendte sin Hest den Helt saa pur,
Han red over Mark og Enge,
Saa banked han paa i Jomfrubur:
„Stat op er I end i Senge!

23. Fra Holger Danske jeg hilse skal:
Eders Ord og Tro I holde!
Saa vel han tyssed nu Burmands Bral,
Det skal eder Sorg ej volde!“

29. Holger Danskes Morgensang.

Som: Kung Karl den unge hjelte.

Nu vaagner Holger Danske
Med frisk og frejdig Aand;
Til Fjenden Ridderhandske!
Til Vennen varme Haand!
Fuld karsk jeg kom til Mæle,
Med Sang jeg kom igjen.

God Morgen! danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

2. Frisk grønnes skal min Sommer
Trods alle Vintres Sne.
Hvor gammel Holger kommer,
I skal dog ung ham se.
Kun Mismod til mig skotter
Med Tvivl og Klageraab.
Af Vejen Klynkepotter!
Danskens Mand har modigt Haab.

3. Mit gamle Folk jeg kjender;
Det er saa ungt som før!
I Holgers unge Venner
Det gamle Liv ej dør.
Jeg Liv og Tro forfægter:
Ét Folk! én Drot! én Gud!
Bort, bort, hver kold Fornægter!
Hin Tro kun holder ud.

4. Nu rider jeg til Tinge
Og op til Kongens Gaard;
Hel djærvt skal Ordet klinge,
Hvor gamle Holger staar.
Djærvt Ord, men høvisk Tone!
Kun ærligt Blad fra Mund!
Respekt for Folk og Trone!
Ad Maanen tuder Hund.

5. Paa Røsten blev jeg ofte
Af ærlig Bonde kjendt,
Og selv i Bondekofte
Af Krigsmand og Student;
Paa Haandtag, Blik og Mæle
Jeg kjender trofast Ven.
God Morgen, danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

30. Danmarks Skjold.

Som: Dan-Kongen og Hr. Asbjørn Snare.

Hjærter og Løver i sit Skjold
(Skoven staar dejlig og grøn)
Danmark har ført fra Hedenold.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.

2. Hjærtelighed er det danske Guld,
Moder af det har Favnen fuld.

3. Guldhjærter ni for hver en Lyst,
Ædel og dyb i Danmarks Bryst.

4. Kjærlighed til vort Fædreland:
Yndigheds Ø i Mildheds Strand.

5. Kjærlighed til vort Modersmaal:
Æblet af Guld i Sølverskaal.

6. Kjærlighed til vor Arvedrot:
Faderlighed for stort og smaat.

7. Kjærlighed til det Liv saa frit,
Som lader hver beholde sit.

8. Kjærlighed til den søde Fred,
Levende Folk kan frydes ved.

9. Kjærlighed til det Ærens Træ,
Som giver Børn og Kvinder Læ.

10. Kjærlighed til hver Glædens Urt,
Som ej gjør andre Livet surt.

11. Kjærlighed til hvad ret er smukt,
Ægte som Guld og Gjemmefrugt.

12. Kjærlighed til den klare Dag,
Fuglene se med Velbehag.

13. Løverne tre er Lykkens Tegn,
Tre Gange stort i Hjærtets Egn.

14. Fredegod og Kong Valdemar,
Det var et ægte Løvepar.

15. Nu er den tredje Løvestund,
Lykken kun smiler til Øresund.

16. Fredegods Søn af Mødre ni,
Folkeraad! staa nu Danmark bi!
17. Stød nu som Hejmdal i din Lur!
Staa nu for Gladhjem som en Mur!
18. Lyde som Brøl fra Løvebryst
Alle de ni Guldhjærters Røst!
19. Høre det nu hvert Folk paa Jord,
Hvad der i Danmarks Hjærte bor!
20. Skingrende Lyd fra Himmelbjerg
Gjøre til Sten hver Trold og Dværg!
21. Kjærligheds Sol i Lysets Old,
Kaste nu Glans paa Danmarks Skjold!

31. Danevirke.

Egen Tone. (Rasmussen.)

Danmark dejligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de vakre, voxne Drenge
Kan i Leding gaa,
Alt mod Tyske, Slaver, Vender,
Hvor dem Gud og Kongen sender;
Én Ting fattes ved den Have:
Ledet er af Lave.

2. Bælt og Sund lod Gud indhegne,
Daners Liv og Lyst,
Bølgen alle vide Vegne
Værner Klint og Kyst;
Ingen Nabo, som vil vinde,
Tør paa Danmark gaa i Blinde,
Fik vi Ledet hængt i Lave,
Lukket var vor Have.

3. Mejlfar Sund os Fyn beskytter,
Tryg staar Møens Klint,
Ind til Gedsør ingen Rytter
Ride skal gesvindt.
Guldborg-Sund for Laaland gjenner,

Øresund er Sjællands Tjener,
Saa har hver sit gode Lukke,
Alt maa Jylland sukke.

4. Holster, Vagrer, Lyneborger,
Som en farlig Flod,
Gjør os Jyder mange Sorger,
Styrte Strømme Blod,
Lægges af maa slig Uvane,
Det er Skam at lade rane
Saa vort Fæ, vort Gods, Formue,
Pil vi har og Bue.

5. „Hør mig," sagde Dronning Tyra,
Ret kaldt Danebod,
Hun som stod for Danmarks Styre,
Vis med Mandemod,
„Gabet kan vi vel tillukke,
Saa vi os ej lade pukke
Af hver fremmed Løbeskytte,
Som har Lyst til Bytte.

6. Alt fra Vesterstrand hin brede
Til Møsund i Sli
Vi os vil en Vold berede,
Gjør' en snever Sti;
Med Forlov! skal hver Mand sige,
Som vil ind ad Porten kige,
Derigjennem ingen fare
Skal med stjaalen Vare."

7. Det var Ord, som lod sig høre,
Fædres Land det gjaldt,
Faldt og i Kong Haralds Øre
Vel som overalt,
Der gik Bud om Land at melde:
Hvo for Danemand vil gjælde,
Møde flux med Vogn og Heste,
Danmark at befæste.

8. Fra hin østre Danmarks Side

Kom den Skaaning skrap,
Her gad Sjællandsfaren slide,
Kjøre rask om Kap;
Fynbo, Laalik kom med Jyden,
Som sad næst og værst ved Gryden;
Ingen sig da glemte hjemme,
For det Værk at fremme.

9. Danebod sig nu hjærtlig glædde,
Der hun Skaren saa',
Sagde højt: jeg tør nu vædde,
Værket nok skal gaa;
Henter, Jyder, Ost og Kage,
Mens de andre Muld mon age,
Kosten vil Jer Umag spare,
Hvis den Vold kan vare.

10. Skaaningen tog til at grave
Ud fra Kalegat,
Frem til Hallingsted, og lave
Volden høj og brat,
Sex Gang otte Fod som ragest,
Fem Gang sex, hvor den var lavest,
For det meste man dog naa'de
Med den, fem Gang otte.

11. Sjællandsfar og Fynbo Resten
Rejste med en Fart,
Jyden bredte Dug for Gjæsten,
Ingen Ting blev spart,
Porte paa hver hundred Favne
Satte man, lod Taarn ej savne,
Fjenderne, som der tog Stade,
Tog for Hjemgjæld Skade.

12. At det Værk, med Vold og Grave,
Kunde skyndes fort,
Tyra lod et Bur sig lave
Over højen Port,
Der hun sad og saa' saa vide,

Hvordan Gjerningen mon lide;
Rart sig noget ret vil føje,
Under fremmed Øje.

13. Efter Ønske voxte Volden
Danevirke stolt,
Mangen Tørning hel og holden
Har den flink udholdt,
Tyra sagde: „Gud maa frede
Volden sin med Port og Lede!
Lun og Ly den Vangen yde!
Voldsmænd Trods den byde!“

14. Danemark vi nu kan ligne
Ved en hegnet Vang,
Gud i Naade den velsigne,
Mindes mild dens Trang;
Gid som Korn opvoxe Knægte,
Der mod Fjenden frisk tør fægte,
Og om Danebod end tale,
Naar hun er i Dvale!

32. Toke Skytte eller Palnatoke.

Som: Ej sprang med Kæmpefølge eller Det var en Lørdag Aften.

Der var en gammel Skytte,
Han gik paa Jagt i Fyn,
Og hvor han saa' sit Bytte,
Der slog han ned som Lyn.

2. Han havde Bjørnekræfter,
Han havde Falkeblik,
Og hvad han sigted efter,
Han ramte paa en Prik!

3. Han havde mer af Munden,
End mangen syntes om,
Det samme dog i Grunden,
Naar det til Stykket kom!

4. Han sagde: „Jeg tør skyde
Et Æble af min Pog,

Saa han faar ingen Lyde,
Men Æblet falder dog."

5. Han havde det bag Øre,
At Pog er Dreng og Kjæp,
Men Kongen fik at høre
Al Tokes Pral og Skræp!

6. Og Kongen da for Tiden,
Som havde Tysken kjær,
Han havde Horn i Siden
Paa Tokes Herrefærd.

7. „Har Hænder du saa visse,"
Han sagde, „tag din Søn,
Skyd Æblet af hans Isse!
Tag Ros i Skytteløn!"

8. Det Toke nødig vilde,
Det var paa Liv og Død,
Han sagde: „Søn stat stille,"
Han som en Mester skjød.

9. Men før han Buen spændte,
Tog Pile to han ud,
Og sagde: „end i Vente
Jeg har mit bedste Skud."

10. Og der gik Aar som Dage,
Han drog af Landet ud,
Kom aldrig mer tilbage,
Men vented paa sit Skud.

11. Paa Pommerlandets Kyster
Han bygged sig en Borg,
Til Gru for hver en Kryster,
Og Danemark til Sorg!

12. Til ham fra hele Norden
Sig flokked Kæmpebørn,
Og de slog ned som Torden,
Det glæded Ulv og Ørn!

13. Af Jomsborgs Kæmper vilde,
Af Tokes Skyttelag,

Gik Ry ved hvert et Gilde,
Gik Lyn i hundred Slag!
14. „Husk paa min gamle Bue!
(Var Toves Ord i Kvæld)
Til Kongen hist paa Tue
Du er i gammel Gjæld!“
15. Og Pilen fløj fra Strængen,
Kong Blaatand sank til Jord!
De Skud til ham og Drengen,
De glemmes ej i Nord.

33. Tym Sjællandsfar.

Egen Tone.

En Vise nu ville vi sjunge;
Hører til, baade gamle og unge!
I Hildurs Leg,
Hvor Staal og Bly gjør Kinden bleg,
Jeg vover de danske Drenge.
2. Og det var Kong Knud hin rige,
Han monne paa Engelland krige.
3. Saa førte de Konger tvende
Enhver sine trofaste Svende.
4. Først brugte de sig med Pile,
Og det foruden at hvile.
5. Derefter med Spyd og Sværde,
Da først blev der Liv paafærde.
6. Men Britterne vare saa mange,
De gjorde os Vejene trange.
7. Det hældede langt hen ad Dagen,
Da Danemarks Banner blev tagen.
8. Da tyktes Lykken at svige,
De danske begyndte at vige.
9. „Saa heftig Britten nu trænger“
Sagde Tym, „nu vil jeg ej længer.“
10. Mod Træ saa sætter han Ryggen:
„Her er en urimelig Trykken!“

11. Han hugged en Gren af Bøgen:
„Nu først bli'r der Alvor af Spøgen!“
12. Saa stikker han den paa Lansen:
„Her frem nu! igjen til Dansen!“
13. Og alt som nu Sejren var vunden,
Knud Konning oplod han saa Munden:
14. „Du, som skjær Banner af Bøge,
Dit Navn det vil jeg nu øge.
15. Tym Banner vil jeg dig kalde;
Det Navn dig vel monne tilfalde
Af Hildurs Leg,
Hvor mangen en Kind blev kold og bleg;
Hil sæl, mine danske Drenge!“

34. Hellige Olaf og Troldene.

Egen Tone. (Folketone.)

Oluf Konning og Broder hans,
Vædded om Norge udeu Lands,
Broder hans,
Vædded om Norge uden Lands:
„Hvilken af os, der sejler bedst,
Han er til Norges Rige næst!“
Det er saa fagert i Trondhjem at hvile.
2. Harald meldte et Ord paa Trods:
„Det er et Ord imellem os,
Sejle jeg vil om Kap med dig,
Først dog bytte du Skib med mig.
3. Ormen farer alt som en Pil,
Oxen haver slet ingen Il,
Ormen driver som Himlens Sky,
Oxen drives kun sent til By.“
4. Olaf svared: „Du trøste dig!
Hvad dig tykkes, og tækkes mig,
Skyd med Ormen kun Fart saa glad!
Og til Bys kommer Oxen lad.“
5. Olaf meldte: „Før løs vi slaa,

Lader os kjønt til Kirke gaa!“
Dejlig over den Kirkegaard
Skinner som Guld hans fagre Haar.

6. Brat kom Bud der til Kongen fin:
Alt paa Farten er Broder din.
Olaf svared: „Paa Verdens Ø
Hver maa sejle sin egen Sø.

7. Først ej altid er bedst om Bord,
Messen kun er vor Herres Ord“;
Olaf sidder i Fremmerstavn:
„Benfram, Oxe! i Herrens Navn!“

8 Oxen rysted de hvide Horn,
Snøfted alt, som han lugted Korn,
Strakte Sener i Damp og Røg,
Efter Bølgen stod Husehøj.

9. „Smaadreng, klavre du op i Raa!
Se, om vi end Harald kan naa!“
„Jeg ser alt under Norges Land
Silkesejlet med Guld i Rand.“

10. Ormen lange med Gyldenspejl
Skvulpede der med Silkesejl,
Olaf klapped paa Oxens Lænd:
„Bræmsen bider, stik nu i Rend.“

11. Oxen bissed og vrissed saa,
Baadsmænd kunde ej længer staa;
Olaf hented da Reb og Bast,
Bandt saa alle de Baadsmænd fast.

12. Af han drog sine Handsker smaa,
Selv han maatte for Styret staa;
Stok og Sten han ændsed ej,
Stiled altid den næste Vej!

13. Oxen fór over Norges Land,
Alt som gik den i klare Vand,
Kaasen gik over Bjærge blaa,
Ilde skrege de Trolde smaa!

14. „Skam faa Drøner i Gyldenkarm,

Som han Fader gjør Spot og Harm!“
Olaf mæler: „Nej, ikke saa,
Springer i Flint, I Trolde smaa!“
15. Ud sprang Kælling med Rok og Ten,
Fælt hun fnøs, og saa hun gren:
„Olaf Tykkert! dit røde Skjæg
Stikker Ild i min Kjældervæg!“
16. Strax til hende Kong Olaf saa',
Flux hun stivned til Kamp hin graa,
Med sin Rok og med sin Ten
Glor hun bister i Kampesten.
17. Stort Vidunder var Oxens Fart,
Olaf gjorde det soleklart,
Pilen skjød han af Fremmerstavn,
Bag ham faldt den i Trondhjems Havn.
18. Olaf han var den rette Mand,
Han blev Konge i Norges Land,
Harald sig i Læben bed,
Skabte sig om til en Orm saa led.

35. Torvald Vidførle.

Som: Rolfs Skattekonge.

Svend Tveskjæg havde sig en Mand,
Som Torvald hed;
I Leding rask og bold var han,
Men blid i Fred.
Hans Snække sejled vide om
Fra Havn til Havn,
Og gjorde, hvor som helst de kom,
Berømt hans Navn,
Men Torvald har reddet sin Konge.
2. Han kjøbte Fanger, gav dem fri
Og klædte dem,
Og sendte Mænd fra Slaveri
Til Hus og Hjem,

Og mangen Olding fik sin Søn,
Sin Alders Trøst,
Og mangen Mø sin Bejler skjøn,
Sin Ungdomslyst.

3. En ærlig Kamp var Torvalds Fryd,
Højt var hans Mod;
Men aldrig dypped' han sit Spyd
I svages Blod.
Han fulgte Svend paa mangt et Tog
Med Herreskjold,
Og hans Nærværelse forjog
Al grusom Vold.

4. De hissed' Sejl i højen Raa;
Det var Kong Svend,
Han færdtes over Bølgen blaa
Med sine Mænd;
At gjæste Bretland var hans Agt;
I Land han steg,
Og alting for hans Overmagt
Tilbage veg.

5. Men Bretlands Konning ikke sov;
Han samlede
En talrig Hær, i mørken Skov,
Af Ryttere;
Den danske Trop kom ilde an
Ved denne List;
De bleve fangne Mand for Mand,
Og Svend til sidst.

6. „Og hør nu, Fangefoged fin,
Og mærk mit Bud:
Du skynde dig i Taarnet ind,
Før Torvald ud!
Ej sømmer Bolt og Fængsel den,
Hvis tapre Haand
Har løst saa mangen fager Svend
Af Trældoms Baand."

7. Strax kom til Taarnets Dør en Mand
Med dette Bud;
Men Torvald svor en Ed paa Stand:
„Jeg gaar ej ud!
Jeg fri, og Kongen blive her
I fremmed Vold?
Nej, da var Torvald aldrig værd
At løfte Skjold.“

8. Saa stor er ædle Sjæles Magt:
Enhver blev fri
Paa Torvalds Bøn og for den Agt,
Han var udi.
Og aldrig glemte siden Svend,
At vise sig
Imod sin Ungdoms brave Ven
Taknemmelig.

9. Svend Tveskjæg sad hos Øl og Mjød,
Med Konger fler,
Og klappede paa Hynde blød:
„Sid Torvald her!“
Din Fader styred aldrig Land,
Som én af os;
Men den er Jarl og Ædelmand,
Der naa'r din Ros:
Thi Torvald har reddet sin Konge.

36. Svend og Vilhelm.

Egen Tone. (Berggreen.)

At nær ved Kirke stander Slot,
Det kan sig sagtens føje,
Men Haand i Haand, man Bisp og Drot
Kun sjælden ser for Øje.
Dog Danmark saa' som Ven hos Ven
Vilhelmus Bisp og Konning Svend.
De Venner ene lignes kan
Ved David og hans Jonatan.

2. Det var en hellig Julefest,
Og Kongen gjorde Gilde,
Velbaaren var hver Julegjæst,
Men mangen døde ilde.
Hver Gjæst blev hed af Mjød og Vin,
Det bøded mangen Ridder fin,
For Vin og Vrede vogte sig
Hver kristen Drot paa Jorderig.

3. Der var en Plet paa Korets Gulv,
Den var saa rød at skue,
Den kom, da Knud lod myrde Ulv
Alt i den Kirkestue;
Nu var der lavet rundt omkring
Af Ulvens Søn saa rød en Ring.
Vel sørge maatte Kongens Ven;
Thi Ulvens Søn det var Kong Svend.

4. Kong Svend han axlede sit Skind,
Han lod sit Sværd omspænde,
Han agted sig i Kirken ind
Med Riddere og Svende.
Derinde lød en Nyaarssang,
Men hult og mat fra Kor det klang.
Om mørken Bisp og røden Flod
De sorte Klærke blege stod.

5. Sig føje Stunder Kongen gav,
Han vilde brat indgange;
Men der stod Bispen med sin Stav
I Messeklæder lange.
Han løfted Stav og stødte Pig
Mod Kongens Bryst saa dristelig.
De frommes Kjærlighed er sær,
De tugte mest, hvem de har kjær.

6. „Hvad vil du Ulv i Faareflok?“
Saa mæled Kristi Hyrde,
„Fik du endnu af Blod ej nok,
Har end du Lyst at myrde?

Nej, gak herfra du Ildværks Mand,
Og vid, du est i Kirkens Band!"
Men Villum elsked dog Kong Svend,
Som Jonatan sin Hjærtensven.

7. Bisp Villum staar for Alterbord,
Sit Kyrie han kvæder;
Kong Svend han kysser sorten Jord
I Pønitenseklæder.
Der ligger han med nøgen Fod,
Hans Pude er en Taareflod;
Men hvo den meste Pine led,
Det Gud i Himmerig kun véd.

8. At nær ved Kirke stander Slot,
Det kan sig sagtens føje;
Men Haand i Haand man Bisp og Drot
Kun sjælden ser for Øje.
Dog Danmark saa' som Ven hos Ven
Vilhelmus Bisp og Konning Svend;
Det end har set et andet Par
I Absalon og Valdemar.

37. Bent Kongesøn.

Som: Rolfs Skattekonge.

Kong Knud han knæled ved Alterfod
I Bøn og stred,
Mod Koret vælted en Folkeflod
Saa vild og vred.
Den tørsted efter hans Hjærteblod,
De vidst' ej hvad,
Den Grøde er dyr, men ikke god,
Som gror af Had.
Hvor lifligt, at Brødre bo sammen!

2. To Kongesønner i højen Kor
En Messe sang
Mod Oprørsskaren med hvasse Ord
Og Oddeklang;

Prins Erik undte dem trange Kaar,
Det vel blev kjendt,
Men den, der mejede bredest Skaar,
Det var Prins Bent.

3. Med Bral de Jyder buldrede frem
Som Bygevejr,
Og Falske-Blakken han førte dem
Saa fræk til Sejr.
De Kongsmænd kæmped, men lille blev
Den kjække Rest,
Dog Runer ramme med Fynd de skrev,
Og Bent skrev bedst.

4. Med gylden Hjælm i Skarlagenskrud
Han skred saa rank,
Da Offerlammet, hans Broder Knud,
For Mordstaal sank:
Der gik i Kirken et Skrig af Gru,
St. Alban gøs,
Saa Ulveflokken selv følte nu,
At Fenris fnøs.

5. Da mæled Erik, sin Broder nær:
„Nu bort i Hast!
Et Lig ej trænger til Ly af Sværd,
Vor Lykke brast!“
Men Bent han svared: „Gak du med Gud,
Min Plads er her,
Mig Hvilen venter hos Broder Knud,
Han var mig kjær!“

6. Saa tog han Værget med Hænder to,
Fuld trøst som før,
Af døde Kroppe han bygged Bro
Til Kirkens Dør.
Der segned Helten af Legen træt,
Med Smil paa Kind,
Til Hvilen paa Skjold foruden Plet
Saa sov han ind.

7. Og Danmarks Piger de har det hørt,
Han holdt det jo,
Sit Vaaben ridderlig fik han rørt,
Det var hans Tro:
At fejge Nidding ej mere nær
Er Naadens Port,
End mandig Kæmpe, som med sit Sværd
Har Fyldest gjort.
8. Hans Støv nu blunder i Kirkelæ
Hos Hellig-Knud,
I Sagn og Sange hans Mindetræ
Faar friske Skud;
Naar Broder trofast hos Broder staar,
Hvor Ven blir kjendt,
En Klang gjennem danske Hjærter gaar,
Som nævner Bent.

38. Knud Lavard.

Egen Tone.

I Haraldsted sad Hertug Knud
I Julefestens Dage,
Ved Aften tren i Sal et Bud
Og talede saa fage:
„I høre mig nu, Hertug Knud!
I komme flux i Skoven ud,
Kong Maagens eder bier."
2. Og det var Eriks djærve Søn,
Saa brat han sprang fra Borde,
Men Ingeborg ham drog i Løn,
Og saa tog hun til Orde:
„I ride ej, min Herre god!
Thi vist det gjælder eders Blod,
Kong Maagens vil jer svige."
3. „Ej er jeg som en Kvinde ræd,
Og Maagens er min Frænde",
Saa talte han, men Kvinden græd,

Og bad i stor Elende:
„O, drag ej denne onde Færd
Men tænk paa Fostret, som jeg bær
For eder under Hjærte!“

4. Han klapped hende under Kind,
Og sagde: „Vær ej bange!“
Men der hun saa' ham stolt i Sind,
Hel vaabenløs at gange,
Med Graad og Suk da gik hun hen
Og spændte Sværdet ved hans Lænd,
Bad ham med Gud at fare!

5. Og det var hellig Hertug Knud,
Og Sivard, Saxlands Sanger,
De rede flux ad Byen ud
Alt paa den rappe Ganger.
Men der de rede hen ad Sne,
Fru Ingeborg hun tyktes se
Om Knud et Jordelagen.

6. Og der de komme ud fra By,
Tog Sivard til at kvæde.
Saa sørgelig det klang i Sky,
At Knud han maatte græde.
Om Grimhilds Svig var lagt det Kvad,
Der hun tillaved blodigt Bad
For sine Brødre baade.

7. „Hel fager er den gamle Sang,“
Saa mæled Knud med Blide,
„Men alt for ynkelig den klang
Dog her ved Nattetide.“
Saa hug han Sporen i sin Hest
Og red, alt som han kunde bedst
Sit Dødningridt til Skoven.

8. Fru Ingeborg saa enlig sad
I Salen med stor Kvide,
Og inderlig til Gud hun bad,
De Taarer flød saa stride.

Men der det var ved Midjenat,
Da banked det paa Døren brat,
Dog ingen var derude.
9. I Blod og Bryst en Rædsel fór
Og stemmed hendes Aande,
Som uden Liv hun sank til Jord
Udi sin store Vaande.
Og det var i den samme Stund,
Da dræbtes Knud i mørke Lund
Af Maagens og hans Svende.

39. De tvende Kirketaarne.

Egen Tone. (Berggreen.)

Det var sig Hr. Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.
2. — „Og hør du, kjære Fru Inge!
Du est en Kvinde saa pur!
Ej sømmer det sig at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skur.
3. Hør du allerkjæreste Hustru min,
Jeg siger dig det for Sand':
Op skal du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land."
4. Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
„Som I siger, min ædelig Herre!
Saa bør det vel sig være."
5. „Hør du kjære Fru Inge!
Du est en Kvinde velbaarn;
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.
6. Føder du mig en Datterlil,
Da sætte du kun et Spir;

Ridderen knejser saa strunk og stolt,
For Kvinden er Ydmyghed Sir."

7. Det var sig Hr. Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han i Ledingstog
Som til en Brudefest.

8. Det stod paa udi Uger,
Jå vel udi Maaneder ni;
Det var sig Hr. Asker Ryg,
Han sejred i alle de.

9. Det var sig den gjævelig Helt,
Hannem lyster nu hjem at fare.
Hjælmen var af hin røde Guld,
Hannem fulgte saa favr en Skare.

10. Satte den Herre Guldkringlen
Alt udi sin Gangers Side;
Det vil jeg for Sandingen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

11. Over den gule Hvedemark
Der knejser en Bakke grøn,
Bagved ligger Finneslevlil,
En By vel stor og skjøn.

12. Det var sig Hr. Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
„Give det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue."

13. Det var sig Hr. Asker Ryg,
Saa listelig da han lo,
Der han kom paa den grønne Brink,
Da skued han Taarne to.

14. Den første af de Sønner to,
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blev saa stærk som den vilde Bas,
Og mere snel end en Hare.

15. Den anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;

Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.
16. Krist signe den ædelig Danekvinde!
Hun hviles for Altret i Kirke,
Hun satte tvende mægtige Taarne
Paa Danemarks Danevirke.

40. Valdemarstiden.

Som: Dankongen og Hr. Asbjørn Snare.

Slaverne raadte paa Østersø,
Skoven staar dejlig og grøn,
Kvinderne sukked fra Ø til Ø.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.
2. Nøden var stor, men og Hjælpen nær!
Det var Kong Valdemars Herrefærd.
3. Axel og Esbern var Brødre to,
Tvillinger bedre paa Jord ej gro.
4. Sammen de bejled til Pris under Ø,
Sammen de sejled fuld høj en Sø.
5 Valdemar Fader og Valdemar Søn
Æred dem begge i Lys og Løn.
6. Sammen de sove i Danevang,
Sammen de sværve i Heltesang.
7. Valdemar Sejr i Kjortel rød,
Blegnede over de Heltes Død.
8. Sejer ham fulgte vel trindt paa Sø,
Venner han savned dog under Ø!
9. Længe han leved den Danedrot,
Danemarks Haab blev med Haaret graat.
10. Sammen de sank i Kvæld paa Baar,
Sammen de sov i mange Aar.
11. Danemarks Haab i Modersskjød
Immer dog sover med Kinden rød!
12. Derfor med Vemod lys og blid
Mindes vi Valdemarers Tid.

13. Mindet vel lader som ingen Ting,
Er dog et lønligt Kildespring,
14. Immer det risler, en Gang paa ny
Haabet sig svinger som Fugl i Sky.
15. Fuglen har sjunget og synger end:
Valdemarstiden oprandt igjen!

41. Danebrog og Volmerslaget.

Egen Tone. (Barnekow.)

Vindene suse, og Voverne gaa.
Mod det fremmede Land,
Kong Valdemar sejler paa Bølgen blaa,
Det hellige Kors vil han plante paa
Den Hedningestrand.
Fra Himlen er Danebrog falden.
2. Hans Kæmper følge med Skjold og Stang
Til Hedningestrand,
Og Præsterne følge med Messesang,
Og Skjaldene drage med Harpeklang
Til den fremmede Strand.
3. Bispen han taler et Manddomsord:
„Kast Ankeret ud!
Om Fjenderne myldred som Støv paa Jord,
Vi have dog Sejeren med om Bord,
Thi med os er Gud."
4. Der stod en Strid paa den fremmede Strand
Med Bulder og Gny;
De Hedninger stimled saa tykt som Sand,
Dem lysted at dræbe hver kristen Mand,
De tuded i Sky.
5. Og Kæmperne strede med Skjold og Stang
Med Dommedags-Slag,
Og Præsterne strede med Bøn og Sang,

Og Skjaldene hæved en Harpeklang
Blandt Sværdenes Brag.

6. „Staa fast, staa fast, hver en Danemand,
Som paa Korset tror!
Og rinder vort Blod paa den fremmede Strand,
Staar Paradisporten os aaben paa Stand
Alt efter hans Ord."

7. Da skilte sig Skyernes dunkle Grund,
Det blænded som Lyn,
Der svæved et Banner i samme Stund
Med snehvidt Kors i den røde Bund
For Heltenes Syn.

8. Og frem gik Dansken, og Sejrens Sang
Steg vældig mod Sky. —
Gud lade det Banner end mangen Gang
Højt flyve med Sejr over Kampens Vang
Og frelse paany!

42. Dronning Dagmars Komme.

Egen Tone. (Rung.)

Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dag-
mar;
Hun var saa ung, saa favr og fin,
Talte med hver Mand mildt,
Med Ridder og med Bonde,
Med ringeste Gangerpilt!

2. Saa vandt de op de Silkesejl,
Højt i den gyldne Raa,
Saa fik de Bør saa blide
Og lode til Danmark staa!

3. Og Kongen hende gik igjen,
Der hun i Land blev sat,
Og Bonden stod paa Strande
Og viftede med sin Hat.
Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dag-
mar.

43. Dronning Dagmars Død.

Egen Tone. (Folketone.)

Dronning Dagmar ligger i Ribe syg,
Til Ringsted er hun i Vente,
De bedste Fruer, i Danmark er,
Dem lader hun til sig hente.
Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar.

2. „I hente mig fire, I hente mig fem,
I hente mig af de vise,
I hente mig frem for alle dem:
Hr. Karls Søster af Rise."

3. Liden Kirsten kom af Døren ind,
Hun skinned saa rød af Gulde,
Hun kunde ej Lys i Kronen se,
Hendes Øjne vare taarefulde.

4. „Nu kanst du læse og skrive med Skjel
Og løse mig af min Pine,
Da skal du slide Skarlagen rød
Og ride paa Gangerne mine."

5. Og det var liden Kirsten,
Tog Bogen og derudi saa';
„Gud hjælpe! min Dronning, din Pine
Er haarder' end Jærn og Staal."

6. Læsten hun tog og den hellige Bog,
Hun læste alt, hvad hun kunde,
Og Blad hun vendte saa sørgelig,
Saa saare hendes Øjne runde.

7. De fulgte Dronning Dagmar ud og ind,
Det blev jo længer, jo værre.
„Mens der er nu ikke bedre Raad,
I sende Bud efter min Herre!

8. Vil Gud det have, maa saa det ske,
At Døden han skal mig gjæste,
I sende strax Bud til Skanderborg
Og hilser fra mig paa det bedste!"

9. Og det var den liden Smaadreng,
Han lod sig ej længe forlide,
Før han rykked Sadel fra Bjælken ned
Og lagde paa Hors det hvide.

10. Ind da kom den liden Smaadreng,
Og stedtes han for Borde,
Han var saa snild i sin Tale,
Og saa tog han til Orde:

11. „Dronning Dagmar har mig til eder sendt,
Hun vilde med eder samtale,
Hun længes saa fast overbrat,
Hun hvener sig lydt i Sale.“

12. Dankonning slog sammen det Tavlebord,
Saa alle de Tærninger sjunge:
„Forbyde det Gud i Himmerig,
At dø skulde Dagmar hin unge!“

13. Der Kongen han drog fra Skanderborg,
Da fulgte ham hundrede Svende,
Men der han kom til Gredsted-Bro,
Kun Dagmars Dreng hin væne.

14. Der han red over Randbøl-Hed',
Da fulgte ham femten Svende,
Der han kom over Riber-Bro,
Da red den Herre alene.

15. Der er stor Ynk i Fruerbur,
Naar alle Øjne græde.
Dronningen døde i liden Kirstens Arm,
Der Kongen red op af Stræde.

16. Og det var Danerkonning,
Han ind ad Døren tren,
Det var liden Kirsten bolde,
Hun rakte ham Haand igjen.

17. „Og hør I, min Herre og Konge prud!
I tør ikke klage og kvide,

For I haver faat en Søn i Dag,
Er skaaret af Dagmars Side!"

18. „Jeg beder eder alle, Jomfruer og Møer,
Jeg beder eder hver og alle,
I bede en Bøn for Dagmars Sjæl,
At hun maatte med mig tale!

19. Jeg beder eder alle, Fruer med høvisk Hu,
Saa mange som her er inde,
I bede en kristen Bøn for mig,
At jeg maa tale med hende!"

20. Saa fulde de ned paa deres Knæ,
Saa mange som der var inde,
For mindelig Bøn og kongelig Graad
Lod Dagmar sig levende finde.

21. Dronning Dagmar rejste sig op paa Baar,
Hendes Øjne var blodig røde:
„Min ædelig Herre, Kong Valdemar,
Hvi gjorde I mig den Møde?

22. Dog ingen tør ved at ræddes for mig,
Jeg haver ej andet misgjort,
End at mine Silkeærmer smaa
Jeg haver om Søndagen snørt.

23. Den første Bøn, jeg beder om,
Den undes mig, som jeg tænker:
Alle fredløse Mænd dem give I Fred,
Og løs alle Fanger af Lænker!

24. Den anden Bøn, jeg beder om,
Den er eder selv til Fromme,
I tage ej Bengerd udi Favn,
Hun er saa besk en Blomme

25. I tage liden Kirsten til eders Viv,
Hun er saa bold en Jomfru,
Men falder det anderledes i Haand,
Da komme I mig i Hu."

26. „Den første Bøn, I beder mig om,
Den under jeg eder saa gjærne,
Men jeg tager ej liden Kirsten i Favn,
Eller nogen Verdsens Terne."
27. „Vil ikke I tage liden Kirsten til Viv,
Eller nogen Verdens Terne,
Saa farer I dog til Portugal
Alt efter saa besk en Værne.
28. Min ædle Herre! nu har jeg talt,
Vil mer af mig I vide?
Der sidder Guds Engle i Himmerig,
De maa fast efter mig lide.
29. Nu er det Tide, jeg farer herfra,
Jeg maa ikke længere dvæle,
Himmerigs Klokker de ringe for mig,
Mig længes til fromme Sjæle."

44. Valdemar Sejers Fangenskab.

Egen Tone. (Folketone.)

Der var en Konning i Danmark,
Kong Valdemar rig og bold,
Og nok saa havde han Borg og Fæste
Baade Lande og Riger i Vold.
I ride ej.
2. Vel fem Kongeriger dem aatte han,
Saa liden dog blev hans Evne,
Det voldte den sorte Grev Henrik,
Som næppe er værd at nævne.
3. Alt som en Tyv tog han Kongen bort,
Hvo kan sig for Falskhed vare?
Og derved blev det udi otte Aar,
At Landene stode i Fare.
4. Men der det led paa det niende Aar,
De Uger blev Kongen saa lange,
Sit Bud han sender til Danmark hjem,
Beder løse saa ædel en Fange.

5. Sit Bud sendte han til sit Fædreland,
Sit Ord og til Sønnerne sine,
I gjøre det til eders egen Pris
At løse eders Fader af Pine.

6. Og de rede dennem til Stævne og Ting,
Bød skrive de Breve saa vide,
De bade om Sølv og de bade om Guld
At løse kjær Fader af Kvide.

7. Sex tusind Mark Sølv blev der vejet i Skaal,
Og hundrede Heste blev ladte,
Saa mindelig takked de hver den Mand,
Som gav og som laante dem Skatte.

8. Tak have de Fruer og ædle Møer!
De vare deres Herre saa hulde,
De spared for ham ej Kjæde og Ring
Og ej deres Hovedgulde.

9. Saa glade vare alle danske Hofmænd,
Deres Herre var løst af Kvide,
De kvad en Vise derom af ny,
Grev Henrik han bad dem at bide.

10. „I tøve endnu en liden Stund,
Det sinker jo ikke at bede,
Jeg haver for nylig en Tidende spurgt,
Den vilde vi sammen oprede."

11. Dankonning han stander i Fremmerstavn,
Og ser han sig om saa vide:
„I danske Hofmænd, lægger Aarer om Bord,
I tro ikke paa hans Blide!"

12. Kong Valdemar gaar til Rors at staa,
Han styrer over stride Strømme:
„I danske Hofmænd, giver Vind i Sejl
Og mærker ej paa hans Drømme!"

13. Dandronningen stander i Højeloft,
Hun ser sig om saa vide:

„Og hist jeg ser min ædle Drot,
For hvem al Landet bar Kvide!
14. Og lever han noget Kong Valdemar,
Da hævner han vist sin Skade,
Og det kommer over Grev Henriks Land,
Til Sorrig og megen Vaade."
15. Saa glade vare alle danske Mænd,
Deres Konge var løst af Møde,
Som Englene var den Paaskedag,
Vor Herre stod op af døde!

45. Kong Valdemar den unge.

Egen Tone. (Folketone.)

Til Refsnæs Kong Valdemar red paa Jagt,
Til Refsnæs Kong Valdemar red paa Jagt,
At bede de Dyr var i hans Agt,
Ak, ak, ak!
At bede de Dyr var i hans Agt.
2. Ham Klappere fulgte og Svende fem,
Baade Garn og Hunde de havde med dem.
3. Men der de kom til Rylders-Høj,
Sig rejste en Hind saa meget snøg.
4. Og Æskild han spændte sin Bue af Staal,
Han tænkte, den Hind skulde blive hans Maal.
5. Frem sprang da Hinden for Kongens Ben,
Og Pilen fløj efter og var ej sen.
6. Ned faldt da Kongen af Hesten brat,
Og sagde dermed al Verden god Nat.
7. Det spurgte hans Fader, Kong Valdemar,
Det haardeste Stød for ham det var.
8. Hans Fingre de knaged, saa han dem vred,
Af Harme han Tænderne sammenbed.
9. „End mindes vi", sagde han, „Lyø-Jagt,
Men her er Faldet al Rigets Magt.

10. Som Stormen afslaar det modne Korn,
Saa ligger nu Danmarks Haab og Horn.
11. O Danemark! om du din Skade forstod,
Da maatte du græde det klare Blod.
12. Herefter paa Refsnæs skal stryge den Vind,
At ej sig kan bjærge der Raa eller Hind.
13. Paa Refsnæs, hvor før groed Eg og Bøg,
Herefter kun voxe skal Hundeløg.
14. For Skoven, som pranged paa Refsnæs tilforn,
Herefter man næppe skal finde en Torn!"

46. Erik Glippings Drab.

Egen Tone. (Berggreen.)

De ere saa mange i Danemark,
Som alle vil Herrer være;
De rede dennem til Ribe By
Og lode sig Klæder skære.
Nu stander Landet udi Vaade.
2. De alle sig Klæder skære lod
Udi Graamunkes Lige;
Saa rede de dennem op i Land,
Kong Erik vilde de svige.
3. De vogte ham tit, de vogte ham ofte,
De vogte ham alle Tide;
De vogte ham og den liden Stund,
Han monne til Finnerup ride.
4. Saa rede de i den Bondes Gaard
Med skarpe Spær i Hænde;
Graa Kolhætter havde de alle paa,
At ingen Mand dennem kjende.
5. Saa stødte de paa den Ladedør
Med Glavind og med Spjud:

„Stat op nu, du unge Kong Erik!
Og gak saa hid til os ud!“

6. Det svared den unge Rane brat,
Og saadan tog han op paa:
„Ej er den unge Kong Erik her,
I tør det ret aldrig tro.“

7. Han kastede over hannem Hø,
Han kastede over ham Straa;
Men det jeg for Sandingen sige vil,
Han viste dem, hvor han laa.

8. Saa ginge de dem i Laden ind,
De stedtes paa den Lo;
Den ædelig Herre vaagen laa,
Han vilde det ikke tro.

9. Saa ginge de dem i Laden ind,
Som Voxkjærter stod og brunde;
De ledte den unge Konning op,
Saa ussel de hannem funde.

10. Marsk Stig han ind ad Døren tren
Med Sværdet i højre Hænde:
Kong Erik sidder ham op igjen,
Saa gjørlig han hannem kjende.

11. De slukte ud de Voxelys,
Som over den Herre brunde;
Alt sade de lidel Smaadrenge hos,
Saa saare deres Øjne runde.

12. „Og hør du, Rane Jonsen, nu!
Og vilt Du værge mit Liv,
Saa giver jeg dig med Søster min
Halvt Riget mit i min Tid.“

13. Og det var unge Rane Jonsen,
Han hug i Borde og Balk;
Men det jeg for Sandingen sige vil,
Han værged sin Herre som en Skalk.

47. Marsk Stigs Døtre.

Egen Tone.

Marsk Stig han haver sig Døtre to,
Saa tung en Skæbne monne de faa,
Og de fore vide om Verden.

2. Den ældste tog den yngste ved Hand,
Saa ginge de dem til Sverrigs Land.

3. Kong Byrge han kom fra Stævne hjem,
Marsk Stigs Døtre ginge hannem ud igjen.

4. „I skynde eder snarlig af min Gaard,
Eders Fader vog min kjære Morbror."

5. Den ældste tog den yngste ved Hand,
Saa ginge de dem til Norges Land.

6. Kong Erik kom fra Tinge hjem,
Marsk Stigs Døtre ginge hannem ud igjen.

7. „Vi have ej lært at brygge eller bage,
Vi kunne ej vore egne Sko afdrage.

8. Vi kunne Guld spinde og væve i Lad,
Men aldrig bliver vort Hjærte glad."

9. Den ældste Søster Væven trendte,
Den yngste vov den ud til Ende.

10. Og hun vov i den første List
Jomfru Maria og Jesum Krist.

11. Og hun vov i det andet Rør
Norgelands Dronning og alle hendes Mør.

12. De vov Hjort og de vov Hind,
De vov sig selv med blegen Kind.

13. Og saa vov de med Fingre snare
Alle Guds hellige Engleskare.

14. Og der de havde den Væv frembaaret,
Da fældede de saa mødige Taarer,
For Fader og Moder var falden dem fra.

48. Riberhus' Indtagelse.

Egen Tone. (Folketone.)

Der gaar Dans paa Riber-Gade,
Slottet det er vundet —
Der danse de Riddere fro og glade
— For Erik, Kongen hin unge!
Med dem, som vare der, for hannem saa dansede de.

2. Der gaar Dans paa Riber-Bro,
Der danse de Riddere med udhugne Sko.

3. Fore da danser han Riber Ulf,
Han var Kongen tro og huld.

4. Saa da danser han Tage Mus,
Han var Høvedsmand paa Riber-Hus.

5. Saa da danse de ædle Limbække,
Og de var Kongen altfor stærke.

6. Saa da danser han Ridder Rank,
Og efter hans Frue, Fru Bengerd Blank.

7. Saa da danser den rige Valravn
Med hans Frue, haver ingen Navn.

8. Saa da danser han Iver Helt,
Han fulgte Kongen over Bælt.

9. Længe da stod han Ranild Lange,
Førend han vilde i Dansen gange.

10. „Var det ikke for mit fagre Haar,
Saa vist jeg med udi Dansen gaar."

11. Og Ranild Lange udi Dansen traad',
Begyndte en Vise, og fore han kvad.

12. Med Liste han kvad, saa let han sprang,
Alle de Riddere efter ham sang.

13. Op da stod hun Spændelsko,
Og hun gav Ranild Lange sin Tro.

14. Hendes Haar det var udi Silke flæt',
Hun traadte den Dans for alle saa let.

15. Og de dansed dem paa Slottet ind
Med dragne Sværd under Skarlagenskind.
16. Aldrig saa' jeg en Ridderdans
Vinde saa Slotte med Rosenkrans.

49. Den svenske Prinsesse i Danmark.

Egen Tone. (Folketone).

Det var den svenske Dronning prud,
Hun tog sin Datter i Lære:
„Naar du bliver Dronning i Danmark,
Lad Bonden ej over dig kære!
I bede for dennem, som Kronen skal bære.
2. Den arme Bonde i Kjortel graa
Lad ej for dig beskattes!
End lyster dig Sølv og røden Guld,
Du faar vel, hvad dig fattes.
3. Saa haver jeg været i femten Aar
I din Faders Land med Ære,
Der er hverken fattig eller rig,
Som har over mig at kære."
4. Og det var Jomfru Ingeborg,
Hun svared med stor Snille:
„Om Bonde og Borger jeg var haard,
Da klædte det mig kun ilde."
5. Og de vunde op deres Silkesejl,
Gud undte dem Bør hin blide,
De sejled dem til Danemark
I mindre end Maanedstide.
6. De strøge Sejl paa den hvide Sand
Og kasted deres Anker,
Den unge Kong Erik ved denne Strand,
Han kastede sin Ganger.
7. „Velkommen hid, Jomfru Ingeborg,
I er min Hjærtenskjære,
Jeg gjør det saa gjerne, i hvad det er,
Saa I vil først begjære."

8. „Den første Bøn, jeg beder eder om,
I unde mig den saa gjærne!
I give med andre Fanger løs
Marsk Stigs smaa Døtre af Jærne."
9. „En anden Bøn I bede mig om,
Allerkjæreste Fæstemø!
Stigs-Døtrene giver jeg ikke løs,
De skulle i Taarnet dø."
10. Og det var Jomfru Ingeborg,
Hun blev i Huen saa mod:
„I ærlige Mænd, som førte mig hid,
I føre mig hjem paa Fod!"
11. „I vende eder, Jomfru Ingeborg,
Lad saadant mig aldrig høre!
Aldrig I beder mig om den Ting,
Jeg gjærne jo vil den gjøre."
12. Dankongen han taler til sin Drost:
„I lader de Fanger udtage!
Stigs-Døtrene lade I ogsaa løs
Til heden af Land at drage!"
13. Det var stolt Jomfru Ingeborg,
Vilde ej paa dansk Jord træde,
Før hun de Fanger fik løst af Jærn
Og saa' dem for sig til Stede.
14. Saa dydelig var Jomfru Ingeborg,
Hende prisede Mand og Kvinde,
De takkede Gud saa mange Fold,
At hun blev Dronning herinde.
15. Der var stor Glæde i Frue-Kor,
De Nonner læste og sjunge,
Der var end mere i Kongens Gaard,
Der leged den danske Tunge!

50. Niels Ebbesen.

Egen Tone. (Berggreen.)

Om Danemarks Kvide der lød en Sang
Saa sørgelig:

Der var ingen Konning i Danevang,
Men Borgerkrig.
Dansken var fredløs i Skov og paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
For Tyskerne reves om Danmark.

2. Det voldte en Konning saa svigefuld
Som Skum paa Vand
Det voldte to Grever af Jættekuld
I Holster-Land;
Mange om Skylden og flere om Skaden,
Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
Da Tyskerne reves om Danmark.

3. Grev Gert var en Kæmpe, en Hals fuld haard,
Som Staal og Jærn,
Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
Fra nær og fjærn;
Al Ting han voved for lidet at vinde,
Spared som Nælden ej Ven eller Fjende,
Og Tyskerne reves om Danmark.

4. Grev Hans var en Kræmmer, holdt Hus i Kiel
Med Høg og Hund;
Han kaldtes den milde, for evigt Smil
Var om hans Mund;
Ræven i Skoven og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
Da Tyskerne reves om Danmark.

5. Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
Paa Nørreris,
Og aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Pris:
Han tog af Dage den kullede Greve,
Fri vilde han enten dø eller leve,
Da Tyskerne reves om Danmark.

6. Den kullede Greve drog op i Nør
I Herrefærd,
Han rykkede frem, som han plejed før,
Med Ild og Sværd;
Jyderne alle fra Randers til Ribe
Danse han bød efter Holsternes Pibe,
For Tyskerne reves om Danmark.

7. „Niels Ebbesen!“ sagde Grev Gert paa jydsk,
Din Frist er kort,
Vil ikke i Galgen du lære tysk,
Saa pak dig bort!
Skam skal du faa med Hr. Bugge paa Halden,
Hvor mange Heste I saa har paa Stalden,
For nu raader Tysken i Danmark.“

8. Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:
„Hæng Tyv og Skjælm,
Men hæng ingen Ridder, før Sværdet brast
Med Skjold og Hjælm!
Vogt dig for hvem du til Fredløshed dømmer,
Langt ej fra Børn og fra Hustru jeg rømmer,
Mens Tyskerne rives om Danmark.“

9. Med Tyskere vrede i Tusindtal,
I Kammen kry,
Den kullede Greve drog ind med Bral
I Randers By;
Ilde han tured, og værre det tegned,
Kvinderne bæved, og Børnene blegned,
For Tyskerne reves om Danmark!

10. Niels Ebbesen fór da i Harnisk brat
For Landefred;
Han gjæstede Greven en Foraarsnat,
Og Sværdet bed.
Fri vilde han enten dø eller leve,
Livet han tog af den kullede Greve,
Da Tyskerne reves om Danmark!

11. Sig hævned de Holster ved Skanderborg,
Der faldt vor Helt,
Og sjunget der blev om Jyllands Sorg
Ved Sund og Bælt:
Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde,
Han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
Da Tyskerne reves om Danmark!

12. Forgangen er siden fem hundred Aar
I Lyst og Nød,
End Danebrog vajer og Danmark staar,
I Aften rød!
Kappes nu alle smaa Fugle i Lunden,
Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
Lad Tyskerne græde for Danmark!

51. Niels Ebbesens Hjemfærd.

Egen Tone.

I Skoven sidder en Kulsvierkvinde;
De Bøge beskytte for Østenvinde.
Men Mennesket raser værre end Vinden,
Thi sidder den Viv med Taarer paa Kinden.

2. Grev Gert omkring i Landet hærger.
Hver Danemand sig mod Fjenden værger;
Saa gjorde Skjalm, hendes Husbond kjære,
Han stred mod Greven og faldt med Ære.

3. Men ak, nu sidder hun der alene,
Med fem smaa Børn bag de vaade Grene.
En ussel Skjæbne vi nu maa friste,
Mer Brød ej yde de brændte Kviste.

4. Grev Gert nu fnyser omkring i Landet,
Af alle Danske forhadt og forbandet.
Krist fri os! hvis han finder vor Rede;
Da føle vi først hans grumme Vrede.

5. Mens stakkels Moder saa taler og græder,
I varme Kofter de smaa hun klæder.

To Brød i Dag hende Klosteret sendte:
Dem skal ej sluge den hungrige Glente.
6. De Hvedebrød store de smaa hun viser,
Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
Da rasler det i de nære Hækker,
Hun ser en Kæmpe, som Sved bedækker.
7. Sin Hest har han bundet ved Træets Grene.
Han synker træt paa mosgroede Stene:
„Hjælp Gud nu! kommer en fjendtlig Kæmpe,
Dog nej! han farer jo mild med Lempe.“
8. Han tog sin Hjælm af den hvælvede Pande:
„Niels Ebbesen, er det jer forsande?
Hr. Ridder! hvi er I saa bleg afmægtig?
I knejser jo ellers i Pladerne prægtig.“
9. „Vor Mor! hel aarle vi vare paa Færde,
Vi skar os Frokost med skarpe Sværde.
Dog har ej Hesten end faaet Havre,
Jeg faster endnu foruden Davre.“
10. „To Brød jeg har kun til fem smaa Sjæle,
Nu faar man kun Brød ved at røve og stjæle,
Jeg er den sjætte, som lidt skulde nyde,
Den Syvendedel vil vi eder byde.“
11. „Vor Mo'r! jeg føler mig styrket saare!
Aftør I kun eders Glutters Taare!
Snart skal I roligt i Freden leve,
Niels Ebbesøn vog den kullede Greve.
12. Mens Faaret bræged, og Gaasen kæged,
I Randers sig Sværdene flinkt bevæged.
Vi tog den Vovhals i gule Lokken,
Afhug hans Hals over Sengestokken.“
13. „Hr. Ebbesen! vog I den kullede Greve?
Da skal I nyde den hele Leve.“

Hun vilde dem Brødet af Munden tage,
Vel græde de Børn nu med bitter Klage.

14. Nej, alle dem Blus paa Kinden brænder,
Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
Du hævned vor Far, vog Danmarks Drage,
Du hel skal nyde vor Hvedekage.

15. Niels Ebbesen græder, han mægter ej Takken,
Han stirrer til Stejlen derude paa Bakken:
„Og fanged de mig for paa Hjul at bryde,
Det skulde mig nu kun slet fortryde.

16. Beholder I selv kun eders Davre,
Snart faar jeg vel Mad, naar min Hest faar Havre.
Snart Rugen atter og Hveden kan voxe,
Snart pløjer I Landet med stærken Oxe.

17. Naar da I sidder i Hytten sammen
Og korte jer Tiden ved Aftengammen,
Da glemmer ikke den Mand i Freden,
Som skræmmed jer Glænterne bort fra Reden."

18. Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
Han tørred Sveden af Heltepanden;
I Firspring hen sig Gangeren strakte,
Forgjæves de efter ham Brødene rakte.

52. Valdemar Atterdag.

Egen Tone. (Gade.)

Paa Sjølunds fagre Sletter
Ved Østersøens Bred,
Hvor Skoven Kranse fletter
Om Engens Blomsterbred,
Hvor Sølverkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Der stolt i gamle Tider
En Kongebolig stod.

2. I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjæmtsom Tale.
Og lystig Tidsfordriv.
Kong Valdemar der bygged
Saa fast sit Kongehus.
Som det hans Liv betrygged,
Til Verden sank i Grus.

3. Der Glædens Kilder fløde
Saa tit med Druens Blod,
Fra Vinteraften røde
Til Sol i Østen stod.
Men i de lyse Dage
I Sommer og i Høst,
Lød under Bøgetage
Den frie Kongelyst.

4. Da rørtes Horn og Bue,
Med Kongen Hingsten sprang
Og fnøs i Solens Lue
Og sig mod Skoven svang;
Med lystig Jægerskare
Paa hviden Ganger fløj
Den Konge tit med Fare
Hen over Stub og Høj.

5. Som stærke Nordenvinde
De Jægere henfór,
Da flyde Raa'r og Hinde
Som Løv i Stormens Spor;
Men i den raske Glæde
Ved Jægerhornets Klang,
De glemte tit at bede
Og høre Messesang.

6. Tit naar den arme Bonde
Gik over Kirkesti,
De Jægere og Hunde
Fór lystelig forbi;

De lagde Hegnet øde
For bange Hind at naa,
Og Agrens gyldne Grøde
Nedtraadt i Støvet laa.

7. En hellig Paaskemorgen,
Da Ottesangen lød,
Og fra Langfredags-Sorgen
Den store Fryd frembrød,
Vildt Jægerhornet blanded
Sin Lyd med Klerkes Sang,
Og frygtsom Hare standsed
Midt i den Kirkegang.

8. Da tren mod vilde Skare
Den Biskop god og from,
Bød i Guds Navn dem fare
Langt fra hans Helligdom,
Med Kirkens Ban dem trued,
Med Gud og Evighed;
Men Kongens Harm oplued,
Han svared stolt og vred:

9. „Fra mine Fædre raktes
Mig gyldne Krone hen;
Fra Paven Troen bragtes,
Den kan han faa igjen!
Hvis her jeg evigt kunde
Med Jagten fryde mig,
Jeg vilde ej misunde
Vor Herre Himmerig."

10. „Det Ord vil du fortryde!"
Lød fromme Biskops Røst,
Brat Jægerne bortfly'de
Lig Trækfuglsværm i Høst.
Og stolt af Kongebyrden
Den hvide Ganger sprang,
Og fnøs af Sjælehyrden
Og fjærne Ottesang.

11. I Muld for længe siden
Kong Valdemar er lagt,
Men sælsomt gjennem Tiden
Gaar Sagnet om hans Jagt;
Tit korser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
Ham suse vildt forbi.

12. Paa Gangeren den hvide
Med luftigt Jægerkor,
Man ser da Kongen ride
Saa bleg i Natten der.
Saalunde mon man sige,
Han bøde maa med Nag
Og vente paa Guds Rige
Og Dommens store Dag.

53. Dronning Margrete.

Egen Tone.

I Roskilde Kirke hun hviler bag
Ved Alterbordet,
Der stiger den sorte Sarkofag
Op midt i Koret.

2. Der ligger hun i sin Marmordragt
Med Træk saa stive,
Og Kronen kun vidner om den Magt,
Hun bar i Live.

3. En Gang ej saa hvidt et Skjær der flo
Om hendes Kinder,
Thi hun havde mer af Mandens Lød
End andre Kvinder.

4. Og hun havde mer af Mandens Sjæl
End Mænd til Hobe;
I Danmark bar ingen Drot saa vel
Sin Purpurkaabe.

5. I Norden var ingen Aand saa stærk
Som denne Kvinde,

Og ingen har efterladt et Værk
Saa stort som hendes.

6. Det skjønned Kong Volmer selv, den Stund
Han hørtes sige:
„Vor Herre tog svarlig fejl, da hun
Blev skabt som Pige.“

7. Det vidste den skaanske Menigmand,
Til Tinge stævnet;
Thi hende til Husbond for Danmarks Land
Med Gny han nævned.

8. Det vidste de norske Herrer med,
At vel de gjorde,
Da Danemænds Valg de toge ved
Og Troskab svore.

9. Det maatte den usle Sveadrot
Dog mest bekjende,
Som tro'de, at man med ussel Spot
Kan slaa en Fjende.

10. Hun sad ikke ved sin Rok og spandt
Som han lod raade;
Et kosteligt Perlebaand hun tvandt
Af trende Traade.

11. Han skikkede hende til Spot og Spe
Et Skjørt at bære;
Hun satte paa Issen Kroner tre
Med Sejr og Ære.

12. Han sendte en Vadmelsklud paa Stang
Som hendes Mærke;
Hun hejsed en Dug, hvori der sprang
Tre Løver stærke.

13. Ved Kalmar et Slot af Navn der staar
Fortært af Ælde;
Dets søndrede Ruder Regnen slaar,
Dets Vægge hælde.

14. Der holdt „Fru Margrete“ med gode Mænd

Hint Stævnemøde,
Hvor Tanken blev født, som altid igjen
Opstaar fra døde.

15. Der fik hun med Lempe lagt den Snor,
Hun havde tvundet,
Som skulde det hele skjønne Nord
Til et forbundet.

16. Hil være hun i sin sorte Grav,
Kong Volmers Datter!
En Gang vel hun hæver sig op deraf
Og fødes atter.

17. Hil være hun i sit tavse Bur,
Den store Kvinde!
Gjenfødelsens mægtige Sejerslur
Er hendes Minde!

54. Henrik Tagesøn.

Som: Jeg véd vel, hvor der stander et Slot.

De Bønder samlede sig i Hob,
Saa vel over Skov som Hede,
De kejsede dem en Høvedsmand,
Henrik Tagesøn til god Rede.

2. De rejste sig op, hver Mand af Hus,
Som boed' i Vendsyssels Land,
De mente, de havde alt vundet Spil,
De havde ikke bedre Forstand.

3. Det første Ridt de sammen red,
De Bønder de var fuld stærke,
Og det var Marsk Stig Pallesøn,
Han rygged saa langt sit Mærke.

4. Det andet Ridt de sammen red,
Med Glavind og skarpe Spær,
Den bolde Henrik Tagesøn
Sit Liv maatte lade der.

5. Men det var Henrik Tagesøn,
Han værged sig fuldt vel,

End siden han var sunket i Knæ,
Syv Mand slog han ihjel!
6. Og det var Henrik Tagesøn,
Han saa' sig op i Sky,
Ryg da vendte de Morsingboer
Og saa de Forræder' af Ty.
7. Ja, først saa rømte de Morsingboer
Og saa de Forræder' af Ty,
Efter end stode de Vendelboer,
Og de vilde ikke fly.
8. De Bønder sloges da ned for Fod,
Saa mange, som ej undkomme,
End er Kristoffer en Konge gjæv,
De danske Mænd til Fromme!

55. Kong Kristian den anden.

Egen Tone. (Bull, Nutzhorn.)

Alle smaa Fugle i Skoven er,
Over Høgene føre de Klage,
De rive af dem baade Fjer og Dun,
Og vil dem af Skoven jage.
Men Ørnen bygger i Fjældet ud.
2. Saa fløj de op i Egetræ,
Om Raad at spørge og søge,
Hvordan de skulde en Konge faa,
Der kunde fri dem fra Høge.
3. Derom da sang en lille Fugl,
Det var den usle Krage:
„Vi kejse til Konge den gamle Ørn,
Da faa vi gode Dage!“
4. Og det var alle de Fugle smaa,
De gav dertil deres Minde,
Og Fuglekonge da blev den Ørn,
En bedre var ej at finde.
5. Det, svared i Hast den stolte Høg,
Tilstede vi ingenlunde,

Skal Konning være den gamle Ørn,
Vi alle maa gaa til Grunde.

6. Der han det spurgte, den gamle Ørn,
Han blev saa harm i Huen,
Og slog saa til den stolte Høg,
Som Høg slog før til Duen.

7. Derover glædtes de Fugle smaa,
De sang hver med sin Stemme,
I Lunden var Fryd og Fuglesang,
Mens Ørnen selv var hjemme.

8. Men sammen da fór den Høgehær,
De skjulte baade Mark og Enge:
„Nu lader os fare i Flok til Lund,
At lyse den Ørn til Senge!“

9. Vel Duen fløj til den gamle Ørn,
Og vared ham ad hans Skade.
Hun sagde: „Nu kommer den Høgehær,
De lave dem Birtings Bade!“

10. Der til dog svared den gamle Ørn,
Mens begge hans Øjne runde:
„For mange Mus de bide en Kat,
Thi maa jeg rømme af Lunde.“

11. Fra Skoven da fløj den gamle Ørn,
Det timedes saa ilde,
Og alle de arme Fugle smaa,
De fore om Raad saa vilde.

12. Nu Høgen sidder i Egetop
Og breder vidt ud sin Vinge,
Men alle de andre Fugle smaa
Dem Sorrig og Nød mon tvinge.

13. Og Kragen sidder paa baren Kvist,
Ej mere den Høgen undte,
Og Uglen flyver i stor Uro,
Sig skjuler i Elletrunte.

14. Nu Viben med sin høje Top,
Hun dukker i Agerrene,

Og alle de Fugle, som kvad i Lund,
Nu tie kvær som Stene.

15. Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
Hvor før var Fuglesange,
Mig ynkes over de Fugle smaa,
De Dage dem gjøres saa lange.

16. Gud hjælpe og ham, den gamle Ørn,
Som flyver paa vilden Hede!
Han véd sig hverken Ly eller Læ,
Hvor han kan bygge sin Rede.

56. Gustav Vasa.

Som: Eja hvor nu man tumler. (Nutzhorn.)

Det var en yndig Majdag, da i de svenske Skær
Løb ind en Kjøbmandsskude med stærk, skjønt liden Hær;
En Hær af ét Par Arme, én Pande, høj og klar,
Ét Hjærte, men med Varme, som ingen andre har.

2. Og atter gaar en Bonde i Götlands dunkle Skov,
Med funklende Øjne, som et Dyr paa ædelt Rov.
Ved Mælarens Kyster, ved Dalarnes Elv,
Opmuntrer han og trøster, skjønt sorgnedbøjet selv.

3. Fra Kirkegaardshøje, hvor betrængte lytte til,
Udsender han sin Tales sødtkvægende Ild,
Da spørges Stokholms Skjæbne hin grumme Uvejrsnat:
„Op, Brødre, jer at væbne, lad Staalet lyne brat!“

4. Der kom et andet Budskab, da græd den djærve Aand:
Hans Fader dræbt med Øxen, hans Moder lagt i Baand.
Op raabte han de svage: „Nu følge mig, hvo vil!
For Sand, ej mange Dage skal taales dette Spil!"
5. Da samles alle gjæve, at redde skjændte Hjem;
Som Vinterstrøm, der optør, saa stormede de frem.
Snart stod ved Dalelvs Bredder, ved Vester aas igjen,
I Sejrens Straaleklæder, ung Gustav og hans Mænd.
6. Trindt Voldsmænd veg, hvor Helten opløftede sin Haand;
Hvert Savn i hele Landet omfatter hans Aand.
Hans Navn med Bøn og Ære de nævne fjærnt og nær;
De sagde: „Du skal være vor Rigsforstander kjær!"
7. Men den Gang alt var renset, og Nag ej længer kjendt,
De sagde: „Vær vor Konge! du har det dyrt fortjent."
Det var i Strengnæs; klare Solstraaler Skyen brød;
Igjennem tætte Skove en Glædesmumlen lød:
8. „Ser I den unge Konge! — I Højenloft han staar;
Hvor vil ej Kronen klæde det bølgende Haar!"
Som Torden Jublen dundred, hvert Bryst var frejdigt stemt.
— Af Aar der svandt to Hundred; end er den Stund ej glemt.

57. Morten Borup.

Egen Tone (Berggreen) eller som: I alle de Riger og Lande.

I Skanderborrig Enge,
Alt ved den blanke Sø,
Der gaa de Piger og Drenge
At slaa og rive Hø.

2. Og i de Knøses Række
Én trasker langt æbag,
Han kan ej Skaaret trække
Med sine lange Drag.

3. Og, medens alle de andre
Begynde paa for igjen,
Han monne alene vandre
Saa sent imod Enden hen.

4. Naar Skaaret han færdigt haver,
Han stryger ikke sin Le,
Han staar og falder i Staver,
Til Jorden han stivt monne se.

5. Med Svøbeskaft saa krumpen
Den Foged efter ham fór:
„Hvad skader din doven Kumpen?
Hvi staar du der og glor?“

6. Saamænd da, strænge Hr. Foged!
Jeg stod og grunded oppaa
Den Blomstervrimmel saa broget,
Hvor den kan komme fraa;

7. Paa alle de favre Blommer,
Jeg ganger nu her og slaar:
De falde hver evige Sommer,
Og rejses igjen hver Vaar.

8. Jeg staar nu her og grunder,
Og kan dog ikke forstaa
Det mægtige store Guds Under
Udi disse mindste Straa!“

9. „Da skal jeg din Slubbert lære
At tænke, naar du skal slaa,
Jeg skal din Ryg vel hæ're,
Den bliver baade brun og blaa."
10. Den Foged løfter sin Svøbe,
Mens Knøsen kaster sin Le,
Han giver sig til at løbe,
Og Fogden mon efter ham se.
11. Og medens han staar og gaber,
Og tænker: Hvor mon han vil hen?
Han Morten af Sigte taber,
De ses ret aldrig igjen. —
12. — Og Øster paa ude i Landet,
Højt over Bølgernes Sus,
Imellem Kirken og Landet,
Der staar det latinske Hus.
13. Der sidder paa sit Kateder
Blandt Peblingers skjælvende Flok,
Monarken, som Rektor hedder,
Med Bog og med Ris og med Stok.
14. Der sidder, nederst af alle,
Paa Bænken med Ryg til Væg
En Pebling, de Morten kalde,
Han haver saa dygtigt et Skjæg.
15. Og det er den samme Morten,
Som førre ved Høleen krøb,
Som udi Trøjen og Skjorten
Fra Engen og Fogden løb. —
16. — Saa fremad Tiden mon lakke,
Herefter vel en Snes Aar,
Det Hus oppaa Skolebakke
En anden Rektor faar.
17. Han trænger ikke til Stokken,
Ej heller til Færle og Ris.
Saa vel regerer han Flokken,
Men alt paa en bedre Vis.

18. Og det er den selv samme Morten,
Som førre pløjed og trask,
Og maatte saa danse paa Porten
For Fogdens slemme Krabask.
19. Og det er den selv samme Bonde,
Vi før udi Engen saa'
Paa Græs og Blomster at grunde,
I Stedet for dem at slaa.

58. Kristen Pedersen.

Som: Der lød fra gamle Dage.

I Morten Luthers Dage
Der var en Danemand,
Paa Marken uden Mage
Og sjælden i hvert Land,
Men Dansken kan ej prale,
Han hed i daglig Tale
Kun Kristen Pedersen.
2. Han Fynbo var for Resten,
Han var fra Svendborg a';
Saa skrap som Luther næsten,
Naar Kraften regnes fra,
Med den han vilde været,
Hvad os var ej beskæret:
En Kirke-Høvedsmand!
3. Han knipsed dem paa Næsen,
Hvem Tysken hued bedst,
Det hele tyske Væsen
I Nord var ham en Pest,
Han ledte selv hos franske
Med Flid om Holger Danske
Og saa' af ham et Glimt.
4. Han Saxes Bog lod prente,
Hvor Kunsten ret var fin,
Den ærlig det fortjente,
Skjønt den var paa Latin;

Thi dansk var dog Indholden,
Som Saxe med sin Kolden
Var dog en Sjællandsfar.

5. Til Mester Kristens Ære
I den latinske Tid,
Med Saxe dansk at lære
Han gjorde al sin Flid,
Men Dansken til Ulykke
Den vilde ingen trykke,
Den sank med ham i Grav.

6. Fremdeles lod han prente
Per Laales „gamle Ord“,
Som ogsaa godt fortjente
At lyde over Bord
Thi de er Guld i Munden
Fra Folke-Morgenstunden
I Danmarks grønne Skov.

7. Han derhos oversatte
Os Nyaarspagtens Bog,
Med alle sine Skatte
Paa Daners Hjærtesprog,
Og den fik han til Lykke
Dog Tysken til at trykke
For Morten Luthers Skyld.

8. Skjønt mellem Sjællands Præster
Kun regnet til de smaa,
Han var en Runemester
Paa Modersmaal som faa,
Og skrives Mesterværker
Med danske Kjendemærker,
Han Pennen skar til dem!

59. Magnus Hejnesen.

Som: Og det var liden Karen.

Og det var Magnus Hejnesen,
Han var en Kæmpe god;

Om Bølgen skummed nok saa højt,
Han fast paa Dækket stod.

2. Og det var Magnus Hejnesen,
Han var en Kæmpe stærk;
Saa sikker i sit laadne Vadmel,
Som Helt i Pansersærk.

3. Og det var Magnus Hejnesen,
Skjønt mildt han ellers saa',
Hver Røver og hver Ufredsmand,
Den hug han Buler blaa.

4. Med baade Hænder hug han til
Og fór paa Dækket op;
Saa gik der Dans til lystigt Spil,
Skjønt stum faldt mangen Krop.

5. Og det var Magnus Hejnesen,
— Gaa trindt om Færø-Land:
Hver Klippe paa den Klippeø
Hans Bavta er for Sand.

6. Hvert Hjærte er hans Mindebog,
Hver Læbe bær' hans Kvad,
Og før, end han paa Færø dør,
Skal Klippen splittes ad!

7. Hvad er det da paa Gammeltorv?
De rejse jo en Blok;
Og trindt saa staar med spilte Blik
En nyhedsgraadig Flok.

8. Se, Mænd der staa, og Kvinder med,
Og Sløjkjolbørn dertil; —
Hvi se de paa den røde Blok,
Som mod et Gjøglespil?

9. — — Og det var Magnus Hejnesen,
Paa Gammeltorv de hug
Den ædle Kæmpes Hoved fra
Alt over den røde Blok.

10. Han var for stor, han var for høj,
I Øjet dem en Tjørn;

Thi Viben — det er kvædet sandt —
Led aldrig Kongeørn!

11. Hans Hoved over den røde Blok
Det hug de Niddinger af;
Saa tænkte de, de grov vel og
Den Kæmpe selv en Grav.

12. Men Eg kan visne, og Mand kan dø,
Men aldrig Mands Minde dør! —
Og Magnus Hejnesen lever end
Saa stolt, som han leved før.

13. Thi se kun trindt i Færø-Lund,
Hvor Fiskerne drage Dræt.
Hvor er vel nu den Røverhund,
Gjør stakkels Fisker Uret?

14. Og se kun trindt om Færø-Land,
Hvor Klipperne bugne stolt,
Hvor findes vel den Kvinde og Mand,
Hos hvem hans Minde blev koldt!

60. Herluf Trolle.

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Paa Holmen Herluf Trolle gik
I Skyggen af sin Snække.
Han heled hvert et Skud, den fik,
Han stopped hver en Sprække.
Snart rulled Skibet i det blaa,
Men Svanen fik først Vinger paa,
Da Ridderen fra Suseaa
I Brynje stod paa Dække.

2. Den lærde Hr. Niels Hemmingsen
Han kom med Bud fra Hove:
„Se til, I vender hjem igjen,
Sæt Livet ej i Vove!“
Da svared Herluf stolt og kold:
„Hvi fører jeg da Hjælm og Skjold?

Hvi fik i Arv jeg Borg og Vold
Og Guld og grønne Skove?

3. Hvi nyder jeg af Gods og Gaard
De frie Herligheder?
Hvi gik jeg klædt i Fløjl og Maar
Og bar de gyldne Kjæder?
Fordi, naar Danmark staar paa Spil,
Jeg glad skal sætte Livet til,
Og det er netop det, jeg vil,
Kan det forundre eder?"

4. Saa talte Rigets Admiral
Og lettede sit Anker,
Han skifted Lød paa Slagets Val,
Men skifted aldrig Tanker.
Hans Værge hamrede saa fast,
At Gotens Hjælm og Hjærne brast,
Da sank hvert fjendtligt Spejl og Mast
Blandt sønderknuste Planker.

5. En Sejr han vandt ved Pommerns Kyst,
Et Navn i Danmarks Sage,
Og med en Kugle i sit Bryst
Han vendte først tilbage.
I Striden som en Løve gram,
Men from og kjærlig som et Lam,
Han endte sine Dage.

6. Med alt hans Gods og Ejendom
En Skole blev begavet;
Der med sin Hustru god og from
Han ligger nu begravet.
Der, huggen ud fra Top til Taa,
Han slumrer under Faner blaa
Paa Bredden af den stille Aa,
Hin stærke Helt fra Havet.

61. Tyko Brahe.

Egen Tone. (Weyse, Rung.)

Solen sank bag grønne Lund,
Og den klare, fulde Maane
Mellem Sjølunds Kyst og Skaane
Straaled over Øresund.
Hvælved om Uranienborg
Sig den stjærneklare Bue,
Tyko stod i Maanens Lue,
Monne Landet trindt beskue,
Tankefuld, med dæmpet Sorg.

2. Og han sagde: „Fædreland!
Sig mig dog, hvad var min Brøde,
Da din Søn du bort at støde
Fra dit Hjærte nænne kan?
Har du glemt, hvad Verden véd?
Det var mig, som monne bære
Op til Stjærnerne din Ære;
Hele Himlen kan jo være
Vidne til min Sønlighed.

3. Mit Kaldæa her jeg fandt.
Ak! I elskte danske Sletter
Vise jo i lange Nætter
Himmelen til hver en Kant.
Skjønne, lave Fædrejord!
Fremfor alle Verdens Lande
Maa jeg elske dine Strande;
Just paa dem bør Templet stande
For det høje Stjærnekor.“

62. Ole Vind.

Egen Tone. (Berggreen, Glæser)
eller som: Der er et Land saa kosteligt.

Og det var Mester Ole Vind
Alt med den skarpe Tunge,

Med Aandens Sværd han trængte ind
Paa gamle og paa unge,
Det trængte ind til Marv og Ben,
Og ramte det en Hjærtesten,
Da maatte Øren klinge

2. De Hofmænd ginge spodske ind
Alt paa de høje Stole,
Og dobbelt ivrig udi Sind
Da prækede Hr. Ole,
Han præked om de bløde Skind,
Hvori sig Daarer svøbe ind,
Om Mænd i Kongers Gaarde.

3. „Jo der", saa faldt hans hvasse Ord,
„Der skal man Kristen finde;
Ja, kristen Folk om Drikkebord
Med Kande, Krus og Kvinde,
Og saa Guds Ord i Hyldekrog,
Hvor bundet haardt i Spændebog,
Det ligger som en Fange

4. For Felix vel sankt Povel kom
At stande mange Gange;
Men hed det: Kyskhed, Lov og Dom,
Saa blev vor Felix bange,
Saa hed det: Gaa kun du dit Skud,
Jeg har saa travlt, du skal faa Bud,
Naar jeg faar bedre Stunder.

5. Ja vist, Guds Ord skal nok faa Bud,
Naar høfligt det vil være,
Og strege ind det sjette Bud,
Det er saa tungt at lære.
Ja, derfor blev Herodes vred
Paa Døberen, den Høflighed
Guds Ord kan aldrig lære!

6. Og der kom Bud fra Kongens Gaard,
(Nu gjælder det Hr. Ole:
Et dygtigt Tak for sidst I faar

Nok fra de høje Stole).
Og der han kom for Kongen ind,
Da hed det: „Mester Ole Vind!
Hvorom er det, I præker?“

7. „Om hvad der i min Bibel staar,
Om hvad der sker paa Jorden.“
„Hvad præked I da om i Gaar?
I slog jo ned som Torden.“
„Om hvad der i min Bibel staar,
Om Synderne i Kongens Gaard.“
„Den Præken gad jeg høre.“

8. Hr. Ole holdt sin Præken om,
Saa brændende i Aanden.
Og der han hardt ved Amen kom,
Han slog til Lyd med Haanden:
„Det var, Guds Død, de samme Ord
Om Løgn og Leflen, Drik og Hor,
Som i vor Frue Kirke!“

9. Og der kom Bud fra Kongens Gaard,
(Nu gjælder det Hr. Ole!
Et dygtigt Tak for sidst I faar
Nok fra de høje Stole).
Og der han kom for Kongen ind:
„God Dag, vor Præst! nu Mester Vind!
Nu skal Guds Ord til Hove.“

10. „Nej, ellers Tak, højbaarne Drot!
Det gjør slet ingen gode.
Jeg siger sandt og har Kalot,
Men ingen Hofmandsnode;
Man har for Ordsprog her til Lands:
Hvad vilde Spurv i Tranedans,
Og Ugle mellem Krager?“

11. Men det var fjerde Kristian,
Og nu tog han til Orde:
„I er en dygtig Præstemand
Og præked, som I burde;

De Hofmandsnoder le vi ad,
Tag tre Kalotter, om I gad,
Og Sandhed vil vi høre."

63. Kristian Barnekov.

Egen Tone. (Barnekow.)

Hr. Barnekov tumled sin danske Hest,
— Det flammed i Vestgotland. —
Han fulgte fjerde Kong Kristian
Med Sejr fra Skaras Brand.

2. Brat Hingsten spidsede Øren og fnøs,
Hr. Barnekov peged mod Vang:
„Er det svenske Lunter, hist blinke,
Blir Vejen til Varbjærg trang!"

3. Og Svensken var det Op Kongen slog:
„I Slagstorm, Danemænd, frem!"
Det blev en ulige Fægtning:
Tre Danske kæmped mod fem.

4. Bøsserne knalded, og Lanserne klang,
Frem lyned Kongen i Damp;
Halv tredie hundrede danske
Blev Lig i den Fremfartskamp.

6. Sten Rosensparre laa knust blandt Spær,
Frans Rantsau ved Hestens Sko;
Over Lig og splintrede Lanser
Hos Kongen red Barnekov tro.

6. Brat styrted Kongens Ganger for Skud,
Hr Barnekov var ej sen;
Dankongen gav han sin Skimmel,
Selv sprang han paa høje Sten:

7. „Kongen min Hest! og Fjenden mit Liv!
Og Gud min Sjæl!" var hans Ord;
Hr Barnekov faldt paa Stenen,
Dankongen mod Varbjærg fór

8. Tilbage fór Fjenden, Kong Kristian frem,

Men Barnekovs Sjæl fra Jord.
— Hans Blod paa Skellingestenen
Besegled hans Troskabsord.

64. Hr. Sinklars Vise.

Norsk Folketone.

Hr. Sinklar drog over salten Hav,
Til Norrig hans Kurs monne stande;
Blandt Gudbrands Klipper han fandt sin Grav,
Der vanked saa blodig en Pande.

2. Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille:
En Havfru op ad Vandet steg,
Hun spaa'de Hr. Sinklar ilde:

3. „Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage;
Kommer du til Norrig, jeg siger for Sand,
Ret aldrig du kommer tilbage!"

4. Han sejled i Dage, han sejled i tre
Med alt sit hyrede Følge;
Den fjerde Morgen han Norrig mon se,
Jeg vil det ikke fordølge.

5. Ved Romsdals Kyster han styred til Land,
Erklærende sig for en Fjende;
Ham fulgte fjorten hundrede Mand,
Som alle havde ondt i Sinde.

6. Bavnen lyste og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ej krøb,
Det maatte Hr. Sinklar sande.

7. „Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maa selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddingsdrog,
Som nu sit Blod vil spare!"

8. De Bønder af Vaage, Læsø og Lom,

Med skarpe Øxer paa Nakke,
I Bredebøjgd tilsammen kom:
Med Skotten vilde de snakke.

9. Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde;
Lovgen skynder sig der forbi;
I den skal Fjenderne falde.

10. Det første Skud Hr. Sinklar gjaldt,
Han brøled og opgav sin Aande;
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
„Gud fri os af denne Vaande!“

11. — „Frem, Bønder! frem. I norske Mænd!
Slaar ned, slaar ned for Fode!“ —
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ej ret lystig til Møde.

12. Med døde Kroppe blev Kringen strøt,
De Ravne fik nok at æde; —
Det Ungdomsblod. som her udflød,
De skotske Piger begræde.

13. Ej nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der bo blandt Norriges Fjælde.

14. End knejser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true;
Ve, hver en Nordmand, som ej bliver hed,
Saa tit hans Øjne den skue!

65. Kristian den fjerde.

Egen Tone. (Rung.)

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge,
Mens fjerde Kristian var Konge,
Da krigedes Svier og Daner
Alt efter de forrige Vaner.
Og der gaar Dans paa vildene Hav —

Saa mangen én danser sig der i sin Grav.

2. De mødtes en Gang og til Dysten
Ej langt ifra femerske Kysten;
Med Bosler af Jærn de trilled,
Om Lemmer og Livet de spilled.

3. Da kom der fra Fjenden en Kugle,
Der gav baade Rifter og Bule.
Omkring fløj saa vide de Splinter —
Det var en Salut uden Finter.

4. Da var der at skue et Under:
Slet ingen fornam sine Vunder;
Om Broder og Ven monne falde,
For Kongen kun sørged de alle.

5. Men daanet kun var han en Kjende,
Han rejste sig brat over Ende.
Paa Sværdet han støttede Handen
Og visked sig Blodet af Panden.

6. „Frisk op! mine Søgutter flinke!
Paa ny lader Lynene blinke!
Paa ny lader Tordenen skralde!
Paa ny lader Hagelen falde!“

7. Den faldt under Torden og Lynen,
Mens Blodet løb Kongen i Brynen,
Men, længe før Dag var udrunden,
Den blodige Sejer var vunden. —

8. End se vi paa Rosenborg Klædet,
Som kongeligt Blod haver vædet
To hundrede Aar ej udsletter
De kostbare purpurne Pletter. —

9. Hvi skulde da Tiden hin stærke
Udslette os Danskhedens Mærke?
Hvi skulde fra Vandet vi drives?
Hvi skulde paa Landet vi kives?

10. Tidsrøsten jo haver os vækket:
„Pur ud! alle Mand nu paa Dækket!

Formerer den trofaste Kjæde,
Da kunne med Lyst I fremtræde.
Om der gaar Dans til Lands eller Vands,
Da vinde I Sejerens straalende Krans."

66. Danmarks Ros.

Egen Tone. (Joh. Hartmann.)

Kong Kristian stod ved højen Mast
I Røg og Damp;
Hans Værge hamrede saa fast,
At Gotens Hjælm og Hjærne brast;
Da sank hvert fjendtligt Spejl og Mast
I Røg og Damp.
Fly, skreg de, hver som flygte kan,
Hvo staar mod Danmarks Kristian
I Kamp?

2. Niels Juel gav Agtpaa Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Han hejsede det røde Flag
Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
Da skreg de højt blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver som véd et Skjul,
Hvo kan bestaa mod Danmarks Juel
I Strid?

3. O, Nordhav! Glimt af Vessel brød
Din tykke Sky;
Da tyede Kæmper til dit Skjød;
Thi med ham lynte Skræk og Død,
Fra Valen hørtes Vraal, som brød
Den tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
Hver give sig i Himlens Vold
Og fly!

4. Du Danskes Vej til Ros og Magt,
Sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt
Og kjæk som du mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!
Og rask igjennem Sang og Spil
Og Kamp og Sejer før mig til
Min Grav!

67. Kiøbenhavns Belejring.

Som: Olaf Konning og Broder hans.

Konning havde sig Kjøbenhavn,
Frederik var den Konges Navn,
Kjøbenhavn,
Frederik var den Konges Navn,
Karl for sin Hat var Sverigs Drot,
Mente det ej med Fredrik godt.
Det er saa favert ved Sundet at færdes!

2. Skaane tog han som ingen Ting,
Kjørte med Danmark slemt i Ring:
Maaneder sex ved Vesterport
Spilled han Bold, men vandt ej stort.

3. „Kjøbenhavn", sagde han med Bral,
„Slætter jeg ud af Stæders Tal;
Stikker i Sky du stolt og prud,
Brat er din Glans et Stjærneskud."

4. Sværde klirred, og Kugler peb,
Hungeren sved, og haardt det kneb;
Død i sin Rede dog vor Drot
Kaared for Liv med Skam og Spot.

5. Rygtet bar i en liflig Stund
Tidender ny til Øresund:
Danemarks Ven har vundet Slag,
Fjenderne fik det glatte Lag.

6. Klokketaarne i Kjøbenhavn
Tjene til Nød for Bjærg og Bavn;

Opdam, det lød, med Flag i Top,
Sejler paa Stads nu Sundet op!
7. Hollands Flaade med Sejersflag
Lagde i Havn ved højlys Dag;
Skibe i Flok med Kjød og Brød
Bored i Sænk al Hungersnød. —
8 Skumle stode i Uger ti
Taarnene tyst med Klokker i,
Meldte nu lydt med Sang og Klang
Himmelens Smil til Danevang.
9. Gid saa længe som Øresund
Bugter sig om den grønne Lund,
Fuglenes Sang om Kjøbenhavn
Tone i Lund fra hver en Stavn.

68. Eleonora Kirstine Ulfeldt.

Egen Tone eller som: Velkommen ej til fremmed Jord.

Tungt Kongedatrens Taare flød
Bag Fængslets skumle Mure,
Og Alder, Kulde, Sult og Nød
Skar Pandens dybe Fure.
Hr. Korfits og hans Sønner gaa
I Verden om saa vide,
Og intet Frændeøje saa'
Kong Kristians Datter lide.
2. Og Tiden krøb med Sneglefjed,
— Den løber ej for Klage, —
Hun tænkte paa sin Herlighed
I længst forsvundne Dage,
Tit lod hun Lampen utændt staa
Og grubled helst i Mørke!
Thi alt som Natten den faldt paa,
Vandt Tanken Lys og Styrke.
3. Ja Lampen tit udslukte hun,
Den harske Tran at spare,

Til Slutteren ved Morgenstund
Hun falbød den som Vare;
Og hendes List var ej omsonst.
Han Kjøbet ej forsmaa'de,
Saa fik hun til Baldyrekunst
En Naal og Silketraade. —

4. Til Arbejd nu den hvilte Haand
Hun flittig overlader;
Det livned Kvindens lyse Aand:
Hun tænkte paa sin Fader;
Naar fordum hun ved Arbejd sad,
Det husked hun saa nøje,
Da kyssed han sit Barn saa glad,
Da funkled Heltens Øje. —

5. Nu sad hun der, med stille Sind,
Og Sorgen sig formilded,
Trak Naalen ud, stak Naalen ind,
Og sysled med et Billed;
Men, da hun brød den sidste Traad,
Hun Øjet mildt oplader
Og stirred paa sin Fangedaad,
Og — ser sin elskte Fader. —

6. Og kyssed saa sin Fader god;
Fromt Tanken sig forvilded,
Som Fader hos sin Datter stod,
Som levede hans Billed.
Som havde Læben mangt et Ord
Til hendes Trøst at sige,
Som vendte Øjet sig fra Jord
Mod Gud i Himmerige. —

7. En Sjælefryd var dette Syn;
Hvert Træk stod der saa nøje;
Den brede Pande, tykke Bryn,
Det stolte, lyse Øje.
Og Hagekløft med Smilebaand,
Saa sanddru var fremstillet, —

Og det var hendes Datterhaand,
Som danned Kristians Billed. —
8. Med sene Skridt henrandt den Tid
Bag kolde, skumle Mure;
Den tynde Lok saa sølverhvid
Svagt skjulte Pandens Fure.
Saa gik vel tre og tyve Aar,
Da aabnes hendes Fængsel:
Den gamle Fange atter staar
Som fri i Verdens Trængsel.
9. Forundret Øjet hun opslaar,
Slukt var dets fordums Flammer;
Saa langt som Væg fra Væggen staar
I Fangeburets Kammer,
Saa langt kun hendes Syn kan naa,
Men gjennem Taagens Mørke
Klart Aanden i det fjærne saa'
Sin Trøst og Mod og Styrke.
10. Fra Fængselsdør til Klostervraa
Den matte Fod hun vender,
Og Trøstens Ord at læse staa,
I hvad hun selv bekjender:
„Min Husbond holdt jeg tro min Ed
I Nød og svær Elende;
Den Viv, hvis Sjæl er Kjærlighed,
Hun faar en salig Ende." —

69. Griffenfeldt.

De Bølger komme med Brask og med Bram,
Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
I talløs, uendelig Række:
Da stanser Holmen dem i deres Fart,
Da stejle de vældig, da fnyse de svart,
Men knuses til Støv mod dens Vægge.
2. Der oppe i Taarnet af Munkenes Hus,

I Koret til Kirken, som ligger i Grus,
Der sidder ved Gluggen en Fange;
Hans Øje blev mat, og hans Isse blev bleg,
Imedens han stirred paa Bølgernes Leg
I Dage, saa lange, saa lange.

3. Hvad var da den Brøde, hvorfor han led?
Hvi styrted i Fængselets Dyb han ned
Fra Skamlen ved Kongesædet?
Hvi blinkede over ham Bøddelens Sværd?
Hvi traf ham en Naade, langt mindre værd,
End Døden paa Retterstedet?

4. I vare jo hædrede danske Mænd,
Han havde blandt jer jo mangen en Ven —
Hvor kunde I dømme saa ilde?
Hvor kunde I ofre for Nag og for Nid
Den største Mand i jer taagede Tid,
Og angre det — først for silde?

5. Vist stod han blandt eder myndig og stolt,
Og vilde, det skulde mærkes, han holdt
I Haand Selvherskerens Septer,
Mens han, der var baaren til kongelig Magt,
Forstod sig paa Exercits og paa Jagt,
Og snakked sin Mester efter.

6. Men var det dog ikke hans værste Synd,
At han var født til en Lykke tynd
I Kjældren paa Kjøbmagergade?
Og var det dog ikke hans største Skam,
At eget Snille opløftede ham
Til Livets højeste Stade?

7. Og var det dog ikke hans værste Fejl,
At han kunde sejle for fulde Sejl,
Hvor I ikke hittede Løbet?
Og var det dog ikke hans største Last,
At han paa den stejleste Tind stod fast,
Hvor op I gjærne gad krøbet?

8. Og hvad han har villet, er det ej endnu
Den ledende Stjærne for Folkenes Hu
Og Hjærternes drivende Flamme?
Udslettede Hadets og Tvedragtens Spor,
Og broderligt Venskab og Samfund i Nord —
Hvad ville vi mer end det samme?

9. Og saa' han ej klart, hvad hver følgende Slægt
Har sandet igjen under Ulykkens Vægt,
Men glemt, naar den skifted med Lykke:
At Øglen, som bider i Danemarks Hæl,
Som øder dets Liv, og som piner dets Sjæl,
Bag Ejderen Rede mon bygge?

10. De Bølger komme med Brask og med Bram,
Med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
Og brydes mod Holmens Stene:
De tale til Slægter om Enevældens Søn,
Om Kongernes Tak og om Storhedens Løn;
Thi Munkholm er Nordens Sankt Helene.

70. Niels og Jens Juel.

Som: Kong Kristian stod ved højen Mast.

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag
„Nu er det Tid!
Hejs op, hejs op det røde Flag,
Og slaa paa Goten Slag i Slag!
I Luften spræng og sænk i Kvag!
Nu er det Tid!
Før Solen daler, den i Dag
Skal skue Fjendens Nederlag
I Strid!"

2. Jens Juel gav Agt paa Stormens Brag!
„Ej er det Tid!
Først op mod Vinden dette Sl g,
Saa har du den og Solen bag;

Da hejse du det røde Flag;
Da er det Tid!
Vel bier Solen, til i Dag
Den skuer Gotens Nederlag
I Strid."

3. Niels Juel i Balgen støder ind
Det blanke Sværd;
Af Kamplyst blusser Heltens Kind,
Dog tæmmer han det raske Sind
Og styred op mod Sol og Vind
Sin tunge Færd.
Han lønlig ser mod Kjøge ind;
Thi Kongen paa dens Tempeltind
Er nær. —

4. Jens Juel sig over Axlen saa'
Mod Sjællands Kyst,
Hvor Fjendens stolte Snekke laa
Alt som en Skov paa Bølgen blaa:
„Nu, Niels, nu er det Tid at gaa
I blodig Dyst!
Lad nu kun ned for Vinden staa
Og alle dine Gutter slaa
Med Lyst!"

5. Da slog Niels Juel saa haardt og fast
Paa fædrevis;
For Kugleskud og Bombekast
Nedstyrted fjendtlig Spejl og Mast;
Saa mangt et dristigt Hjærte brast
Og blev til Is;
Hist fly de bort i Huj og Hast,
Her give de dig Skib og Last
Til Pris. —

6. Den Tvillinggren af Kæmperød
Sejerskransen bandt.
— Besindighed og Heltemod
I Faren hos hinanden stod,
Skjønt strømmevis det ædle Blod

Paa Dækket randt;
Men Broder fast hos Broder stod,
Med Sværd i Haand og Fod ved Fod
Og vandt!

71. Peder Syv.

Egen Tone. (Nutshorn.)

„Gammel Ven og gammel Vej,"
Siger Folket „sviger ej",
Og hvad Folk fra Slægt til Slægt
Siger højt med alle Munde,
Det har Grund og det har Vægt,
Maa forglemmes ingenlunde.

2. Dog, som gamle Folk paa Jord,
Glemmes og det gamle Ord,
Saa af danske nu vel faa
Skulde kommet os for Øre,
Havde ingen tænkt derpaa
Dem med Flid til Bogs at føre.

3. Morgenstund har Guld i Mund,
Tidlig i vor grønne Lund
Peder Laale Fuglen skjød,
Sanked op og hejed sammen
Gamle Ord, naar godt de lød
Som for Alvor, saa til Gammen!

4. Gjemt er ingenlunde glemt,
Dog man ser, og det er slemt,
Gammelt godt, som sort paa hvidt,
Skrives let i Glemmebogen,
Med en gammel Skrolle tit
Skimler det i Skammekrogen.

5. Laales Bog med gamle Ord
Laa som Guldet under Jord,
Dansken kaldtes Bondesprog,
Kun Latinen var i Vælten,

Peder Syv med Laale dog
Havde Lyst at „saa til Hælvten!“
6. Tiden gaar, og vi gaa med,
Peder Syv i Hellested
Med sin store Ordsprogskat
Gaar dog aldrig mer af Minde,
Mens man „spytter og ta'r fat“
Og gjør mer end Pølsepinde.
7. Daglig nu de gamle Ord
Over Skolebænk og Bord
Op fra Bog og Skammekrog
Krybe ind i Folkemunde,
Flyve ud som Nordlyssprog,
Og gjør atter lyst i Lunden.
8. Nu, til Tyskerne gjør Kaal
Paa vort danske Modersmaal,
Om end Tysken sprang i Flint,
Prises skal i Bøgelunden
Han, der stod som Stevens Klint
For de gamle Ord i Munden.

72. Iver Hvitfeldt.

Egen Tone. (Gretsy.)

Vort Fødeland var al Tid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Der ansaa Tapperhed for Pligt
Og skjalv ej, naar det gjældte.
Saa var vor Juel og Adeler
Vor Tordenskjold og mange flér.
— Vort Fødeland var al Tid rigt
Paa raske Orlogshelte. —
2. Men fremfor alle Hvitfeldt kan
Den uforsagte hedde.
Hvo saa' sin Død saa vis som han
Og gik i den med Glæde?

Og aldrig han forglemmes skal:
Han frelste Flaaden ved sit Fald.

3. Saa haard en Kamp der monne staa,
De Fjender var saa mange,
Men Fjenden næst Hr. Hvitfeldt laa,
Den Helt var aldrig bange.
I hele Flaaden ingen slog
Som Hvitfeldt med sit „Danebrog."

4. Men som vor Hvitfeldt mandigst slog
Og Lag paa Lag dem sendte,
Hans gode Skib, hans Danebrog,
Dets egen Ild antændte.
„Kap Anker, Hvitfeldt! fly til Land!
Ved Flugt du Livet frelse kan!"

5. „Nej!" — lød hans Svar — „fly vi derhen,
Staar Danmarks Flaade Fare,
Og skulle danske vove den
For eget Liv at spare?
Dø skal vi, men vi hævnes maa;
Til sidste Aandedrag vi slaa!"

6. „Til sidste Aandedrag vi slaa!"
Hans Sømænd rask gjentoge.
De Ild og Død rundt om sig saa',
Men uforsagt de sloge,
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og alle døde Heltedød.

7. Og aldrig uddø'r Hvitfeldts Ros,
Hans kjække Sømænds Minde!
O, maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de vi byde Fjenden Trods!
— Vort Fødeland var al Tid rigt
Paa raske Orlogshelte. —

73. Karl den tolfte.

Egen Tone. (Westermark.)

Kung Karl den unga hjelte,
han stod i rök och dam,
han drog sit Svärd från bälte
och bröt i striden fram.
„Hur svenska stålet biter,
kom låt oss pröfva på!
ur vägen, Moskoviter!
friskt mod, i gossar blå!

2. Och en mot tie ställdes
af retad Vasason.
Der flydde, hvad ej fälldes,
det var hans lärospån.
Tre Konungar tillhopa
ej skref vo pilten bud;
lugn stod han mot Evropa
en skägglös dundergud. —

3. Der slog så stort ett hjerta
uti hans svenska barm,
i glädje som i smerta
blott för det råtta varm.
I med- och motgång lika.
sin lyckas öfverman,
han kunde icke vika,
blott falla kunde han.

4. Se nattens stjernor blossa
paa grafven längese'n.
Och hundraårig mossa
betäcker hjeltens ben.
Det herliga på jorden,
förgänglig är dess lott!
hans minne uti Norden
är snart en saga blott.

5. Dock än till sagan lyssnar

det gamla sagoland,
och dverga-låten tystnar
mot resen efterhand.
Än bor i Nordens lunder
den höge anden kvar;
han är ej död, han blundar,
hans blund ett sekel var.

6. Böj, Svea, knä vid griften,
din störste son göms der;
läs nötta minnesskriften,
din hjeltedikt hon är.
Med blottadt hufved stiger
historien dit och lär,
och svenska äran viger
sin segerfana der.

74. Tordenskjold.

Som: Holmens faste Stok.

Syng nu, Gutter smaa,
Om en Viking ud af Vælten,
Af de raske blaa,
Peter Vessel hed han, Helten!
Svensken med lidt Skræk
Husker ham med Grib og Tønder;
Norsken siger kjæk,
At han var en ægte Trønder;
Danmark har ej Pog,
Født af Bisper eller Bønder,
Vessel, véd han, slog
For gamle Danebrog.
Hurra, Hurra, Hurra!

2. Til paa Skræderbord
At faa Traad i Naaleøje
Var hans Lyst ej stor,
Mindre til en banket Trøje.
Derfor gjorde kort

Han Proses med Maal og Mester,
Peter han løb bort,
Fulgte Trondhjems fine Gjæster
Ned til Kjøbenhavn,
Stak saa derfra ud i Vester
Over Bølgebavn
Med Danebrog i Stavn.

3. Endnu et Hurra!
Her var Peter Vessel hjemme:
Naar det blæste bra',
Han som første Mand var fremme.
Som en Kat galant
Klattred han paa Rær og Master,
Gjorde klart og kant,
Trods de gamle vante Gaster.
Sømand stolt han blev,
Laded Krudt for Kræmmer-Laster,
Og et Adelsbrev
Med Danebrog sig skrev.

4. Han var Kæmpe bold,
Hvor med Kugler varmt der knaldes,
„Derfor Tordenskjold",
Sagde Kongen, „skal du kaldes!"
„Nu saa", svor han „skal
Tordne jeg for Svenskens Øre!"
Og hans Tordenskrald
Kunde Dynekilen høre;
Som ubuden Gjæst
Banked han paa Gildesdøre,
Gjorde selv saa bedst
For Danebrog en Fest.

5. Ja, han var polisk,
Helst naar han bød Svensken Spiser;
Thi han solgte Fisk,
Gjerne dem til høje Priser.
Marstrand mærked, at

Ulkens Fisk var dyr min Sandten!
Han tog Revl og Krat,
Karlsten med og Kommandanten,
Køs ham ud det Skrog,
Da han nøler ganske vranten,
Og paa Tind udslog
Den røde Danebrog.

6. Vi véd vel en Flok
Streger, som kan ligne denne;
Det skal være nok,
Ellers faar ej Visen Ende;
Skal vi synge om
Den, Dragonen fik paa Handen
Og Kaptajnen, som
Kuglen fik om Bord for Panden.
„Det gaar glædeligt!"
Sagde Tordenskjold selvanden,
Da han muntred sig,
Vor Danebrog, for dig.

7. Som et Stjærneskud
Skred han over Nordens Bue,
Funkled, sluktes ud.
Blegned paa en blodig Tue,
Dog ej slukkes kan,
Medens vi en Vimpel ejer,
Heltenavnet, han
Vandt paa Sø med dristig Sejer.
Det skal for os staa
Stolt i Stavn, hvor Flaget vajer,
Naar som Gutter blaa
For Danebrog vi slaa!

75. Tordenskjolds Vise.

Egen Tone. (Folketone.)

Jeg vil sjunge om en Helt,
Vidt berømt ved Sund og Bælt,

Om en Herre, kjæk og bold,
Om den tapre Tordenskjold.

2. Mens i Vuggen han laa svøbt,
Peder Vessel var han døbt;
Paa Fregattens Skansevold
Fik han Navnet Tordenskjold.

3. Atten Børn gik frem i Rad
Hos hans Far i Trondhjems Stad:
Døtre sex og Sønner tolv,
Men kun én blev Tordenskjold.

4. Lidt ustyrlig, som det gaar,
Var han udi Barndomsaar,
Lærte Bog kun halvt med Vold;
„Heller slaas", sa'e Tordenskjold.

5. Naal i Haand han havde faat,
Men det Vaaben var for smaat;
Paa Kanoner fik han Hold,
„Det gaar an", sa' Tordenskjold.

6. En Gang paa den svenske Strand
Gik han med sit Folk i Land,
Da brød frem et Rytterhold,
Vilde fange Tordenskjold.

7. En Dragon stak Haanden frem,
Men han trak den aldrig hjem;
Han ham trode i sin Vold,
„Den Gang ej", sa' Tordenskjold.

8. Tordenskjold i Søen sprang,
Kuglerne omkring ham sang,
Gjennem Bølgen dyb og kold
Svømmed Peder Tordenskjold.

9. Tordenskjold han var polisk
Gik omkring og solgte Fisk,
Fjenden bag sin egen Vold
Narret blev af Tordenskjold.

10. Dynekil og Gøteborg
Husked længe ham med Sorg,

Svenske Børn ham holdt for Trold,
De blev kyst med Tordenskjold.

11. Al hans Manddom og Bedrift
Kan ej staa i dette Skrift,
Æventyr i hundred Fold
Er fortalt om Tordenskjold.

12. Rask han voxed op paa Val
Fra Matros til Admiral,
Ingen Æres Glimmer gold
Dog fordærved Tordenskjold.

13. Svig kom ej hans Hjærte nær,
Før det følte Niddingssværd;
Spiller-Kaarden lumsk og kold
Livet tog af Tordenskjold.

14. For sin Synd af Hjærtens Grund
Bad han i sin sidste Stund,
Gav sin Sjæl saa Gud i Vold; —
Saadan døde Tordenskjold.

15. Skal til Kamp paa Bølgens Top
Danebrog i Stavnen op,
Gid der bag dets røde Fold
Staa en Helt som Tordenskjold.

76. Anna Kolbjørnsen.

I Norderhov sig hæved en Gaard,
Som end den staar, —
Der bo'de Kvinden med Præsten;
Han frygtsom var i sin gejstlige Stand,
Men hun var Mand
Og dygtig Kvinde for Resten.

2. Da Svensken kom, han i Kjælderen krøb,
Men Blodet løb
Med Kraft i det kvindelige Hjærte:
At spildt blev Bøndernes Ejendom,
Naar Fjenden kom,
Det skued Anna med Smerte.

3. Den svenske Oberst i Stuen tren;
Hun var ej sen,
Men bragte, hvad Huset formaa'de;
Med Pallask, Sporer og Knebelsbart,
Paa Rytterart,
Saa barsk i Hallen han traadte.

4. Hr. Pastor ængstlig i Kjældren gjøs,
Af Angst han frøs;
Men Anna lued af Kraften,
Hun spared ej Øl, hun spared ej Mjød
Saa stærk og sød,
Hun spared ej Druesaften.

5. Dræbt var hun nær af en svensk Soldat,
En vild Krabat;
„Og mon din Konning dig sendte,
At myrde Kærringer her i Nord?"
Var Annas Ord.
Da Svensken Spydet bortvendte.

6. En Pige hun havde saa slu som hun:
„Tillad mig kun,
Hr. Oberst, at sende min Terne!
Et lidet Ærend." Han det tillod;
Det kosted Blod;
Nordmændene var ej fjærne.

7. Og før end Svensken fik tømt sit Maal
Til denne Skaal,
Skød Riflerne gjennem Ruden.
— „Hr. Oberst! før end du Bjørnen slog,
Før du den vog,
Mig tykkes, du solgte Huden!" —

8. Der blev en Myrden i Præstens Sal,
Saa sommersval,
Og aaben ellers for Gjæsten;
Man gjennem Vinduet paa Fjenden skød;
I Blod han flød,
Og svang sig ej tiere paa Hesten.

9. End staar den ærværdige Præstehal,
Saa sommersval,
Saa gjæstfrit med sine Rifter;
Man viser Huller i Bjælken der,
Man har dem kjær,
De vidner om Annas Bedrifter.
10. Stor er, o Norge! din Gjæstfrihed;
Det hver Mand véd;
Men Overmod du ej taaler;
Den, som paa Døren dig banker stolt,
Du byder holdt!
Og skjænker ham beskere Skaaler. —

77. Ludvig Holberg.

Som: Olaf Konning og Broder hans.

Trindt i Norden og vidt om Land
Holberg var en navnkundig Mand,
Selv i London og i Paris,
Hvor dog Dansken staar lavt i Pris.
Det er saa favert i Danmark at hvile!
2. Født i Norge — han selv ej ret
Vidste af hvilken Folkeæt —
Voxte han op, til han blev stor,
Stod som et Dovre midt i Nord.
3. Dovret var fuldt af Naaletræer,
Lysteligt dog at komme nær,
For dets Naale stak ej til Blods,
Kildrede kun, saa de fik Ros.
4. Hele Norden fik Ros med dem,
Kaldes nu Lattermildheds Hjem;
Somme dog sige mest til Grin
Skjæmten er mere grov end fin.
5. Gert Vestfaler og Peder Paars
Er i Vittighed vel til Aars,
Lukke dog næppe Munden op,
Før jo ler baade Sjæl og Krop.

6. Ja, ikke blot ad Paars paa Rim,
Ad Montanus og ad Niels Klim,
Og ad Paven med hans Paryk
Holberg smiler endnu paa Tryk.
7. Daarligheden ej bedre værd,
Var den læg og var den lærd,
Strutted af græsk og af latin,
Holberg gjorde den godt til Grin.
8. Trække maa selv paa Smilebaand,
— Saa stormægtig er Nordens Aand —
Tyske Doktorer, af hvem kun faa,
Kunde et Smil med en Vognkjæp slaa.
9. Tyske Doktorer, man véd jo vel,
Slaar deres egne Smil ihjel,
Kalder os Fæ fra Top til Taa,
Naar ikke vi gjør ligesaa.
10. Heller vi ler dog Tysken ud,
Gaar med Smil saa vort eget Skud,
Prise den Skjald med Lokeblik,
Som os paa ny i Lune fik.
11. Ikke vi dog for Holbergs Pris
Valhal sælge og „Paradis“,
Ej til Freja og „Ædelsten“
Skyde vi heller Mistelten.
12. Livet finde vi altfor godt
Til at slaas hen i Spas og Spot,
Mindes det Ord med Lokker graa:
„Rend med Alvor, slaa Gammen paa“.
13. Lysten driver da Værk, som du'r,
Fliden bliver da aldrig sur,
Da mellem „Tid og Evighed“
Føres ej Krig, men sluttes Fred.

78. Stavnsbaandets Løsning.

Som: Velkommen i den grønne Lund.

For Bønder Himlens Fugle mer
End for de store sjunge,

Som heller le ad Fuglens Fjær,
End lytte til hans Tunge.
2 Og Skjalden er af Fugleart,
Hans Tankering har Vinger,
Som Fugl i Luften skyder Fart,
Han lukt i Sky sig svinger.
3. Man klarlig og paa Marken saa',
Hvor Sangen var i Mode,
Da Hjarne sang for Bønder graa,
Som bar om Land Kong Frode.
4. Nu længe dog i Danevang,
Med dejlig grønne Skove,
Uhørt var hartad Skjaldesang
For dem i Klæder grove.
5. Med Øre knap for Gjøgens Kuk
Gik Bondemand bag Ploven
Og hørte for sit eget Suk
Ej Fuglesang fra oven.
6. Men Gud og Danmarks Kongesøn,
De sørged for den ringe,
Saa godt kan Sang fra Skoven grøn
Nu i hans Øren klinge.
7. Der staar en Sten paa Vesterbro,
Det er en Ærestøtte
For Hjærtet, som i Kongebo
Ved Bondens Lænker blødte.
8. At løst er nu hans Trællebaand,
Kan Sten dog ej bevise,
Men Skjaldesang med Liv og Aand,
Som Bondelæber prise.
9. Saa sandt vi er af Fugleart
Og Hjarnes Skjaldestamme,
Det kjendes maa paa Bønder snart,
At tændt er Friheds Flamme.
10. Igjen da lytter Menigmand
Til Kvad og Kæmpeviser,

Og frydes ved sit Fædreland,
Og Skjaldesangen priser.

11. Som Fugle i den grønne Lund
Vi skal for Bønder kvæde,
Saa det kan gaa fra Mund til Mund,
Fra Slægt til Slægt med Glæde.

12. Det være skal vor største Fryd
Som Skjalde barneglade,
Naar hoppe kan ved Sangens Lyd
Selv bare Ben paa Gade.

13. Det kaldes skal vor bedste Sang,
Til evig Ros og Minde,
Som løber rundt i Danevang,
Naar Piger Negen binde.

14. Det være skal vor Hæderskrans,
Naar vore Toner milde
Med Pigerne gaa let i Dans
Ved hvert et Bøndergilde.

79. 2den April 1801.

Som: Kong Kristian stod ved højen Mast.

I Kongedybet stod et Slag
I Røg og Damp,
Det stod i Vaar en Højtidsdag,
Hvor Nelson gav det glatte Lag,
Med Lyn paa Lyn i Tordenbrag,
I Røg og Damp,
Men Danebrog man saa' dog grandt
Som Løve staa mod Elefant
I Kamp.

2. Det var i sjette Fredriks Tid,
Mens han var ung,
Da, efter Freden lang og blid,
Sin Prøve stod i skarpen Strid
Vor Løve, som fra Arilds Tid
Var immer ung;

Thi mens de gyldne Hjærter slaa,
Ej vorder Sølvhaarskronen graa
For tung.

3. I Kongedyb en Prøvesten
For Heltemod,
Hvor der var mer end to mod én,
Har gjort som Guld den Sag saa ren:
Paa Danebrog og Prøvesten
Var Heltemod,
Da Thurah faldt med samme Ros,
Som Lassen og som Villemos
De stod.

4. Med Danebrog da stak i Sky,
Med Bølgen blaa
Fór vidt om Land det stærke Ry,
At Danmark rejste sig paa ny,
Med Løvebrøl i højen Sky,
Fra Bølgen blaa;
Kun i den sidste Røg og Damp
Skal Mindet om Skærtorsdags Kamp
Forgaa!

5. I Frederik den sjettes Tid
Stod Dansken op
Af Fredens Skjød, med Kraft til Strid!
Med Heltedaad, med Kunst og Vid
Det danske Navn i Fredriks Tid
Stod herlig op!
Det stige nu, trods Vejr og Vind,
Fra Kongedyb til Ærens Tind
Og Top!

6. For gamle Danmarks Løver blaa
I gylden Felt,
I Kreds af Hjærter, som kan slaa
Med Ungdomskraft, trods Lokker graa,
Lad runge over Bølgen blaa,
I Sund og Bælt,

Et Hurraraab med Fynd og Klem,
Saa paa hvert Dæk, der springer frem
En Helt!

80. Matrosen 1807.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Ved Toldboden steg en Matros i Land,
Hans Haar de vare saa hvide.
Han havde ej set sin Fædrestrand
I mange Herrens Tider.

2. Han havde ej set, at Byen faldt
For engelske Blus og Brande,
Ham Skæbnen havde fra Hjemmet kaldt
Langt bort til fremmede Lande.

3. Der stod han da, med Haanden i Barm,
Og Øjet saa mørkt i Vrede,
Og stirrede med vemodig Harm
Paa den tomme Svanerede.

4. Da tørrer han sig om Skjæget brat,
Mens Taaren paa Kinden brænder,
Han knuger den gamle begede Hat
Imellem de sitrende Hænder.

5. „Hvor er I henne, store og smaa,
I Havets stærke Svaner,
Som smykkede her i Dammen laa
Med Danebrogs røde Faner?

6. Søger I end den gamle Færd
Paa fjærne fjendtlige Kyster?
Viser I Fjenden, hvor stolt I bær
De egeplankede Bryster?

7. Nej! I har glemt den gamle Sang,
De danske, jublende Toner,
Nu stemmer I op den Sejersklang,
Der tordner fra Brittens Kanoner.

8. Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
Men ingen besk som den sidste,

Den var iskjænket til bredfuldt Maal;
Nu vil mit Hjærte briste.

9 Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
Jeg i sidste Havn skal fortøje,
I svøbe en Flig af Danebrog
Omkring min snævre Køje.

10. Den gjør saa godt for Ve og Værk,
Det Svøb bør man vel hædre;
Selv Jomfru Marias Silkesærk
Ej Smerten kan dulme bedre.

11. Naar da den store Baadsmandsmat
Paa Dækket kalder de døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Til Mønstring hisset at møde.

12. Saa faar jeg Lov at gaa agter ud
Til Chefens Kahyt, den høje,
Der møder jeg Vessel, Jul og Rud
Og ham med det ene Øje!"

13. Saa talte han og lagde sig træt, —
De trode, han faldt i Tanker; —
Da var han død — hans Død var let,
Hans Hoved laa paa et Anker.

81. Prins Kristian.

Egen Tone. (Cora Nygaard.)

Ved Kristianssand,
Der laa den sidste Orlogsmand
Af Danmarks stolte Flaade,
Og Jessen hedte han,
Som havde der at raade.

2. Han kaldte frem
Sit Mandskab: „Børn, nu gaa vi hjem,
Om ellers vi kan strække!
Den Engelskmand er slem,
Hans Skuder Havet dække.

3. Vil I som jeg:
Vort gode Skib det faar han ej —
Før synke eller sprænge!
Op eller ned vor Vej!
Ej saa, I danske Drenge?“
4. „Jo saa! Hurra!“
Og hele Dækket lød det fra
Som én — fem hundred Stemmer.
„I Kampens Time da
Sit Løfte ingen glemmer!“
5. „Nu Sejl paa Raa!
Og Anker lettet! Ud vi staa
For alle vore Klude!
Fort over Bølgen blaa
Lad Fjældets Vinde tude!“
6. De stævned frem
Ved Nat og Dag til Fædrehjem —
Da kom en fjendtlig Flaade;
Mod én der nu var fem —
De bøde Jessen Naade.
7. Med skarpe Skud
Han svarede, og æsked ud.
Og Striden de modtoge:
De sendte strænge Bud
Til gamle Danebroge.
8. De sendte hid
En Æl af Kugler hel ublid:
De kapped Stang og Master.
Den brave Jessen did
Sit Svar tilbagekaster.
9. Rothe og Top
Og Villemos og Dahlerup
Paa Bakken og paa Skansen,
Med Tostrup førte op
Galant i Kugledansen.
10. Da randt der Blod

Fra Top de tog den ene Fod,
Han stod dog paa den anden —
Udi den røde Flod
Gjendøbes Orlogsmanden.

11. Du flinke Gast!
O Soland! kjæk og klippefast,
Du Klippens Søn med Ære!
For Dan dit Hjærte brast:
Dit Minde signet være!

12. Du faldt med Ros —
Far vel! du lille Villemos!
Dit Mod var stort i Kampen.
Men det var før din Lods
Udi Skærtorsdags-Dampen.

13. Far vel! far vel!
Du Dahlerup! og hver en Sjæl,
Som her fra Kroppen skiltes!
Af Fjender fler til Hel
Før, før end Slaget stiltes.

14. Med Knald og Brag
De fægted ud det haarde Slag,
Og solgte Livet dyre.
Men nu er Skibet Vrag
Og ikke mer at styre.

15. Paa Sjællands Strand
Der hug vor sidste Orlogsmand; —
Ham til et Baal de gjorde.
Paa blodigrøde Sand
De Gutter sprang fra Borde.

16. Vel holdt de Ord:
„Prins Kristian“ i Røg opfór,
Af Fjenden ubetvungen.
Derfor ved Bragebord
Dens Drape nu er sjungen.

82. Villemos.

Egen Tone. (Weyse, Berggreen.)

Kommer hid, I Piger smaa!
Strængen vil jeg røre,
Taarer skal i Øjet staa,
Naar min Sang I høre:
Om saa bold en Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ven,
Sørgelig jeg sjunger.

2. Vaaren er nu kommen nær,
Dagene sig længe,
Vaaren har I Piger kjær,
Blomster gro i Enge;
Dog I skal i sene Aar
Mindes, at I saa' en Vaar
Med bedrøvet Øje.

3. Ak, thi før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge,
Falmede en Blomst i Nord,
Som skal mindes længe:
Villemos var Blomstens Navn,
Og ej glemmes tunge Savn
Midt i Blomsterflokken.

4. Han var Dreng, men stod som Mand,
Medens I var spæde;
Staa og slaa for Fædreland
Var den unges Glæde,
Strømmen gaar mod Kjøbenhavn,
Kongedyb er Strømmens Navn,
Der blev Helten viet.

5. Sælsomt i hans Aand det lød:
„Hører du, det dønner!
Danemark er stedt i Nød,
Kalder sine Sønner!"
Og som gamle Danmarks Søn

Fløj han mod det høje Døn,
Fædreland at værge.
6 Ak, den gjæve kom, og saa'
Fædrelandet bløde;
Hvor de stolte Snekker laa,
Var saa tomt og øde.
Disse Snekker var hans Hjem,
Han opvoxed mellem dem,
Stred i deres Skygge.
7. Hist i Nord gaar Odden ud
Mellem høje Bølger;
Der blev Døn af stærke Skud,
„Kristian" ej sig dølger:
Men som gamle Kristian
Staar han fast paa danske Strand,
Skjønt hans Blod udrinder.
8. Villemos, du maatte gaa,
Andet Hjem at finde;
Taarer i vort Øje staa,
Men de tør ej rinde,
Ak, thi vilde vi, at du
Skulde vanke her endnu,
Kristian overleve?
9. Hører det, I Piger smaa!
I maa ikke græde,
Men naar over Eng I gaa
Mellem Vaarens spæde,
Binder da af dem en Krans,
Parrer Blomsterne med Sans
Til den faldnes Ære.
10. Hvis det rørte Hjærtes Sang
Hjærtet røre kunde,
Sjunger den da mangen Gang
I de stille Lunde;
Sjunger den ved breden Strand,
Naar hen over hviden Sand
Voven sagte triller.

83. Frederik den sjette.

Som: Langt højere Bjærge saa vide paa Jord.

Kong Fredrik den sjette henslumred i Fred
Og hviler nu hos sine Fædre;
Han gjorde end ikke en Kat Fortræd,
Der fødes ej Kongesøn bedre.
Hans Bønder ham bar, som Valdemar,
Som Frode om Land med Taare klar.

2. Hans Bane var tornet, hans Lykke tynd.
Velsignede blev dog hans Dage,
Han talte af Hjærtet med Liv og Fynd,
Sit Ord tog han aldrig tilbage.

3. Hans Øre var aabent for Sandhed og Ret,
For Klage, for Suk og for Bønner;
Af Mildhed og Møje han blev ej træt,
Og Bønderne kaldte han Sønner.

4. Haus Hjærte var Vox, men hans Vilje Staal,
Sig selv kunde han overvinde;
Han elsked og æred vort Modersmaal,
Med det skal og vare hans Minde.

5. I tredive Aar bar han Konningenavn,
Sad mer end halvtreds dog ved Roret,
Og al Tid han saa' paa den ringes Gavn,
Det kalder man Skjoldungsporet.

6. Det første, han gjorde med Enevolds magt,
Maa Danemarks Bønder vel huske;
Landsfaderen haver saa vidt det bragt,
Dem kan ingen Herremand kuske.

7. Det var en Skjærtorsdag, hans Kæmper om Kap
For ham gik i Ilden med Glæde,
Og Engellands Ulke de gav et Rap,
Saa Blod maatte Mesterne græde.

8. Al Verden sig rustede mod ham en Gang,
Og Norriges Klipper han misted;
Men Kjærlighed trøsted i Danevang
Ham dog for al Modgang, han fristed
9. Det sidste han gjorde med Enevolds-magt,
Skal evig hans Fjender beskæmme:
Med Danemarks Hjærte han slutted Pagt,
Gav Bønder i Rigsraadet Stemme.
10. Mens Folket har Tunge og Skolen har Pen,
Hans Rygte skal spørges saa vide;
Han elskede Skjalde og Sagamænd,
De mindes ham alle med Kvide.
11. Kong Frederiks Vise, i Fred og i Krig,
Skal sjunges i Mark og paa Bølge;
Gud glæde hans Hjærte i Himmerig!
Hans Fodspor lad Kongerne følge!

84. Himmelbjærg.

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Kong Kristian sad paa Silkeborg,
Hos Jyder tro og huldè,
Til Glæde vendt var Danmarks Sorg,
Til Solskin Regn og Kulde;
Da stedtes brat for Kongen ind
God Kæmpe af de rette,
Hr. Holger axlede sit Skind
Og bar til Borg sin Trætte.
2. „Hr. Konge!“ sagde han, og trak
Per Nielsen op af Lommen,
„I have skal saa mange Tak,
Vil I afsige Dommen!
For Himmelbjærget under Sky
Jeg kastet har min Handske,

Han kalder sig Per Nielsen Ry,
Og jeg er Holger Danske!"

3. Om ham, som har med Frugt og Flid
Det grønne Gudhjem værget,
Det gjaldt i Nord fra Arilds Tid:
„„Han bor paa Himmelbjærget.""
Jeg har endnu mit Gjallerhorn
Og Dyrendal ved Side,
Hvad regner jeg Per Nielsens Korn,
Naar jeg til Tops vil ride."

4. Kong Kristian smiled under Skind
Med fjerde Kristians Øje,
Med Blik i Sky og Smil paa Kind
Han gransked Sagen nøje,
Han jævned Trætten snildt og snart,
Gav, blid og ubesværget,
Per Nielsen Penge for sin Part,
Og Holger Himmelbjærget.

5. Nu rider Holger op og ned
Ad Himmelbjærg med Ære,
Og holder med Per Nielsen Fred,
Som det sig bør at være;
End op ad Bakke som en Raa,
Den gamle „Guldtop" springer,
Og det er Lyst at høre paa,
Naar Gjallerhornet klinger.

85. Det danske Sprog i Sønderjylland.

Som: Skal jeg altid Bondepige være.

Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spundet paa min Ten;
Længe nok har hun, tyske Frøken, blæret
Sig paa mit Højsæde, og jeg gnavet Ben.
Nu vil jeg glad
Sidde, hvor jeg sad,
Fremmerst vil jeg gaa i de dansendes Rad.

2. Mindes jeg kan, i hedenfarne Dage
Silke jeg sled i min Moders Rosengaard;
Rundt om mig sværmed Riddersvende strage,
Jeg gik med Guld og Perler i mit Haar.
Dronning jeg var,
Krone jeg bar,
Statelig i Dansen med Konning Valdemar.

3. Ak, men da maatte jeg onde Dage friste;
Sorte Grev Henrik min Husbond fangen tog
Ind over gjennembrudt Gjærde sig mon liste
Vendiske Bander, og stedse frem de drog.
Bort man mig smed —
I Trælstuen ned:
Tyske Frøken dansed i Danekvindens Sted.

4. Ikke til Hove stedes mer jeg turde,
Næppe hos Bonden man mig undte Ro;
Haardhed jeg led, og vaanded mig jeg gjorde,
Naar man mig stødte og traadte mig med Sko.
Bonden min Ven
Blev dog igjen,
Græd med mig i Stilhed mangen Aften hen.

5. Dagene skifte nu — Gud ske Lov, de skifte!
Atter i Højelofts-Sale tør jeg staa.
Slag vel end vanker af tyske Frøkens Vifte,
Stolt hun end stritter, vil ej af Vejen gaa.
Dog, trods al Strit,
Siger jeg frit:
Tyske Frøken danses af Dansen om lidt!

6. Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spundet paa min Ten,
Længe nok har hun, tyske Frøken, blæret
Sig paa mit Højsæde, og jeg gnavet Ben.
Nu vil jeg glad
Sidde, hvor jeg sad,
Fremmerst vil jeg gaa i de dansendes Rad.

86. Dronning Vise.

Som: Der gaar Dans i Borgegaard.

Skjøn Rose mellem Blomster i Urtegaard,
Hun sidder som en Dronning, mens Verden staar,
Over Danemænds Hjærte fører Dronningen Spiret.

2. Og Bøgen med sin Krone i grønne Lund,
Hun stander som en Dronning ved Bælte og Sund.

3. Den lille Agerlærke med Kaabe graa,
Hun stiger som en Dronning til Himlens blaa.

4. Og Solen i det høje, naar hun faar Magt,
Hun skrider som en Dronning i Kronings Dragt.

5. Men Solen i det dybe er Kjærlighed,
Hun daled som en Dronning her oven ned.

6. Og i sit lille Kammer i Danskens Barm
Hun sidder som en Dronning saa sommervarm.

7. Imellem Danekvinder alt som en Sol
Amalie, hun sidder paa Dronningestol.

8. Det danske, som er mange for lavt og smaat,
Det kalder hun kjønt, og det kjender hun godt.

9. Hun beder for de ringe, hun kjærer for de smaa,
Hun lærer dem at smile som Himmelen blaa.

10. Der findes ingen Dronning paa noget Slot,
Som Børn af de fattigste kjende saa godt.

11. Velsignet være derfor den Sommerdag,
Hun fødtes til at skinne i Dronningelag.

87. Slaget ved Slesvig.

Færøisk Folketone.

Paaskeklokken kimed mildt fra den danske Kyst,
Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd,
Gud han raader, naar vi fange Sejr igjen.

2. Listet var i Mulm og Nat hid den tyske Hær,
Knap de danske Drenge fik Tid at spænde Sværd.

3. Aabent Bryst var Landeværn, Mod var Danskens Skjold;
Tysken maatte bygge af egne Lig sin Vold.

4. Kuglen peb, og Sværdet sang til Kartovers Brag;
Tysken maatte lære det danske Sprog den Dag.

5. Over Tyras brustne Led Blod i Strømme randt;
Tysken maatte kjøbe hel dyrt hvert Fjed, han vandt;

6. Vegen er for Overmagt liden Flok tilsidst;
Men af Danmarks Ære den intet haver mist.

7. Blegnet er saa mangen Kind, færre er de faa;
Dog for Danmarks Ære vi end er nok at slaa.

88. Den jydske Bondes Aftensang.

Egen Tone. (Rung.)

Naar Tysken sin tørstige Ganger rider
Til Vands i Viborg Sø,

Saa siger Sagnet fra gamle Tider,
At Danmarks Rige maa dø;
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

2. Nu sidde de tyske i mange Dage
Som Herrer i Jydens Hjem;
Hr. Ry' er vegen saa langt tilbage
Og tør ej maales med dem.

3. De øde vor Hest, og vor Ko de slagte,
De lejre sig i vor Rug,
Og Bonden, som knap for Træl de agte,
Maa brede dem Disk og Dug.

4. Der gaar et Sagn paa den jyske Hede:
En Gang kom Tysken før,
Da drog Niels Jepsøn sit Sværd af Skede
Og gjente ham flux paa Dør.

5. Er Ebbesens Daad end et muldent Minde,
Og knap hans Lige fød,
Saa vist skal Jyden dog Frelse finde;
Vor Herre er end ej død:
Hans Hjælp kommer nok, naar Nøden er svarest.

89. „I Dag maa ingen vige."

Egen Tone. (Rung, Simonsen.)

Det var en Sommermorgen:
Før Solen stod i Øst
Gik Dansken til sit Dagværk ud,
At høste en blodig Høst.
I Dag maa ingen vige.

2. Før Fuglesangen vaagned
Lød Hurraraab i Sky,
Og Røgen laa i tætte Lag,
Som Dug i Morgengry.

3 Imellem os og Fjenden
Var lagt en aaben Grav,

De danske sprang i Graven ned;
Men de stod op deraf.

4. De tyske stod bag Voldes
Og Palisaders Hegn,
De danske gik med aabent Bryst
Mod Fjendens Kugleregn.

5. Tak være dem, som førte
Vor Hær til Fjendens Lejr!
Og Tak hver Mand, som fulgte dem
I Liv og Død til Sejr!

6. Tak Rye, tapre Fører
For vore faldnes Trop!
Dit sidste Ord paa Ærens Dag
Har Saga tegnet op:
„I Dag maa ingen vige"

90. Kjærminde-Sang.

Egen Tone. (Hejse) eller Folketone.

Det var en Sommermorgen,
Endnu før det blev Dag,
Da yppedes paa Heden
Et Holger-Danske-Slag;
Da Sol stod op i Øster,
Den næppe var at se,
Og alle Fuglerøster
I Struben kvaltes de.

2. Det var paa Isted-Hede
Og saa i Øvre-Stolk,
For gamle Danmarks Ære
Da stred det danske Folk,
Ja for den danske Tunge
Og for det danske Land
Stred Heltene de unge
Som gamle Hildetand.

3. Der faldt den gamle Nordmand,
Den djærve Schleppegrell;

Han regned mer ej Kugler
End Hagl det haarde Fjæld!
Der faldt den bolde Læssøe
I Helte-Manddoms Aar,
Og for den danske Løve
Det var et Hjærtesaar!

4. Der faldt i Ungdoms Blomster
Saa mangen modig Svend,
At Tysken tror det næppe,
Vi mange har igjen.
Dog synge danske Drenge,
De slaa i Vænget op.
Som Blomsterne i Enge
Hvert Aar de voxe op!

5. Tak være danske Piger,
Som græde nu i Løn,
For Broder og for Bejler
Som Moder for en Søn!
De holdt dem ej tilbage
Med bange Suk og Graad,
De sang for dem med Brage:
„Vaagn op til Heltedaad!"

6. Guds Fred med vore døde
I Danmarks Rosengaard!
Guds Fred med dem, som bløde
Af dybe Hjærtesaar!
Vor Kjærlighed med alle,
De store og de smaa,
Som vilde staa og falde
Med Løven askegraa!

7. Gud gav en herlig Sejer
Den lange Sommerdag,
Fra Morgengry til Middag
Det tordned Slag i Slag;
Men da i Middags-Stædet
Man saa den gyldne Sol,

Da vundet var Guldsædet
Til Danmarks Dronningstol!

8. Fra Als til Danevirke,
Fra Sli til Ægers Dør
Skal Danmarks Løver springe
Paa Gyldengrund som før.
Hos Angler og hos Friser
I gjenfødt Vennelag
Skal synges Kjæmpeviser
Om Sejrens Juli-Dag!

9. Og hver Gang Danmark græder
Guldtaarer med Guldklang,
Og hver Gang Øjet perler
Ved liflig Vemodssang,
Da hvælve Rosentelte
Dem selv ved Havets Bred,
Hvor Danmarks Juli-Helte
Fik deres Lejested.

91. Den danske Menigmand.

Egen Tone. (L. N. Boisen, Malling.)

Midt under Istedslaget,
Ej langt fra Langesø,
Der laa i Vaabenbraget
En dansk, som skulde dø.
Hans Kjendings-Navn vel ingen nævne kan,
For han var kun en menig Mand.

2. Ham rulled to Kanoner
Forbi med Sejerssang,
Han i de danske Toner
Opstemte sidste Gang:
„O Herre Gud! saa skulde jeg endda
I dette Liv den Glæde ha'!"

3. Saa skjønt et Eftermæle
Faar ej Stridshøvding hver;
O, hvilke høje Sjæle

Bo i det lave her!
Her paa det jævne er selv Bjørnen tam,
Og Løveungen som et Lam.

4. I med de store Kræfter
Og med det stolte Navn!
O, siger til her efter:
„Gid vi i Dødens Favn
Maa takke Gud, at Glæden vi endda
Med Sejer føre skal herfra!"

5. O, priser Dane-Skjalde,
De danske Helte smaa!
I hundredvis de falde,
I Tusindtal opstaa,
Og sejrer Danmark, deres Heltedød
Dem hartad synes alt for sød!

6. Lad Skjalde-Snekken bære
Det Budskab over Strand
Om Adel, Dyd og Ære
Hos Danmarks Menigmand!
Thi Heltene ved Isted og ved Stolk
Det var det lille danske Folk!

7. Og I, som Lys vil tænde
I Borgestuen her,
O, lader Lyset brænde,
Saa det er Ilden værd,
Saa Danmarks Engel ser med Smil og Graad
I Lys sit Hjærte og sin Daad!

92. Det jydske: „Tøv lidt" ved Frederiksstad.

Som: Hr. Tønne han rider fra Alsø ud.

„Tøv lidt"! sagde Jyden ved Frederiksstad,
Han hørte: „Nu komme de tyske
Med grove Kanoner og stor Overmagt,
Gjør lyst og gjør Kaal paa de jyske!"
„Tøv lidt!" sagde Jyden, lad komme!

2. „Tøv lidt!“ sagde Jyden ved Frederiksstad,
„Syv Dage, de gjør jo en Uge“,
Som Trolde, saa sprudede Tyskerne Ild,
Og Staden gik op i lys Lue!
„Tøv lidt!“ sagde Jyden, „det lysner!“

3. „Tøv lidt!“ sagde Jyden ved Frederiksstad,
Det er saa hans daglige Vane,
Det hørte den Tysker, som vilde hos ham
Ha' plantet den holstenske Fane,
„Tøv lidt!“ sagde Jyden „du drømmer!“

4. „Tøv lidt!“ sagde Jyden ved Frederiksstad,
Og tog saa den Tysker i Bringen
Og smak ham i Græsset og meldte derhos:
„Du kom mig for nær, det var Tingen!“
„Tøv lidt!“ sagde Jyden, „det kniber“.

5. „Tøv lidt!“ sagde Jyden ved Frederiksstad,
Endnu den Gang Ugen var ude,
Da Tyskerne laa der som Sild i Salt,
Ej længer de Ild kunde sprude.
„Tøv lidt!“ sagde Jyden, „det frugter“.

6. „Tøv lidt!“ sagde Jyden ved Frederiksstad
Til Tyskerne, saa det skal mindes,
I Sejghed fra Ejder til Donav og Rin
Ej Mage til Kronjyden findes!
„Tøv lidt!“ sagde Jyden, „hils hjemme!“

7. „Tøv lidt!“ sage Jyden ved Frederiksstad,
„Bi lidt!“ sige Danskerne alle!
„Bi lidt! til ej længer os Himlen staar bi,
Til Jyden bli'r sky for en Skralle!
Ros Tysker dig ikke for tidlig!“

93. Grundloven.

Som: Paa Sjølunds fagre Sletter.

„Med Lov skal man Land bygge",
— Det saa' Kong Frederik —
Hvis Freden skal faa Lykke,
Og Frihed skal faa Skik;
Og fra sit høje Sæde
Til Folket steg han ned;
Saa hjulpes de med Glæde,
Og Loven tog de ved.

2. De hjulpes med stor Glæde,
Og Loven tog de ved,
Der som en Blomsterkjæde
Gaar om vort Vangeled;
Der hegner, — men ej lægger
Paa ærlig Kraft et Baand,
Der hæver, men ej stækker
Vort Vingeslag, vor Aand.

3. Den Lov er jævn og billig
Og taalig end dertil,
Og dansk den er, saa villig
Hver dansk den følge vil;
En fremmed ikke skrev den
Med Staalet os til Spot;
Nej som et Vennebrev den
Gik mellem Folk og Drot.

4. Saa lægge Gud sin Naade
Alt til den samme Lov,
At den maa længe raade
I Danmarks Bøgeskov!
At den maa sammen binde
Mer tæt end Bælt og Sund,
Hvad der har samme Minde
Og samme Hjærtegrund.

94. Frederik den syvende.

Som: Jeg véd mig saa dejlig en Urtegaard.

Da du, hvem vi tro'de sløv og svag,
I Nøden haard
Dig rejste som Uffe for Danmarks Sag
Hin Stund i Vaar;

2. Da Ordet kjækt fra din Læbe fór
Og klang saa vidt,
Da raabte Forræderne højt i Kor,
At det ej var frit;

3. Da kvad man om dig i Fjendeland,
Vor døde Drot!
At nu du sad som en bunden Mand
Paa dit eget Slot.

4. Man løj, og dog var der skjult deri
En Sandheds Gnist;
Thi bunden du var og blev aldrig fri
Fra først til sidst.

5. Du bunden var med saa stærk en Snor
Til Hjemmets Egn,
Hvor Ploven kløver den sorte Jord
Bag Bøgehegn.

6. Du bunden var til det danske Sprog,
Det var jo dit;
Du bunden var til den røde Brog
Med Korset hvidt.

7. Det Baand bandt al din Tanke og Hu
Saa fast, saa fast,
Du kunde ej rive det Baand itu,
Før Hjærtet brast.

8. Det Baand dig drog til Kongedaad
Fra Sløvheds Ro,
Det Baand dig holdt under falske Raad,
Saa du blev tro.

9. Det Baand har dig ført i de rette Spor,

Lønligt og blidt,
Saa alt, hvad du gav dit Folk i Nord,
Det gav du frit.

10. Det Baand blev prøvet i Kampens Gny,
I Glædens Mag;
Det Baand har gjort dig til Danmarks ny
Kong Atterdag.

11. Ja bunden til os først nu du fik
Den frie Flugt,
Og derfor det sortned for vort Blik,
Da dit blev slukt.

12. Og derfor se vi med Øjet vaadt
Mod Gravens Dør,
Thi du der bag var vor egen Drot
Som ingen før.

95. Ved Danevirkes Rømning.

Som: I gamle Dage det var en Gang.

Vidt Sorgen udspændte sit Vingefang
Saa knugende tung over Danevang.
Ved Kongens Kiste vor Moder græd,
Hun aned af Fremtiden stor Fortræd.

2. Og mørkest Anelser ofte slaa til;
Saa bitter Fremtiden drev sit Spil,
Den Smaadreng leged med Bold i Sne,
Endnu han vilde kun lege og le.

3. Men Broderen leged med Kraft og Mod,
Hvor Bolden var Malm og Tæppet Blod.
Da kom der et Budskab i Natten kold:
„Nu gives til Fjenden vor Grænsevold.

4. Os Tyra og Volmer og Fredrik har skabt
Et Værn — nu er det forladt og tabt!“
Ret aldrig for Danemænds Øren der lød
Et Budskab, der voldte slig Hjærtenød.

5. Selv Smaadrengen stansed sin Leg paa Vang,
En Taare der i hans Øje hang.
Dog atter han leged med Bold i Sne,
Endnu en Stund vil han lege og le.

6. Og tunge Tider der kom og randt,
Og Blodet strømmed, og Modet svandt.
Da lød det: „Nu have vi Fred og Ro;
Men Slesvig er givet i Ørneklo.“

7. Det lød, som naar der ringes for Lig.
Slig Fred er værre end ti Fold Krig!
Og Smaadrengen stansed sin Leg paa Vang:
„Jeg bliver vel ogsaa Mand en Gang!

8. Saa sandt mig hjælper Himmerigs Gud,
Hin Skjændselsgrænse skal slettes ud!
Fra nu jeg leger med Krudt og Bly,
Til Danevirke er rejst paa ny;

9. Er rejst som en Række af modige Mænd,
Der skaffe Danmark dets Ret igjen!“
Og Ordet gjenklang fra Hede og Skov,
Ved Hammer og Læst, ved Bog og Plov.

10. Det gjenlød saa vidt paa de Bølger blaa,
Som danske Sømænd ved Roret staa.
— Og Ynglinger trindt paa Land og i By
Sig flokke at lege med Krudt og Bly.

11. Men Skjæmten derved er Tankesvær,
Og Legen bebuder en Alvorsfærd
Smaadrengen nu snart er modnet til Mand,
Gud give — han kunde frelse vort Land!

96. Den sønderjyske Bonde.

Egen Tone. (Nutzhorn.)

Eja! hvor man nu tumler med Sønderjydens Land,
Vildtysken han raser, saa meget som han kan,

Alt dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rod,
Ej mere maa der synges om gamle Danebod.

2. Med Spydsod man flytter nu Grænse-skjel og Ret,
Det sorte bliver hvidt, og det gode bliver slet.
Med Ed og Tro man leger, som var den tyske Gud
Ej længer den samme, der gav det andet Bud.

3. I Aag spændes Bonden, og tvinges skal han til
At lade, som han ynder det grufulde Spil,
Han Sprog og Sind skal skifte, alt som man skifter Kjol,
Og brat i Knæ han synke skal for den tyske Sol.

4. Men se, om han gjør det, om Danrigets Jord
Ej bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord,
Se, om han Nakken bøjer for Aagets Jærn og Bast,
Om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

5. Nej tryk du kun Tysker, saa meget som du kan,
Den sønderjyske Bonde skal nok holde Stand!
Den sønderjyske Bonde ej skifter Sind og Lød,
Nej dansk bli'r hans Hjærte, hans Fane hvid og rød.

6. Og midt under Tyskerens Brasken og Slag
Ser frejdig han dog frem mod den kommende Dag;
Med Haand over Øjet han spejder imod Pol

Hvor Nordstjærnen lyser, der venter han sin Sol.

7. Og vist skal den komme, giv Tid kun og taal,
Alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal!
Snart Natten skal bortskride, og Morgenen skal gry,
Og gamle Danmarks Rige, det fødes skal paa ny!

97. Hvornær vi blivver glaj.

Egen Tone. (Barnekow.)

Den Ti, te do drav fra mæ, da blev a saa aaljen,
Som aller a førren har væn,
Den Ti, te do kommer, som tit do ha skrevvn,
A blivver glaj, som a oller er blevvn.

2. Den Ti, do kund it svær mo vort gammel rø og hvid,
— A glemmer vist oller den Ti —
Da svor a, te baadde i Lykk aa i Nø
A tror aa dæj te mi salige Dø!

3. No gaar a da aa sanser aa tænker o mi Ven,
Hvonær a skal se dæj igjen;
De vor saa bedrøvle, om læng de sku vàr,
A bejer Guj, han ve hjælp vos lidt snar.

4. Ja vel er a bedrøvvet i mi Hjar't aa mi Sind,
Men der ka der ingen se ind;
E Tysker di ska itt ha Mæynk mæ mæj,
Di ska it se, hvor a længs etter dæj.

5. A gaar no saa aa bejer saa mindele te Guj
For e Davv, te a ska staa Bruj.

A bej'r for vor Kong aa hver tappere Jens
Aa for den Davv, di ska' flytt vos e Græns.
6. Ja tro do mæ, aa faar vi e Tysker a stej,
E Davv jyst for dæj aa for mæj,
Saa holder vi et Høtte, som oller før er nævvn,
Vi blivvr glaj, som vi oller er blevvn.

98. Danmarks Maal.

Som: Snart er Natten svunden. (Hartm.)

Brat af Slaget rammet,
Kastet haardt til Jord
Ligger brudt og lammet
Du vor gamle Mo'r:
Har du anden Tanke
Nu end „lid og taal",
Saa forkynd, o Danmark,
Mig dit Fremtidsmaal.
2. Søn! elendig, ussel,
Hjærtet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blussel
Paa mit Nederlag;
Men trods Ve og Vaande,
Trods hver bitter Skaal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtids Maal.
3. Faar ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslægt:
Ynglinger i Plade,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjærter,
Det er Danmarks Maal.
4. Dernæst jeg opdrager

Mig en Pigeflok,
Som ej Hjemmet vrager,
Som i lidt har nok;
Ingen Døgnets Flaner,
Rendt fra Bog og Naal;
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

5. Saa min Hu mon stande
Til en Ven en kjæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ej troløs svigter,
Høres Fjendeskraal;
Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal.

6. Kroner Lykken Enden,
Har jeg først de tre:
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
Blusser Bavn og Baal:
Sønderjylland vundet!
Det er Kampens Maal!

99. Bonden.

Egen Tone. (Nutzhorn) eller som: Sig husker du.

Helt tungt han efter sig Foden drog,
Som før var saa rap;
Højt Lærken over hans Hoved slog;
Men han hørte den knap.
Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
Hans Daad forlængst gaaet i Glem,
Han angst fór sammen, den Gang det lød:
„Frem, Bondemand, frem!“

2. Men snart han følte, der veg et Tryk
Fra Sjæl som fra Krop;
Han rettede langsomt sin brede Ryg

Og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
Har lydt, saa det havde Klem,
Men end det kalder dog fjærn og nær:
„Frem, Bondemand, frem!“

3. Ja, sænker end du dit Blik mod Jord,
Endskjøndt du er fri,
Og bærer endnu du af Lænken Spor,
Du før smeddet var i,
Og lyster det ej dig at stande som Værn
For Frihed og Fædrehjem,
Er ikke dit Mod som din Arm af Jærn:
„Frem, Bondemand, frem!“

4. Ja frem! thi Maalet du ikke har naaet
Med Sulet paa Bord;
Fra Frimands Ret og til Stormands Daad,
Saa gaar Vejen i Nord.
Ja frem til Hjælp I den trange Tid
Med Skatten, du har i Gjem,
Med Folkets slumrende Kraft og Vid —
„Frem, Bondemand, frem!“

5. Din Moder sidder nu gammel og træt,
Men frejdig i Hu.
Sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
I dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
Der inde Trækken er slem,
Det gjælder at rejse den sjunkne Mur —
„Frem, Bondemand, frem!“

100. Nikolaj Frederik Severin Grundtvig.

Egen Tone. (Lindem.) eller som: Hvad vindes paa.

Hans Dag blev den største i Norden var set
Med Midnatsolens Under den helt gik i et

Thi Lyset, som han sad i, var Lyset af „Guds Fred“,
Og det har ikke Morgen, og aldrig gaar det ned!

2. I Lys af Guds Fred han Historien gav
Som Aandens Gang paa Jorden, der Død ej véd af.
I Lyset af Guds Fred han de Fædres stærke Vej
Til Følge og til Varsku lagde aaben for dig.

3. I Lys af Guds Fred han aarvaagen var med,
Med Folket, hvor det bygged, med Aanden, som stred.
I Lyset af Guds Fred al Oplysnings Magt han saa',
Og hvor hans Ord blev troet, der Folkeskoler gaa.

4. I Lys af Guds Fred stod i bitreste Sorg
For Danmarks Folk han trøst som en skinnende Borg!
I Lyset af Guds Fred skal det tabte tages gjen,
Og tusind Fold forøges, hvad som end ligger hen!

5. I Lys af Guds Fred staar hans Oldingeværd
Som Livets Sum og Amen til hans mandige Færd.
I Lyset af Guds Fred, hvor det straalede hans Blik,
Naar hvid han steg for Alteret med Tilgivelsens Drik.

6. I Lys af Guds Fred kom hans Ord over Hav,
I Lyset af Guds Fred vugges Salmen, han gav.
I Lyset af Guds Fred, bag dets Solstraale-fos,
Der skjultes han, og der staar hans Minde nu for os.

Kæmpeviser.

---

101. Guldharpen.

Som: Och Jungfrun.

Hr. Villemand og hans Mø saa prud,
(Strængen er af Guld)
De leged Guldtavl i hendes Bur.
Saa lifligt leged han for sin Jomfru.

2. Og hver Gang Guldtærningen randt omkring,
Da randt der en Taare paa Jomfruens Kind.

3. „Skjøn Jomfru, hvi er I saa sorrigfuld,
Og monne I græde for røden Guld?

4. Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
Hvad heller for mig, at jeg har eder fæst?"

5. „Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,

Ej heller jeg græder, for I mig har fæst.
6. Jeg græder alene for Blide-Bro;
Der sank til Bunds mine Søstre to."
7. „I skal ikke græde for Blide-Bro;
I rider min Ganger med røden Guldsko.
8. Og alle mine Svende de ride paa Rad,
De vogte eder vel for det kolde Bad."
9. Den Jomfru, hun red over Blide-Bro,
Da snubled hendes Ganger paa fire Guldsko.
10. Der gled hendes Ganger med femten Guldsøm,
Og Jomfruen sank for den stride Strøm.
11. Den Jomfru oprakte sin hvide Haand:
„Min ædelig Herre mig hjælpe til Land."
12. Hr. Villemand taler til liden Smaadreng:
„Du hente mig Harpen med røde Guldstræng!"
13. Hr. Villemand gik sig for Strømmen at staa.
Saa mesterlig kunde Guldharpen han slaa.
14. Han leged med Lempe, han leged med List,
Ej rørte sig Fuglen og Løvet paa Kvist.
15. Han leged med Styrke, han leged med Gny.
Det gjalded i Bjærge, det runged i Sky.
16. Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
Og Hornene sprang af det brølende Kvæg.
17. Og saa slog han Harpen til Bunds i Harm,
At ud blæste Kraften af Troldens Arm.
18. Herop maatte Trolden fra dyben Sø,
„Hold op med din Ringlen, her er din Mø!
19. Her er med hende hendes Søstre to,
Du lade mig nu volde Vandet i Ro!"

20. „Velkommen den ene! velkommen de to!
Men aldrig skal du volde Vandet i Ro.“
21. Hr. Villemand Sværdet uddrog fuld glad,
Og flakte saa Trolden hin arge midt ad.
22. Han trøsted sin kjære og Søstrene to:
„I ræddes aldrig mere for Blide Bro!“

102. Gjenfærdet.

Egen Tone. (Folketone.)

Hr. Bjørn han red sig op under Ø,
Og fæsted han sig saa væn en Mø;
Fru Sølverlad hædrer skjøn Maria.
2. Han fæsted sig favren Sølverlad,
Hun var sørgmodig og sjælden glad.
3. I Vintrene otte de sammen var,
Hun Børnene otte til Verden bar.
4. Saa brat gik Døden hen over Land
Tog bort Sølverlad den Liljevand.
5. Hr Bjørn han rider i Land saa vide,
Han finder og fæster sig Jomtru Blide.
6. Han fæsted en Jomfru, hun var saa blid,
Alligevel blev hun en Stifmoder strid.
7. De førte Bruden i Gaard med Fryd,
For Børnene fik det en anden Lyd.
8. De klappede hende paa Skarlagenskind:
„Kjær Moder, I være velkommen her ind!“
9. Hun stødte dem fra sig med Haand og Fod:
„Hvi pletter, I Unger, min Kaabe god?“
10. Hr. Bjørn gav hende den Kaabe saa blaa,
For hun skulde elske hans Ymper de smaa.

11. Og han gav hende et Hovedguld,
For hun skulde være hans Smaabørn huld.
12. Han gav hende aldrig dog Guld saa rød,
Hun nægted de smaa jo det tørre Brød.
13. Hun tog fra dennem de Bolstre blaa
Og lagde hans Børn paa det bare Straa.
14. Saa bitterlig græd da Børnene smaa,
Det Sølverlad hørte, hvor død hun laa.
15. Og det var om en Løverdags Kvæld,
Da sig skulde hvile hver kristen Sjæl.
16. Da Sølverlad gik sig til Englevist,
Sig Hjemlov at bede af Jesus Krist.
17. Saa gik hun ind i den mørke Vraa,
Hvor hendes smaa Børn i Kulden laa.
18. Der sætter hun sig paa den bare Jord,
Den ene hun reder, den anden hun tór.
19. Den mindste, den sætter hun paa sit Skjød,
Som hun vilde give den Die sød.
20. Til Højeloft gik Fru Sølverlad,
Det hørte Fru Blide, hun blev ej glad.
21. „Vaagn op Fru Blide, nu er det Tid,
Du er mine Børn en Stifmoder strid!
22. Hver Gang de Hunde gjør Støj og Bang,
Da tænk: de døde er nu paa Gang!
23. Hver Gang det pusler ved Midnatstid,
Du tænke paa mig, Stifmoder strid!
24. Men nu galer Himmerigs Hane hvid,
Jeg haver paa Jord ej længere Tid.“
25. Og Sølverlad knap under Muldet laa,
Da hviled hendes Børn paa Bolstre blaa.
26. Det ene blev redt, det andet flett',
Det ene løftet, det andet lett'.

20. „Velkommen den ene! velkommen de to!
Men aldrig skal du volde Vandet i Ro.“
21. Hr. Villemand Sværdet uddrog fuld glad,
Og flakte saa Trolden hin arge midt ad.
22. Han trøsted sin kjære og Søstrene to:
„I ræddes aldrig mere for Blide Bro!“

102. Gjenfærdet.

Egen Tone. (Folketone.)

Hr. Bjørn han red sig op under Ø,
Og fæsted han sig saa væn en Mø;
Fru Sølverlad hædrer skjøn Maria.
2. Han fæsted sig favren Sølverlad,
Hun var sørgmodig og sjælden glad.
3. I Vintrene otte de sammen var,
Hun Børnene otte til Verden bar.
4. Saa brat gik Døden hen over Land
Tog bort Sølverlad den Liljevand.
5. Hr Bjørn han rider i Land saa vide,
Han finder og fæster sig Jomtru Blide.
6. Han fæsted en Jomfru, hun var saa blid,
Alligevel blev hun en Stifmoder strid.
7. De førte Bruden i Gaard med Fryd,
For Børnene fik det en anden Lyd.
8. De klappede hende paa Skarlagenskind:
„Kjær Moder, I være velkommen her ind!“
9. Hun stødte dem fra sig med Haand og Fod:
„Hvi pletter, I Unger, min Kaabe god?“
10. Hr. Bjørn gav hende den Kaabe saa blaa,
For hun skulde elske hans Ymper de smaa.

11. Og han gav hende et Hovedguld,
For hun skulde være hans Smaabørn huld.
12. Han gav hende aldrig dog Guld saa rød,
Hun nægted de smaa jo det tørre Brød.
13. Hun tog fra dennem de Bolstre blaa
Og lagde hans Børn paa det bare Straa.
14. Saa bitterlig græd da Børnene smaa,
Det Sølverlad hørte, hvor død hun laa.
15. Og det var om en Løverdags Kvæld,
Da sig skulde hvile hver kristen Sjæl.
16. Da Sølverlad gik sig til Englevist,
Sig Hjemlov at bede af Jesus Krist.
17. Saa gik hun ind i den mørke Vraa,
Hvor hendes smaa Børn i Kulden laa.
18. Der sætter hun sig paa den bare Jord,
Den ene hun reder, den anden hun tór.
19. Den mindste, den sætter hun paa sit Skjød,
Som hun vilde give den Die sød.
20. Til Højeloft gik Fru Sølverlad,
Det hørte Fru Blide, hun blev ej glad.
21. „Vaagn op Fru Blide, nu er det Tid,
Du er mine Børn en Stifmoder strid!
22. Hver Gang de Hunde gjør Støj og Bang,
Da tænk: de døde er nu paa Gang!
23. Hver Gang det pusler ved Midnatstid,
Du tænke paa mig, Stifmoder strid!
24. Men nu galer Himmerigs Hane hvid,
Jeg haver paa Jord ej længere Tid.“
25. Og Sølverlad knap under Muldet laa,
Da hviled hendes Børn paa Bolstre blaa.
26. Det ene blev redt, det andet flett',
Det ene løftet, det andet lett'.

27. Hver Gang hun hørte de Hunde tød,
Til Legtøj hun gav dem Guld saa rød.
28. Saa gjorde hun det for Hundeglam,
Hun ej vilde gjort for Ære og Skam.

103. Brodermordet.

Egen Tone. (Folketone.)

„Og hvor har du været saa længe
Svend i Rosengaard?“
„Og jeg har været i Enge,
Kjær Moder vor!
I vente mig sent eller aldrig.“
2. „Hvi er dit Sværd saa røden?“
„For jeg har dræbt min Broder.“
3. „Hvordan vil du dig vende?“
„Jeg vil til Verdens Ende.“
4. „Naar kommer du tilbage?“
„Kun med den hvide Krage.“
5. „Naar dages Krager hvide?“
Naar sorte Svaner kvide.“
6. „Naar synger Svaner sorte?
„Naar Solen bliver borte.“
7. Og naar mon Sol forsvinde?“
„Naar Baand ej længer binde.“
8. „Naar brister alt som binder?“
Naar Vand ej længer rinder.“
9. „Og naar mon Vand ej strømmer?“
„Naar Sten paa Vandet svømmer.“
10. Og naar mon Sten ej synker?“
„Naar Moder Søn ej ynker.“
11. „Og naar vil det sig hænde?“
„Naar vi sér Verdens Ende.“

104. Elverskud.

Egen Tone. (Folketone.)

Hr. Oluf han rider saa vide om Land,
Og til sit Bryllup saa byder han;
Men Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

2. Men alt som han kom udi Lunden saa grøn,
En Elverdans gaar der let og skjøn.
3. Der dansede fire, der dansede fem,
Den Elvermø rækker Haanden frem.
4. „Og hør du, Hr. Oluf! træd Dansen med mig,
Saa fagre Gaver jeg giver dig.“
5. „Slet ikke jeg tør, og slet ikke jeg maa,
I Morgen saa skal mit Bryllup staa.“
6. „Og vil du ej træde i Dansen med mig,
Saa ond en Sot skal da følge dig.“
7. Saa slog hun ham over hans Herde saa god,
Saa Slaget gjaldt i hans Hjærterod.
8. „Du ride nu hjem til din Fæstemø kjær,
Og glem nu ikke din Bryllupsfærd!“
9. Det skete før Dagen blev lys i Gaard:
Bleg laa Hr. Oluf paa sorten Baar.
10. Hr. Oluf og hans Fæstemø huld,
De to kom sammen i sorten Muld.

105. Agnete og Havmanden.

Egen Tone. (Folketone.)

Agnete hun stander paa Højeloftsbro,
Strax kom der en Havmand og gjorde Uro.
Haa, haa, haa!
Strax kom der en Havmand og gjorde Uro
2. „Og hør du, Agnete, saa favr og saa fin,
Og vil du ej være allerkjæreste min!“
3. „Jo, naar du mig elsker af Hjærtens Grund
Og tager mig med dig til Havsens Bund.“
4. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund,
Saa tog han hende med sig til Havsens Bund.

5. Hun var med den Havmand paa niende Aar,
Hun fødte ham Sønnerne syv i hans Gaard.
6. Anete hun laa over Vuggen og sang,
Da hørte hun Engellands Klokker, de klang.
7. For Havmanden ganger Agnete at staa:
„Saa gjærne nu vilde i Kirke jeg gaa.“
8. „Og gjærne saa maa udi Kirke du gaa,
Naar hjem du vil vende til Børnene smaa.“
9. Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Mund,
Saa satte han hende paa Engellands Grund.
10. Agnete hun ind ad Kirkedøren tren,
Hendes Moder bagefter og var ikke sen.
11. „Og hør du, Agnete, kjær Datteren min!
Hvoraf er du bleven saa bleg om Kind?“
12. „Jeg var med Havmanden paa niende Aar,
Jeg fødte ham Sønnerne syv i hans Gaard.“
13. Og Havmanden traadte ad Kirkedøren ind,
Og alle Smaabilleder de vendte sig omkring.
14. Hans Lokker de vare som det pureste Guld,
Hans Hjærte og Hu var dog sorrigfuld.
15. „Og hør du, Agnete, følg hjem med mig!
Nu Børnene længes saa haardt efter dig.“
16. „Ja, lad dem kun længes, saa meget de vil!
Det gjør nu for mig hverken fra eller til.“
17. „O, tænk paa de store og tænk paa de smaa,
Og tænk paa det spæde, som i Vuggen laa!“
18. „Ej mere jeg tænker paa store eller smaa,
Og ej paa det spæde, som i Vuggen laa.

19. Jeg tænker nu kun paa de dejlige Aar,
Som jeg har forloret i Havmandens Gaard."

106. Liden Gudrun.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var liden Gudrun,
Hun stod i fremmed Land,
Hun græd de salte Taarer
Alt ved det ferske Vand.
O, hvem kan dog forglemme sin kjæreste Ven!

2. Hun var en Kongedatter,
En Rosenblomme rød;
Hun tvætted og hun trælled
Dog for den sorte Død.

3. I Sjællands grønne Lunde,
Paa Kjærlighedens Ø,
Der sad en Drot med Sorgen,
Hun var hans Fæstemø.

4. Hun ranet var og røvet,
Da han var ikke nær,
Forgjæves vred hun Hænder,
Da hendes Moder kjær.

5. Hun dejlig var som Dagen,
Naar den gaar op i Øst,
Saa sød som Nattergalens
Og klar var hendes Røst.

6. Og det var Vikingdrotten,
Han sagde: „Rose prud!
Sørg længer ej saa saare,
For du var Kongebrud!

7. Jeg byder dig Guldkrone,
Jeg selv er kongefødt,
Ej brast det Baand i Verden,
Som jo med Guld er bødt."

8. Det var for døve Øren;
Hun sukked: „Jeg dog véd,

At ikke for al Verden
Kan sælges Kjærlighed.“

9. Og det var liden Gudrun,
Hun fik saa bange Kaar,
Hun trælled som en Terne
I fulde tretten Aar.

10. Hun blev dog ved det samme,
Hun sukked: „Jeg dog véd,
At ikke for al Verden
Kan sælges Kjærlighed.“

11. Hun stod ved Tvættestedet
I Kuld og Regn og Slud,
„Gud naade mig“, hun sukked,
„Som jeg blev Kongebrud!“

12. Da kom en Baad paa Søen,
Deri sad Kæmper to,
Den ene gav hun aarle
Sit Hjærte og sin Tro.

13. Og det var Gudruns Broder
Og hendes Fæstemand,
De ledte om den kjære
Med Flid i fremmed Land.

14. De kjendtes ved hinanden
Paa Ringe og paa Røst,
De klappedes, de kystes
Derpaa med Liv og Lyst.

15. De kom og svandt, de kjære,
Hun ene stod paany,
Men dages skulde Hjælpen
Med næste Morgengry.

16. Det lakked hardt ad Aften,
Arbejdet var forsømt,
Ej sovet havde Gudrun,
Men sødt hun havde drømt.

17. Da tog hun saa til Orde:
„To Konger har mig kyst,

Til andet end at trælle
Har nu jeg Mod og Lyst."
18. Hun tog de brede Lagen,
Hun tog de Duge smaa;
Hun smed dem ud i Søen,
Saa langt hun kunde naa.
19. Hun sagde til hvert Lagen,
Hun sagde til hvert Lin:
„Flyd frit! ej mer du trælle!
Flyd efter Vilje din!
20. I skal det alle mærke,
En Dronning er jeg lig,
I skal det alle nyde,
At fri jeg føler mig.
21. Med Frihed jeg vil kaare
At leve eller dø,
Gud unde mig at hvile
Paa Kjærlighedens Ø!"
22. Og det var liden Gudrun,
Hun blev en Dronning fin,
Ved Issefjord i Lejre
Hun skjænked Mjød og Vin.
23. Hun trofast havde sejlet
Med Sorg den høje Sø,
Med Glæden sødt hun hviled
Paa Kjærlighedens Ø!

107. Svend Vonved.

Egen Tone. (Folketone.)

Svend Vonved sidder i Bure,
Han slaar Guldharpen prude,
Han slaar Guldharpen under Skind,
Hans Moder kom der gangendes ind.
Se dig ud, Svend Vonved!
2. Ind kom hans Moder Adelin,
Hun maatte vel være Dronning fin:

„Du skal dig, Svend Vonved! udride,
Med andre Kæmper at stride.

3. Og du skal hævne din Faders Bane;
En anden maa du din Harpe laane,
Den Stund du rider af Landet hen,
Det er mit Raad, min kjære Søn."

4. Svend Vonved binder sit Sværd ved Side,
Han lyster med rige Kæmper at stride.
„Naar maa jeg lade blande Vin?
Naar maa jeg vente Komme din?"

5. „Stiller eder nu, kjære Adelin!
I er allerkjæreste Moder min;
I tør ikke brygge, I tør ikke blande,
Jeg agter ret aldrig igjen til Lande.

6. Naar Sten tager til i Vandet at flyde,
Og Ravne begynde at vorde hvide,
Da maa I vente Svend Vonved hjem, —
Alle mine Dage kommer jeg ikke igjen."

7. Fru Adelin blev i Sind saa vred:
„Jeg hør, min Søn, at du est ræd.
I hvor du rider ad Vejen fram
Da faar du baade Last og Skam!"

8. Og han klapped hende ved hviden Kind:
„Stiller eder nu, kjær Moder min!
I ønske mig ingen Usejr at faa!
I vide ikke, hvor min Rejse kan gaa."

9. „Da skal jeg dig galdre i Dag,
Aldrig skal dig nogen Mand skad';
Sejr udi din høje Hest!
Sejr i dig selver allermest!

10. Sejr i din Haand og Sejr i din Fod!
Og Sejr i alle dine Ledemod!
Signe dig Gud, sante Drotten dyre,
Han skal dig baade vogte og styre!

11. Han skal dig vogte og bevare,
Saa visselig skal du ej ilde fare.

Her haver du det haarde Sværd,
Det lid ikkun paa i Herrefærd."

12. Svend Vonved tog til Orde igjen:
„Nu hævner jeg Faders Bane min;
Herre og Svend jeg slaar ihjel,
Saa fanger jeg for min Fader Skjel."

13. Svend Vonved bandt sit Sværd ved Side,
Ham lysted nu med Kæmper at stride.
Saa saare underlig var hans Færde,
Ingen Mand hannem møde torde.

14. Og der han red sig under Lide,
En underlig Kæmpe frem mon ride,
Og han havde Lossen paa sin Bag
Og Bjørnen i sin højre Haand.

15. „Hør du, Kæmpe, du dele med mig,
Eller jeg med Magt vil tage fra dig.
Hvad enten vil du med Dyrene skifte
Eller med mig om Livet fægte?"

16. Langt heller vil jeg slaas med dig,
End du skal faa mit Bytte fra mig.
Ret aldrig blev mig budet det Bud,
Siden jeg Esmer Konning vog."

17. Da lo Svend Vonved under Skind:
„Saa est du Faders Banemand min;
Jeg tager for ham ej anden Bod,
Du bøde for ham med dit eget Blod."

18. De fægted i Dage, de fægted i to,
Den tredje gjorde de ligesaa,
Men førend den fjerde kom til Kvælde,
Da monne Svend Vonved Kæmpen fælde.

19. Svend Vonved red for højen Tind,
Han bad de Vogtere lade ham ind.
Ingen af dem ud til ham ginge,
Saa monne han over Muren springe.

20. Han bandt sin Hest ved Tove nu

Og gik derind i Borgerstue;
Han satte sig selv øverst ved Bord
Og talede ikke et eneste Ord.

21. Han drak, han aad, han fik sig Mad,
Og ikke spurgte han Kongen ad:
„Ret aldrig et Sted i Verden er
Saamange forbandede Ting som her.“

22. Kong Vidrik taler til Kæmper fem:
„I binde mig denne galne Svend.
Binder I ikke den fremmede Gjæst,
Da tjener I mig ikke som bedst,“

23. „Esmer Konning, kjær Fader min,
Og min Moder stolt Adelin,
De mig det jo saa haardt forbøde,
Jeg skulde Guld paa Skalke øde.“

24. „Var Esmer Konning Fader din,
Og Moder din Fru Adelin,
Svend Vonved est du, Kjæmpe skjøn,
Dertil min kjære Søstersøn.“

108. Nattergalen.

Egen Tone. (Folketone.)

Jeg véd vel, hvor der stander et Slot,
Det er saa vel udprydet
Med Sølv og med det røde Guld,
Med hugne Stene opmuret.

2. Forinden det Slot, der stander en Lind
Med Blade dejlig og grønne,
Og deri bygger en Nattergal,
Som lifligt rører sin Tunge.

3. „Og hør du liden Nattergal,
„En Vise jeg beder dig kvæde,
„Dine Fjer jeg lader med Guld beslaa,
„Din Hals med Perler beklæde.“

4. „„Jeg passer ej paa dine Fjer af Guld,
„„Som jeg for dig skulde bære,

„„I Verden er jeg en fremmed Fugl.
„„Og ingen Mand mon mig kjende.““

5. „Est du i Verden en fremmed Fugl,
„Og ingen Mand mon dig kjende,
„Dig tvinger vel Hunger, Kuld og Sne,
„Som falder paa Vej hin brede.“

6. „„Mig tvinger ej Hunger, mig tvinger ej Sne,
„„Som falder paa Vej hin brede,
„„Mig tvinger mere en lønlig Sorg,
„„Den gjør mig Angest og Møde.

7. „„Imellem Bjærge og dyben Dal
„„Bortrinde de stridige Strømme,
„„Men den, som haver en fuldtro Ven,
„„Han ganger ham sent ad glemme.

8. „„Jeg havde mig en Kjæreste bold,
„„En Ridder med Tugt og Snille,
„„Min Stifmoder kasted det hastig om,
„„For hun det ej have vilde.

9. „„Hun skabte mig til en liden Fugl,
„„Som flyver paa vildene Kviste,
„„Saa langt fra By, fra Læ og fra Ly,
„„Og Magen sin haver mistet.““

10. Den Nattergal sad og tænkte sig om
Agted ikke paa Ridderens Snille,
Thi greb han hende ved Foden fat,
For Gud det saa have vilde.

11. Han skar hende med en liden Kniv,
Saa Blod derefter mon komme;
Paa Gulvet for ham strax mon staa
En Jomfru klar som en Blomme.

12. Der blev stor Fryd over al den Graad,
Ja over de danske Lande,
Den Ridder har fanget den Nattergal,
Som i Linden har bygt saa længe.

109. Ribold og Guldborg.

Egen Tone. (Folketone.)

Hr. Ribold han er sig en Grevesøn;
— Udi Løndom —
Han elskede Guldborg, og det var i Løn:
Som du mig haver lovet i min Ungdom.

2. „Og jeg skal føre jer paa det Land,
Hvor dig kommer aldrig Sorg til Hand.
3. Og jeg skal føre jer paa den Ø,
Hvor I skal leve og aldrig dø."
4. „I fører mig aldrig paa det Land,
Mig kan jo komme Sorg til Hand.
5. I fører mig aldrig paa den Ø,
Jeg Gud jo skyldig er at dø."
6. Saa rede de bort paa Gangerne graa,
Liden Guldborg sig over Axel saa.
7. „Hisset ser jeg min Faders høje Hest,
Jeg ser og den Ridder, som mig haver fæst."
8. „Skjøn Guldborg! I lader det vel eder sømme,
At begge vore Heste I holde Tømme.
9. Og end om du ser mig til Jord at falde,
Liden Guldborg! du skal ikke paa mig kalde.
10. Og end om du ser mig blegne og bløde,
Liden Guldborg! du nævne mig ikke til døde."
11. Han hug hendes Fader i den første Flok,
Syv Brødre dernæst med gulen Lok.
12. „O Ribold, I spare min yngste Bror,
Han Tidende føre kan min Mor."
13. Idet som Ribold nævned var,
Da fik han og sit Banesaar.
14. Hr. Ribold stak sit Sværd udi Skede:
„I komme, skjøn Guldborg, nu vil vi ride."
15. De rede igjennem den Rosenlund,
Der kom ej et Ord af deres Mund.

16. „Og hør I Ribold, min Hjærtenskjær!
Hvi er I ikke saa glad som før.“
17. „Ét er det Guldborg, at mig rinder Blod,
Et andet, at jeg er træt og mod.
18. Men alt gaar det mig dog allernæst,
At Døden haver mit Hjærte fæst.“
19. Da bredte han ud den Kappe saa blaa,
Saa sagte han lagdes og døde derpaa.
20. Ribold var død, før Hanen den gol,
Guldborg hun døde, før oprandt Sol.

110. Elverhøj.

Egen Tone. (Folketone.)

Jeg lagde mit Hoved til Elverhøj,
Mine Øjne de finge en Dvale;
Der kom gangendes to Jomfruer frem
Som gjærne vilde med mig tale.
Siden jeg hende først saa.
2. Den ene klapped mig paa hviden Kind,
Den anden hvisked mig i Øre:
„Du stat op fagren Ungersvend!
Om du vil Dansen røre.
3. Vaagn op fagren Ungersvend!
Om du vil Dansen røre:
Mine Jomfruer skulle for dig kvæde,
Det fejreste dig lyster at høre.“
4. Den ene begyndte en Vise at kvæde
Saa fagert over alle Kvinder,
Striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde.
5. Striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde.
Alle smaa Fiske i Floden svam,
De legte med deres Finner.
6. Alle de Fiske i Floden var,

De legte med deres Hale,
Alle smaa Fugle i Skoven var,
Begyndte at kvidre i Dale.

7. „Hør du fagren Ungersvend,
Og vil du hos os blive,
Da ville vi kjende dig ramme Runer,
Dertil at læse og skrive.

8. Jeg skal lære dig Bjørnen at binde,
Og Bassen op til Eg,
Dragen, som ligger paa det meget Guld,
Skal rømme af Land for dig.

9. De dansed ud, de dansed ind,
Alt i den Elverfærd,
Alt sad fagren Ungersvend
Og støtted sig paa sit Sværd.

10. Hør du fagren Ungersvend!
Vil du ikke med os tale,
Da skal Sværd og hvassen Kniv
Lægge dit Hjærte i Dvale."

11. Havde Gud ikke gjort min Lykke saa god,
At Hanen havde slaget sine Vinger,
Vist var jeg bleven i Elverhøj
Alt hos de Elvekvinder.

12 Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride ikke til Elverhøj
Og lægge sig der at sove.

III. Ungen Svegder.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var ungen Svegder,
Han skulde Bolden slaa,
Og Bolden drev i Jomfrubur,
Han mon derefter gaa.
Du føjer dine Ord vel.

2. „Hvi kaster saa du Bolden?
Og kast den ej til mig!
Der sidder Mø i fremmed Land
Og længes efter dig.
3. Du faar ej Ro at sove,
Ej Fryd af Fuglesang,
Før du faar løst den væne Mø,
Som lider for dig Tvang.“
4. Og det var ungen Svegder
Alt med Skarlagen Skind,
Han ganger sig i Højeloft
For sine Hofmænd ind.
5. „Hil sidde I paa Bænke
Alt hos den brune Mjød,
Imens jeg gaar i Bjærget ind
Og taler med en død!
6. Hil sidde I med Gammen
Og drikke Mjød og Vin,
Imens jeg gaar i Bjærget ind,
Og vækker Moder min!“
7. Og det var ungen Svegder
Alt med det stærke Kald,
Der revned Mur og Marmorsten,
Der raved Bjærg og Hald.
8. „Hvo er det mig opvækker
Alt med de ramme Ord?
Maa jeg ej længer nyde Fred
Her under sorten Jord?“
9. „Det er den unge Svegder,
Det er kjær Sønnen din,
Og for paa Jord ham vildes Raad,
Han tyr til Moder sin.
10. Det volder min Stifmoder,
Hun lagde mig i Traa,
Hun haver mig Runer kast
For den, jeg aldrig saa.“

11. „Velan, jeg giver dig Folen,
Som under Tømmestræng
Saa let monne løbe over Hav
Som paa den grønne Eng.
12. Jeg giver dig og Dugen
Af Agerguld saa fin
Og al den Mad, du ønsker dig,
Du faar med Mjød og Vin.
13. Jeg giver dig og Sværdet
Til Kamp og Sejr fus,
Og træder du den mørke Sti,
Det lyser som et Blus.
14. End giver jeg dig Snekken
Med Bør i allen Stund,
Og sejler Fjender dig imod,
Hun borer dem i Grund.
15. Og det var ungen Svegder,
Han vandt op Sejl i Raa,
Saa styrede han til det Land,
Som Jomfruen var paa.
16. Og det var ungen Svegder,
Han sprang fra Bord i Land,
Den første, ham i Møde kom,
Det var en gammel Mand.
17. Og det var nu den gamle,
Og hul saa var hans Røst:
„Hvad hedder han, den Ungersvend,
Som lander her saa trøst?“
18. „Han hedder ungen Svegder,
Saa vidt gaar der af Savn,
Han til en Mø har lang Attraa
Og véd hendes Navn.“
19. „Og er det ungen Svegder,
Da har saa lang Attraa
Til ham en Jomfru i vort Land,
Som ham dog aldrig saa.“

20. „Og er det sandt, du gamle,
Hvad her du siger mig,
Og vinder her jeg Kongestol,
Til Greve gjør jeg dig.“
21. „Vel midt i Rosenslunden
Hun, Møen, har sin Gaard.
Dens Port er af det røde Guld,
Tolv Bjørne staa derfor.
22. Er du den rette Svegder,
Gak du kun dristig frem
Til Bjørne og til Løver med,
Du ræddes ej for dem!“
23. Og det var ungen Svegder,
Til Porten kom han da,
Og der var Stang og Laas og Slaa,
Men de faldt alle fra.
24. End falmed Løv paa Kviste
Og Græs ved Linderod,
De Bjørne og de Løver med,
De fulde ham til Fod.
25. Smaadrengen tren i Bure,
Var klædt i Kjortel hvid:
„Staar eders Hu til Svegder end,
Da er han kommen hid.“
26. Det Møen var den skjønne,
Hun tren i Salen ind:
„Velkommen, Svegder Ungersvend,
Alt efter Længsel min!“
27. „Vil I annamme Daaben
Alt med den kristne Tro,
Og følges med til Danemark
I Svegders Gaard at bo?“
28. „Fuldgjærne jeg med Daaben
Annammer Kristentro
Og følges med til Danemark
Hos Svegder min at bo.“

29. De Bryllup drak i Dage
Og vel i Dage fem,
Den gamle Mand, han sad i Vraa
Med Sorg i alle dem.

30. Tak ham ungen Svegder,
Han holdt saa vel sit Ord.
Den gamle Mand med Grevenavn
Blev øverst sat til Bord.

112. Hr. Karl.

Egen Tone. (Folketone.)

Hr. Karl han sidder ved breden Bord,
Han taler til Svende sine:
„I skaffe mig hid saa væn en Mø,
Som Solen mon over skinne!“
Imens han rider mod hende.

2. Hans Danesvende, de svared brat:
„Men hvor skal den Jomfru vi finde,
Saa væn at skue, saa klar at se,
Som Solen mon overskinne?“

3. „I lede i Øst og saa i Nord,
I lede i Land og Rige,
Indtil I finde den Jomfru skjøn,
Som vel maa være min Lige!“

4. De ledte med Flid i fire Aar,
De ledte i Land og Rige,
Men aldrig de fandt saa væn en Mø,
De havde jo set hendes Lige.

5. Saa red de over den grønne Tved
Og over de grønne Enge,
Og der de mødte den væne Mø,
Som de havde søgt saa længe.

6. „Hil sidde I, min skjønne Jomfru,
Alt under den Lind saa grøn!
Hvad Byrd og Slægt er I kommen af,
Mens I er en Mø saa skjøn?“

7. „Min Fader, han er en Hyrde graa,
Og han vogter Bøndernes Kvæg,
Og selv saa hedder jeg Kragelil,
Og Faarene, dem vogter jeg."
8. De Danesvende de red da hjem:
„Det er alt, hvad vi kan sige,
Vi har ikke fundet den Jomfru skjøn,
Som vel maa være eders Lige;
9. Men maa det være med eders Forlov,
Og er I saa fri i Sinde,
Da vise vi eder saa væn en Mø,
Som Solen mon overskinne."
10. „Er hun end ringe af Slægt og Byrd
Og har hverken Borg og Rige,
Er hun kun dannis og dydelig,
Da kalder jeg hende min Lige."
11. „Ja, vi red over den grønne Tved
Og over de grønne Enge,
Og der vi fandt den Jomfru skjøn,
Som vi havde søgt saa længe.
12. Men hendes Fader er Hyrden graa,
Han vogter i Mark og Mose,
Og selv saa hedder hun Kragelil,
Sit Navn skal hun ikke rose."
13. „I slaa over hende Silkeskrud,
Sætter hende paa Ganger rød
Og fører hende saa til Axelborg
Og lader mig se den Mø!"
14. De Svende red til den grønne Tved,
Der sad hun i Dag som i Gaar
Og sagde: „Jeg hedder Kragelil,
Og jeg vogter Bøndernes Faar."
15. De slog over hende Silkeskrud,
Satte hende paa Ganger rød
Og førte hende saa til Axelborg
At vise Hr. Karl den Mø.

16. Og det var Hr. Karl, den Ungersvend,
Han klapper paa Hynde blaa:
„I trine herhid, min skjønne Jomfru,
Og hvile eder herpaa!
17. I sige mig det foruden Tant,
I unde mig nu den Bøn:
Hvad Byrd og Blod er I kommen af,
Mens I er en Mø saa skjøn?“
18. „Stolt Sivard hed min Fader bold,
Var skarp og snar som Lyn,
Stolt Brynhild hed min Moder kjær,
Selv hedder jeg Adelbryn.
19. Jeg har ej Fader, ej Moder set,
De døde, mens jeg var lille,
Min Fosterfader de slog ihjel,
Og siden det gik mig ilde.
20. I Bondehytte blev jeg opfødt,
Og der kaldte de mig Krage,
Og Gæslinger først, saa Lam og Faar,
Jeg vogtede alle Dage.“
21. Det var Hr. Karl, den Ungersvend,
Han tog hende i sin Favn:
„Hvad Guld jeg har, hvad godt jeg faar,
Os være til fælles Gavn.“
22. Og frem tren Jomfru Adelbryn,
Hun rakte ham hviden Haand,
Og skinned hun som eu Sol
Udover det ganske Land.

113. Aage og Else.

Egen Tone. (Folketone.)

Og skjøn saa er hun Linden, imens hun mon gro,
(Nu vil jeg med dig!)
Saa er hun og stolt Elselil, hun holder sin Tro,
Saa troloved hun den Ridder.

2. Og det var Ridder Aage, han red under Ø,
Og Elselille fæsted han, saa væn en Mø.
3. Han fæsted Jomfru Else, saa væn en Mø,
Og det var paa hans Bryllupsdag, han maatte dø.
4. Da græd hun, Elselille, saa sorrigfuld;
Det hørte Ridder Aage ned under sorten Muld.
5. Op stod han, Ridder Aage, med Skrud paa Bag,
Han lakked til sin Fæstemø med megen Umag.
6. Saa klapped han paa Døren med Skrud for Skind:
„Stat op, min kjære Fæstemø, og luk mig ind!“
7. En Stund laa Elselille og tænkte ved sig:
„Er det min døde Fæstemand, som kommer til mig?“
8. Det meldte Jomfru Else med Taare paa Kind:
„Ja, kan I nævne Jesu Navn, saa kommer I ind.“
9. „Stat op, Elselille, luk op din Dør!
For jeg kan nævne Jesu Navn, som jeg kunde før.“
10. Op stod hun, Jomfru Else, med Taare paa Kind,
Saa lukked hun den døde Mand i Buret ind.
11. Saa tog hun op Guldkammen og redte hans Haar,
For hver en Lok hun redte ud, der randt en Taar'.
12. „Og hør du, Ridder Aage, kjær Brudgom min!
Hvordan er der i sorten Jord, i Graven din?

13. „Saadan er der i Jorden, i Grav hos mig,
Som i det klare Himmerig; thi glæd du dig!"
14. „Og hør du, Ridder Aage, kjær Brudgom min!
Saa tag mig med til sorten Jord i Graven din!"
15. „Men saa er der i Jorden i Grav hos mig,
Som i det værste Helvede, slaa Kors for dig!
16. For ikkun naar du kvæder som til en Dans,
Forinden er min Grav omhængt med Rosenkrans;
17. Og hver en Gang du græder, i Hu saa mod,
Da er min Grav og Kiste fuld af levret Blod.
18. Nu galer for de gode den Hane hvid,
Jeg maa ej længer tøve her, jeg længes og did."
19. Op stod han, Ridder Aage, med Skrud paa Bag,
Saa lakked han til Kirkegaard med megen Umag.
20. Det gjorde Jomfru Else, sin Brudgom kjær,
Hun fulgte gjennem mørken Skov paa Natteværd.
21. Og der de kom fra Skoven til Kirkegaard,
Da fældte Ridder Aage brat sit gule Haar.
22. Og der paa Kirkegaarden de traadte ind,
Da falmed paa den Ridder brat hans Rosenkind.
23. „Og hør nu, Elselille, og giv det i Gjem!
Du græde nu dog aldrig mer din Fæstemand hjem!

24. Men se dig op til Himlen, til Stjærnerne smaa,
Da mærker du saa blidelig, hvor Natten mon gaa."
25. Imens hun saa' til Himlen, til Stjærnerne smaa,
I Jorden sank den døde Mand, ej mer hun ham saa.

114. Stifmoderen.

Egen Tone. (Folketone.)

Det var en Torsdag Aften, førend Klokken slog ni,
Der gik tre smaa Børn paa Kirkegaarden og græd.
2. Den ene græd Taarer, den anden græd Blod,
Den tredje græd sin Moder af sorteste Jord.
3. „O hør I, mine Smaabørn, hvad vil I mig her,
Maa jeg ej faa Lov til at ligge udi Ro."
4. „Jo vel maa du faa Lov til at ligge udi Ro,
Men vi haver faaet os en Stifmoder haard."
5. Marie hun ind for vor Herre mon gaa:
„Maa jeg ikke hjem med Smaabørnene gaa?"
6. „Jo vel maa du gaa hjem med Smaabørnene din',
Men du skal være her, førend Klokken er ti."
7. Marie hun ind i Storstuen tren,
Til alle de Smaabørn de vendte sig omkring.
8. „Hvorfor skal mine Smaabørn sidde mørkt i Hus?
Jeg véd, at jeg levned de tykke Voxlys!
9. Hvorfor skal mine Smaabørn lide Hunger og Had,
Jeg véd, at jeg levned baa' til Øl og til Mad!

10. Hvorfor skal mine Smaabørn gaa med
bareste Taa?
Jeg véd, at jeg levned baa' til Hoser og Sko!
11. Hvorfor skal mine Smaabørn ligge
paa bareste Straa?
Jeg véd, at jeg levned de Bolstre saa blaa!
12. Og vil du nu være en Stifmoder
haard,
I Helvede skal du oprede din Seng!
13. Men vil du dog være en Stifmoder god,
Inden Himmeriges Dør dig skal sættes din
Stol!
14. Nu har jeg ikke Tid til at tale med
dig;
Thi Himmeriges Klokker de ringe efter mig!
15. Nu vil jeg voldgive eder Himmelens
Gud,
Han troner i Verden, ihvor I gaar ud!" —

115. Besøget i Elvehjem.

Egen Tone. (Hartmann.)

Hr. Bonde han bo'r sig ude ved Aa,
Saa væne haver han Døtre to,
Med Døtre tvende de Sønner fem,
Den væneste Vismer var af dem.
Mens Linden mon løves.
2. Den Elvefrue bor ude i Aa.
I femten Vintre bar hun Attraa,
I femten Vintre og end et Aar
At lokke Hr. Vismer til sin Gaard.
3. Saa silde en Kvæld, der Dug drev paa,
Hun tog over sig sin Kaabe blaa,
Sin Kaabe blaa og sin Hætte grøn.
Gik saa til Hr. Vismers Loft i Løn.
4. Hun ikke ham kaldte, og ej ham bad,
Hun vidste det godt, hvor de Nagler sad,

Og vævre saa var de Fingre smaa;
Med Naglerne piller hun Laasen fraa.

5. Hun satte sig ned paa hans Sengestok,
Hun leged alt med hans gule Lok,
Hun satte sig ned paa hans Sengefjæl,
Hendes Ord de sank ham saa dybt i Sjæl.

6. Saa sagte hun hvisked til ham i Løn:
„Du gjør det, Hr. Vismer alt for min Bøn,
Alt for min Møde og for din Ro
Vi mødes i Morgen paa Elvebro!“

7. Hr. Vismer han vaagner i Morgengry,
Sin Drøm han kom da ihu paa ny:
„Mig tyktes, for Sengen en Mø der stod
Saa rank og saa rund, som af Voxet snoet.

8. Den Mø mig endnu for Øjne staar
Med Kaaben saa blaa og det udslagne Haar,
Jeg lovede hende for Møde og Ro,
Jeg vilde hende møde paa Elvebro.“

9. „Ti stille, Hr. Vismer, lad fare den Drøm,
Og alt Gjøgleriet, giv ej det i Gjem!
Det er Elvefruen, som driver sit Spil,
Hun gjorde i Søvne dig elvevild.“

10. Med Drømmen det gange, alt som det maa,
Men jeg vil opsøge den Mø, jeg saa,
Den dejligste Mø har jeg set i Nat,
Med Kjærligheds Ord er mig Stævne sat.“

11. Hr. Vismer lod sadle sin Ganger graa,
Han sagde: „Kjær Moder, hvi sukke I saa?“
Hr. Vismer med Glæde af Gaard udred,
Hans Moder stod efter og Hænderne vred.

12. Hr. Vismer han red sig til Elvebro,
Der snubler hans Ganger paa røde Guldsko;
Hr. Vismer han sank i striden Strøm,
Saa svømmede han sig til Elvehjem.

13. Den Elvefrue hun for ham staaer:

„Velkommen, Hr. Vismer, til min Gaard!
Velkommen herned til Salen min!
Jeg blanded til dig baade Mjød og Vin.

14. Du sige mig det ved den første Skaal,
Du sige det paa dit Modersmaal!
Hvor haver du hjemme paa Verdens Ø?
Og hvor har du fundet din Fæstemø?

15. „I Danmark er jeg født og baaren,
Og der er alle mine Klæder skaaren,
Og der har jeg fundet min Fæstemø,
Med hende vil jeg baade leve og dø."

16. Den Elvefrue taler til Terne sin,
„Du hente herind mig et Horn med Vin;
Du hente herind mig mit Dyre-Horn
Og kaste deri to Elvekorn!"

17. Den Terne hun tren med Guldhornet ind,
Det lyste i Salen som Maaneskin,
„Velkommen, Hr. Vismer, saa elskelig,
Og vil du nu drikke en Skaal med mig!"

18. Han satte det Horn til Munden og drak,
Den kolde Sved af hans Pande sprak,
Saasnart han smagte den falske Drik,
Alverdens Ting ham af Minde gik.

19. „Du sige mig nu ved den første Skaal,
Du sige det paa dit Modersmaal:
Hvor haver du hjemme paa Verdens Ø,
Og hvor har du fundet din Fæstemø?"

20. „I Elvehjem er jeg født og baaren,
Og der er alle mine Klæder skaaren,
Og for mig stander min Fæstemø,
Med eder vil jeg baade leve og dø."

21. Nu Elvefruen har vundet sit Spil,
Hr. Vismer ham vender hun, som hun vil,
For ham græder Fader og Moder under Ø,
End dybere sørger hans Fæstemø!

116. Fortryllelsen.

Gammel svensk Folketone.

Jeg tjente mig i Kongens Gaard,
Jeg kunde om Nat ej sove,
Fortryllet var min Fæstemø,
Hun spiller som Hind i Skove,
Saa vinder den Svend sin Jomfru!

2. Jeg red mig ud af Kongens Gaard,
Min Fæstemø at oplede,
Jeg saa' en Hind i Rosenlund,
Den lyster det mig at bede.

3. Saa satte jeg Buen for mit Knæ,
Mine Hunde løb Hinden saa nær,
Men hun vilde ikke for Hundene fly,
For hun havde mig saa kjær.

4. De Hunde traadte den Hind for nær,
Hun maatte omsider fly,
Hun skabte sig til en lille Fugl
Og fløj saa højt i Sky. —

5. Hun fløj saa højt, hun fløj saa lavt,
Satte sig paa Lindegrene,
Jeg stod med Sorg der neden for,
Saa snare maatte jeg mig hvene.

6. Saa tog jeg Øxen paa min Bag,
Jeg vilde den Lind nedfælde,
Det sagde da Skovens Ejermand:
„Det Hug skal du dyrt undgjælde."

7. „O, lad mig hugge det ene Træ,
Og gjør du mig ingen Møde;
Thi fanger jeg ej den lille Fugl,
Da sørger jeg mig til døde."

8. „Og hør du fagre Ungersvend,
Lad grønnes den Lindestamme!
Du fanger aldrig den vilde Fugl
Undtagen med Brad hin tamme."

9. Saa skar jeg Braden af mit Bryst,
Hængte den paa Lindekviste,
Mit Hjærte sved, og Blodet randt,
Men Fuglen jeg vilde ej miste.

10. Frem fløj den fagre lille Fugl,
Med Vingerne hun rysted,
Og kvidred, som hun alt forstod,
Og sig derved forlyster.

11. Hun hakked i den Brad saa fast,
Lod den fuldgodt sig smage,
Og hun, jo længer hun aad deraf,
Desbedre monne mig behage

12. Nu fløj den fagre lille Fugl,
Hun paa min Haand sig satte,
Da blev hun til en Mø saa skjøn,
Som nogen Mand kan fatte.

13 Hinanden klaged vi vor Nød,
Betroed vi vor Glæde;
O ve, naar den, man haver kjær,
Er ikke mer til Stede!

117. Lindormen.

Egen Tone. (Folketone.)

Lindormen han ligger i Græsset saa grønt,
(Saa lystelig han monne fremskride!)
Han agter at gjæste den Jomfru i Løn.
Saa forlader Gud aldrig sine.

2. Ung Signelil sidder i sit Bur,
Og der slaar hun Guldharpen pur.

3. Hun Harpen slog under Skarlagenskind,
Da kom Lindormen skridende ind.

4. „Stolt Signelil, trolover du mig,
Det rødeste Guld jeg giver dig.“

5. „Nej, det forbyde den øverste Gud,
At jeg skulde blive Lindormebrud.“

6. „Mens jeg ikke andet af dig kan faa,
Saa kysse du mig og lade mig gaa!“

7. Saa lagde hun Lin mellem Mund og Mund,
Og kyssed Lindormen i samme Stund.
8. Da slog han op med sin Overfind,
Saa Blod der sprang paa Skarlagenskind.
9. Lindormen ud af Salen skred,
Og Signelil efter, hun Hænder vred.
10. Og der hun kom paa Højeloftsbro,
Hun alle sine syv Brødre saa.
11. „Velmødt, vor Søster, Signelil bold!
Hvordan est du kommen i Lindormevold?“
12. „Min Lykke var mig ej bedre i Dag,
Derfor er jeg kommen i Lindorme-Lag.“
13. Lindormen han ind udi Bjærget skred,
Og Signelil efter, hun Hænderne vred.
14. Hun faldt paa sine Knæ og bad sin Bøn,
„O, hjælp mig nu, Marias Søn!“
15. Der Lindormen kom i Bjærget ind,
Da kasted kan bort sin Ormefind.
16. Der kasted han bort sin Ormeham,
Og Ridder Skikkelse paa sig nam.
17. „Hav Tak for Møden, min Fæstemø!
Med Eder saa vil jeg leve og dø.“
18. Det haver stolt Signelil for sin Bøn,
Hun favner den ypperste Kongesøn.

118. De smaa Trolde og Dyrene udi Skoven.

Egen Tone. (Folketone).

Der ligger en Vold i Vesterhav,
Der agter en Bonde at bygge,
Han fører did baade Høg og Hund,
Om Vinteren der at ligge.
De Trolde smaa og Dyrene udi Skoven.
2. Han tager med baade Kat og Ko,
Han flytter baade Stik og Stage,

De vilde Dyr, som i Skoven bo,
De fører derover Klage.

3 Han hugger Eg, og han hugger Ask,
Og Bøgen saa mon han fælde,
Og det fortryder den arge Trold,
At han skulde have den Vælde.

4. Han hugger Stolper og Sparreværk,
Ej før saa man Hænder saa raske,
Og alle de Trolde i Bjærget bo,
De spørge, hvi tør han saa braske!

5 Dertil saa svared den mindste Trold,
Ej større end som en Myre:
„Her er hidkommen en kristen Mand,
Ham maa jeg visselig styre.“

6. Syv hundred Trolde de var saa vel,
De samled dennem i Ring,
Og de fløj alle til Bondens Gaard,
Der vilde de sætte deres Ting.

7. Det var den Bonde af Vildenskov,
Han Øje fik paa de Trolde:
„Nu hjælpe mig vel Marias Søn
Og alle de Engle bolde!“

8. Og han slog Kors i hver en Vraa
Og mest i sin Forstue,
Det saa de Trolde, som var ham næst,
Kun ilde mon det dem hue.

9. De fløj i Øst, og de fløj i Vest,
Og somme de fløj mod Norden,
De fór i Bjærge, de sprang i Flint,
Det var for dem som en Torden.

10. Men det var ham, den mindste Trold,
Han lod sig ej forskrække,
Han flygted ej for Korsets Tegn,
Gik lukt igjennem Vægge.

11. „Og hør du, Bonde af Vildenskov,
Dig times vist en Ulykke,

Hvo haver givet dig det Forlov,
At du hos mig maa bygge?
12. Men vil du bygge og bo i Fred,
Du drages det vel til Minde,
Da skal du give mig Husfru din,
For hende saa vil jeg vinde."
13. Det svared bange den Bondemand:
„Lad Ellene mig beholde
Og tag saa kun baade Guld og Gods!
Jeg giver dig det at volde."
14. „Saa træder jeg først baade Ellen og dig
I Smul ej til at opsanke,
Saa tager jeg alt dit Gods og Guld,
Og lægger det under min Banke."
15. Vildraadig stod da den Bondemand,
Han bar ikke vel den Vaande,
Saa gav han Ellen, sin Husfru fin,
Troldpuslingen til Haande.
16. Og glad blev han og sprang omkring,
Tog hende saa ømt i Arme,
Om Kinderne blev da hun saa bleg,
Var sønderknust af Harme.
17. Og det da meldte hun i sin Nød,
Hun fældte saa modige Taare:
„Gud naade mig arme, usle Viv,
Mine Kaar skulde være saa haarde!"
18. Han kyssed første og anden Gang,
Det hende var haardt at døje,
Han blev derved saa let en Trold,
Som man kunde se for Øje.
19. Men det var ved det tredje Kys,
Marias Søn hun paakaldte,
Da skifted han brat sin Troldeham,
Saa var hans Timer talte.
20. Han blev sig til en Ridder skjøn,
Han sagde til Bondens Kvinde:

„Nu skal du være min Venneviv,
Dog ikke foruden dit Minde.
21. Og alt det Guld, i England er,
Det mit og dit skal være,
Din Husbond' jeg give vil for dig
Baade Guld og Gods og Ære.
22. Jeg var mig saa spædt et Kongebarn,
Min Moder de bar til Jorde,
Min Stifmoder var mig vred og gram,
Til en Trold hun mig forgjorde."
23. „Du ædle Ridder, vi takke nu Gud,
Som os haver løst af Vaade,
Saa fæste du dig en Jomfru væn,
Med Glæden leve I baade."
24. „Og kan ej dig selv til Viv jeg faa,
Din Datter saa vil jeg have,
For den Velgjerning af dig jeg nød,
Gjengjælder jeg Gunst og Gave."
25. Den Bonde, han bygger nu paa sin Ø,
Slet ingen gjør ham Umage,
Hans Datter er Dronning i Engelland,
Hun har sine kronede Dage.
26. Og Ellen hun lever med Bondemand sin,
De ere hinandens Lige;
Deres Datter, hun sidder paa Gyldenskrin
Og raader over Land og Rige.

119. Liden Kirsten.

Egen Tone. (Folketone.)

Liden Kirsten, hun er en faderløs Mø,
Hun har hverken Hus eller Gaard under Ø.
Det var hvad hun havde i Agt!
2. Hun havde ikke Hus og hun havde ikke Jord,
Dog gik hun med Kongen til Tavlebord.
3. Det første Tavl, som hun drog i Rad,
Da vandt hun Ribe og Ringestad.

4. Og dernæst saa vandt hun Hedeby,
Nu, sagde Kongen, jeg fast maa fly.
5. Og dernæst saa vandt hun Lund i Skaane,
Nu, sagde Kongen, jeg maa vel daane.
6. Omsider da vandt hun Helsingør,
Nu, sagde Kongen, bestemt jeg dør.
7. „I leger fuldsnildt, men sæt nu ind
Eders Ære en Gang mod Kronen min.“
8. Den Jomfru, hun slog med Haand i Bord:
„End hørte jeg aldrig sligt Kongeord.
9. Jeg takker den Frue, mig lærte snild,
Min Ære sætter jeg aldrig paa Spil.“
10 Ind kom hendes Fostermoder brad,
Og alle hendes Raad faldt godt i Rad.
11. Hun slog hende under hviden Kind,
Der stænkede Blod paa Skarlagenskind.
12. „Har jeg ikke lært dig at væve i Rør,
Og sidde i Bure hos andre Møer.
13. Og jeg haver lært dig at væve i Lad;
Slet ikke at drage Guldtavl i Rad.“
14. „Jeg Guld kan spinde og væve i Lad,
Men og drage Tavl med Kongen i Rad.“
15. Det meldte da Kongen, saa tog han paa:
„Hvi vil Eders Fosterdatter I slaa?
16. Var hun saa byrdig, som hun er bold,
Al Danmark skulde hun have i Vold.“
17. „Er ej jeg velbaaren, jeg er saa velskabt,
Som Kongen af Danmark en Dronning har havt.
18. Er ikke jeg byrdig, jeg er dog saa bold,
Et Kogehjærte tør jeg vel have i Vold.“
19. Da tog Danerkongen den Mø i Favn:
„Saa faar jeg vel give dig Dronningnavn.“

20. Og saa gik den Jomfru god Lykke i Hand,
Saa fik hun Guldkronen i Danmarks Land.

120. Kirstenlil' fra Fyn.

Egen Tone. (Folketone.)

Liden Kirsten, hun tjener i Kongens Gaard,
Kirstenlil fra Fyn,
Hun slider Silke, og hun bærer Maar.
Kirstenlil' kan dølge de Runer!

2. De Ridder' og Svende de har hende kjær,
Og Danerkongen træder den Mø saa nær.

3. „Gud give, liden Kirsten, min Dronning var død,
Da skulde du være min Fæstemø."

4. Og Kongen han tænkte, de var ene to,
Liden Kirsten, hun vidste, de luredes paa.

5. „I tie, Danerkonning, I tale ej saa!
Ved Dronningen slet ingen I ligne maa.

6. Dandronning er væner, naar hun er død,
End jeg er nu i mit Skarlagen rød."

7. Dandronning, hun kalder paa Svende to:
„I bede liden Kirsten for mig indgaa."

8. Ind kom liden Kirsten og stedtes for Bord:
„Min naadige Dronning! I sendte mig Ord."

9. „Og hør liden Kirsten, hvad jeg siger dig!
Hvad snakked du med Kongen i Gaar om mig?"

10. „Jeg snakked ej andet, saa hjælpe Gud mig,
End at I er dannis og dyderig."

11. Og Dronningen taler til Raadgiver sin:
„Og hvad skal vi gjøre ved liden Kirstin?

12. Skal vi hende enten paa Baalet brænde,
Hvad heller t l Hedningekongen sende?"
13. „Lad os hende ej paa Baalet brænde,
Men heller til Hedningekongen sende."
14. Hun risted' de Runer og var ej sen,
Og de skulde blive liden Kirsten til Men.
15. Saa fly'de hun Brevet de Svende i Hand,
Som fulgte liden Kirsten, den Liljevand.
16. Men der de komme paa Vejen hen,
Skrev alle de Runer de om igjen.
17. Bad Konningen være liden Kirsten huld,
Og elske hende, for hun var dydefuld
18. Og hendes Følgesvende, de axled Skind,
Og saa gik de for Kongen i Højeloft ind.
19. „Hil sidde, Hedningkonge, I ved eders Bord!
Og Danemarks Konge har sendt eder Ord.
20. Det var hans Bøn og gode Tilbud,
At liden Kirsten maa være eders Brud."
21. „Nej, førend jeg vil være en Hednings Viv,
Da heller vil jeg miste mit unge Liv."
22. „Og slaar for Hedenskab du paa mig Vrag,
Saa lader jeg mig døbe i Morgen Dag."
23. Om Onsdagen blev, han sig døbe lod,
Om Søndagen deres Bryllup stod.
24. Liden Kirsten, hun ofred sit Hoved-guld,
Og alle hendes Svende to Skaaler fuld.
25. „I byde Danerkongen saa mangen god Nat,
Som Himlen er med Stjærner besat!
26. I byde hans Dronning saa mangt et ondt Aar,
Som Linden har Løv, og Hinden har Haar!"

121. Ellen Ovesdatter.

Egen Tone. (Barnekow.)

Og det var Ellen Ovesdatter,
Af hende saa vidt gik Ord;
Det var ikke for hendes Guld
Ej for hendes grønne Jord. —
Og vi ere Jomfruens Mænd.

2. Det var ikke for hendes Guld,
Ej for hendes grønne Jord,
Langt mere for hendes snilde Raad
Og for hendes djærve Ord.

3. Og det var Herre Magnus Bus,
Han sagde saa ved sig:
„Og jeg vil ride til Varslevgaard.
Stolt Ellen at fæste mig.“

4. Og der han kom til Salling Sund,
Da spurgte han over til Ty:
„Og mon Hr. Ove er hjemme nu,
Hvad heller mon rejst af By?“

5. Og det da svared den Færgemand,
Og han strøg op sit Haar:
„Hr. Ove han er ej hjemme nu,
Han drog af By i Gaar.

6. Men Ellen Ovesdatter prud
Kom ene her forbi,
Til Kirke gik hun tæt forbi,
Højmessen er hun i.“

7. Hr. Magnus gik til Kirkeport,
Og der bandt han sin Hest,
Og saa gik han i Kirken ind
Som en selvbuden Gjæst.

8. Der sad de Jomfruer i Ring
Og hver med Moder sin,
Undtagen Ellen enlig sad
Med Taare hun paa Kind.

9. Han skræved over Skamler
Og over Stole to:
„Stat op nu, Jomfru Ellen,
Og giv mig eders Tro.“
10. Det svared brat den Jomfru skjøn
Og drejede sin Mund:
„Jeg er ej Oves Datter prud,
Men hendes Terne kun.
11. Jeg Hoser mig har laant i Dag,
Og jeg har laant mig Sko,
Og jeg har laant mig Hovedguld,
Pantsat derfor min Tro.“
12. Hun tog en Guldring af sin Haand
Og gav sin Sognepræst:
„Saa bønlig beder jeg derom,
I læse den lange Læst!“
13. Og der hun sad paa Altergulv,
Da bar hun Fløjl blaat;
Men der hun kom til Kirkedør,
Da bar hun Vadmel graat.
14. Og der hun kom til Kirkeport,
Da svang hun sig paa Hest,
Og saa red hun til Salling Sund,
Alt som hun kunde bedst.
15. „Og hør du mig, du Færgemand,
For Guld og Gave rund,
Du løse brat din Færgebaad
Og sæt mig over Land.“
16. Og det var Herre Magnus Bus,
Han kom af Kirken ud:
„Og hvor er nu stolt Ellen,
Og hvor er nu min Brud?
17. For længe har jeg Messen hørt
Og saa den lange Læst,
Alt borte er stolt Ellen nu,
Og borte er min Hest!“

18. Stolt Ellen midt paa Salling Sund
Der slog hun ud sit Haar:
„Hr. Magnus give sig til Taals,
Han fik mig ej i Aar!“
19. Og der hun vel kom over Sund,
Hun vifted med sin Hat:
„Hr. Magnus! tusinde Farvel!
God rolig Bryllupsnat!“

122. Orm Ungersvend.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var højen Bærmeris,
Han var et stort Uhyre.
Og han er galen og aldrig vis,
Ingen Mand ham kunde styre.
Mens Skoven stander alt udi Blomster
2. Ravgal var han og saare stærk,
Ingen Mand kunde med ham raade.
Saa var han blevet i Danemark,
Da havde det været stor Skade.
3. Og det var højen Bærmeris,
Han bandt sit Sværd ved Side,
Og saa red han til Kongens Gaard
At strutte og at stride.
4. Og det var højen Bærmeris,
Han gik for Kongen at stande:
„I give mig eders Datter fin
Og Hælvten af Eders Lande!
5. Og gjør I det ikke med Vilje god,
Jeg skal Eder dertil nøde,
Uden I kan mig en Kæmpe fly,
Som tør mig i Kredsen møde.“
6. „Ej vil jeg give dig Datter min
Eller Straasbred af mit Rige,
Men heller fly dig en Kæmpe bold,
Som give dig Lige for Lige.“

7. Og det var Danerkonningen,
Han gik i Borgerstu':
„Og hvem af mine danske Hofmænd
Vil vinde den skønne Jomfru?“
8. Slet ingen svared paa Kongens Ord
Bomstille taug alle hans Svende,
Undtagen ham Orm Ungersvend,
Han sad ved nederst Bordende.
9. Men det var ham, Orm Ungersvend,
Han sprang over breden Bord,
Det hørte alle de Kæmper paa,
Han talte et Manddomsord:
10. „Forhverves derved saa megen Pris
Og Kongens Datter tillige,
Da vil jeg fægte med Bærmeris
Og give ham lige for lige.“
11. Og det var køjen Bærmeris,
Han saa ham over Skuldre:
„Og hvem er denne Mysseling*),
Som tør i Hallen buldre?“
12. „Jeg er slet ingen Mysseling,
Skjønt du monne mig saa kalde;
Kong Sigurd min Fader hed med Pris.
Bor nu under Muld i Halde.“
13. Og det var sent om Aftenen,
Da Sol var gangen til Hvile,
Da lysted ham, Orm Ungersvend,
Til Bjærget i Løn at ile.
14. Og det var sent i Sommerkvæld,
De Svende red Heste til Bække;
Da red han til det høje Fjæld,
Sin Fader af Søvn at vække
Saa fast han red, saa nær han tren,
Og klapped paa Bjærg med Vælde,

*) Mysseling, d. e. Museunge.

Da revned Bjærget, og Birting klang,
I Bunden saa monne det gjælde*).
16. „Og hvem er det, som klapper saa fast,
Vil Bjærget over mig bryde;
Maa ikke jeg under haarden Sten
Nu længer Freden nyde!“
17. „Det er mig selv, Orm Ungersvend,
Din egen Søn, den kjære,
Thi venter af din Gavmildhed
Jeg Sværd ved Lænd at bære.“
18. „Du fanger ej Birting af Bjærg i Dag,
Hun er saa væn en Mø,
Men først maa du hævne din Faders Død,
Han faldt paa Hjælmer Ø.“
19. Kan ej af eder jeg Birting faa,
Maa ej den Lykke nyde,
Da tager jeg Hold i højen Hald,
Skal Bjærg over eder bryde.“
20. Saa skød han Birting op af Muld,
Og lod saa højt det gjalde:
„Med Kraft det før, med Lykke brug,
Saa Kæmger for dig falde!“
21. Saa skrev de Krinsen paa den Vold,
Og det er ej at nægte,
Orm Ungersvend og Bærmeris
Som knnde staa og fægte.
22. Saa fægted de i Dage to,
Men det var paa den tred'e,
Da Orm han skar den Rise af
I begge hans Knælede.
23. Det meldte Danerkonningen,
Holdt Øje med de Helte:

---

*) Gjælde, d. e. dønne.

„Ej saa jeg før, saa nederlig
Man nogen Kæmper fældte!“

24. Det svared Orm: „den største Helt
Kan til sin Vext ej lægge,
I Knæled hugged jeg ham af,
Jeg kunde ej længer række.“

25. Og det var Orm Ungersved,
Han gik langs med den Strand,
Og der fandt han en Færgebaad
Alt paa den hvide Sand.

26. Saa sejled han til Hjælmer Ø,
Sin Faders Død at hævne,
Der mødte brat han Gjord og Alf,
Som om der var sat Stævne.

27. De bød ham ingen anden Bod
End Spot for hans kjær Fader,
Og til Staldhroder havde han
Kun Birting Brynjehader.

28. Saa gik i Kreds han, én mod to,
Og det i Dage tvende,
Det batted ej, alt hvad han slog,
Den Kamp fik aldrig Ende.

29. Det mærkede skjøn Havfru godt,
Og saa tog hun til Orde:
„Det nytter ej, Orm Ungersvend,
Dit Vaaben de forgjorde.

30. Sviug Sværdet over Hoved dit
Og avet om til Side,
Stik Odden og i Jorden ned,
Da bedre den vil bide!“

31. Saa svang han Birting svet om
Og hvæssed Od og Egge,
Saa slog han til af al sin Magt,
Og vejede dem begge.

32. Saa svøbte Orm sin Faders Sværd
I Silke med god Vilje,

Og saa drog han til Kongens Gaard,
Drak Bryllup med sin Lilje.

123. Liden Karen.

Svensk Folketone.

Og det var liden Karen, det unge Kongen saa,
Hun lyste som en Stjærne blandt alle Terner smaa

2. Hun lyste som en Stjærne blandt alle Terner smaa,
Og unge Kongen talte til liden Karen saa:

3. „Og hør du, liden Karen, og vil du føje mig,
Graahesten og Guldsadelen dem vil jeg give dig.“

4. „Graahesten og Guldsadelen dem passer ej jeg paa,
Giv dem din unge Dronning, lad mig med Ære gaa.“

5. „Og hør du, liden Karen, og vil du føje mig,
Stenhuset udi Skoven det vil jeg give dig.“

6. „Stenhuset udi Skoven det passer ej jeg paa,
Giv det din unge Dronning, lad mig med Ære gaa.“

7. „Og hør du, liden Karen, og vil du føje mig,
En Krone af det røde Guld den vil jeg give dig.“

8. „En Krone af det røde Guld den passer ej jeg paa,
Giv den din unge Dronning, lad mig med Ære gaa.“

9. „Og hør du, liden Karen, vil du ej være min,
Saa lader jeg dig sætte i Fangetaarnet ind.“
10. „Og lader du mig sætte i Fangetaarnet ind,
Ret aldrig nogensinde saa vil jeg være din.“
11. „Og hør du, liden Karen, og gjør du mig saa vred,
Saa lader jeg dig sætte i Spigertønden ned.“
12. „Og lader du mig sætte i Spigertønden ned,
Saa kjender Gud i Himlen dog min Uskyldighed.“
13. De satte liden Karen i Spigertønden ned,
Der kom to hvide Duer til hende med Guds Fred.
14. Da blegned unge Kongen i sin forgyldte Sal,
Der kom to sorte Ravne til ham med Helveds Kval.

124. Svend Trøst.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var den unge Svend Trøst,
Saa tro tjente han i Gaarde,
Saa lidet dog var han glad derved,
Han klaged sin Nød fuldsaare.
Mens jeg nemmer aldrig ret det danske.
2. Og hvad skulde jeg i Danemark,
Deres Brynjer er mig for tunge;
De danske Hofmænd de spotte mig,
For jeg kan ikke deres Tunge. —
3. Og det var ham, liden Danevid,
Han lader opsadle de Heste:

„Og nu vil jeg ride til Borreby
Min kjære Fru Moder at gjæste.“
4. Hans Spore klang lydt, alt som han red,
Hans Hest den dansed i Gangen,
I Lunde Kirke ved Morgengry
Der hørte han Ottesangen.
5. Det meldte hin gode Hr. Oluf
Hans Sognepræst med Ære:
„Jeg beder eder, kjære Danevid!
Vil i Dag min Gjæst I være!“
6. „I Dag jeg smager ej Mundfuld Brød
Og drikker ej Vin af Skaale,
Førend jeg kommer til Borreby
Og faar min kjær Moder i Tale.“
7. „Og hør I, kjære Hr. Danevid!
I tale ej saa forvoven.“
Saa mange da have I Fjender nær,
De holde ved By foroven,
8. „End stoler jeg paa mit gode Sværd,
Min Hest maa jeg og kjende,
Saa lider jeg da og dernæst
Paa mine Danesvende.“
9. „I maa vel tro eders gode Sværd,
Og saa eders Hest tillige,
I aldrig tror eders Svende saa vel,
De monne jo eder svige.“
10. Og det var ham, liden Danevid,
Han kom ud af By foroven,
Der holdt hans Fjender vel tre Gang ni
I Ly og Læ under Skoven.
11. Og alle hans Svende tog Orlov
Og vendte fra ham deres Heste,
Undtagen den unge Svend Trøst,
Paa ny monne han sig fæste.
12. „Og har jeg taget eders Sølv og Guld,
Og slidt eders Hofmænds Klæder,

Saa skilles jeg ej fra eder i Dag,
Hvor mange end mod os træde."
13. Saa stilled de sig i grønne Lund
Med Ryg mod Ryg tilsammen,
Saa brugte de deres gode Sværd.
Vog femten brat med Gammen.
14. De stilled i den grønne Lund
Sig Ryg mod Ryg med Gammen,
Saa vog de i en liden Stund
De Fjender allesammen.
15. Og det var ham, liden Danevid,
Han stak sit Sværd i Skede;
De begge da saa gladelig
Hjem til hans Moder rede.
16. Og det var ham, liden Danevid,
Kom ridende bold i Gaarde,
Det var hans Moder, den ædle Viv,
Hun mødte ham udenfore.
17. „Velkommen her, liden Danevid!
Det bedste jeg dig mon byde,
Der stander paa Bord baade Mjød og Vin,
Hvad lyster dig helst at nyde?"
18. „Lad stande paa Bord eders Mjød og Vin,
At nyde slet intet mig lyster
Før I, kjær Moder, den unge Svend Trøst
Mon give min eneste Søster."
19. „Og hør du det, min kjæreste Søn,
Tal ikke det Ord til Ende!
Saa sandt skal hjælpe mig Gud af Nød,
Som I ere Sødskende trende."
20. „Nej høre I det, kjær Moder min!
Saa taler I kun med Liste,
Hvor skulde Svend Trøst være Broder min,
Saa jeg det aldrig vidste!"
21. „Han var sig kun saa liden en Dreng,

Da førte de ham af Lande,
Jeg spurgte den Tidende, han var død,
Thi klaged jeg ingen min Vaande."

22. Det meldte han, liden Danevid:
„Saa have I Tak, kjær Moder,
Nu vil jeg mig aldrig klage mer,
Mens jeg haver slig en Broder."
Og han nemmer sikkert nok det danske.

125. Gangerpilt.

Egen Tone. (Folketone.)

Prinsessen sad i Højeloft
Med Haanden under Kind,
Der kom saa favr en Gangerpilt
Og tittede derind.
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldtærning.

2. „Og hør, du favre Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!"
„Men jeg har intet røden Guld
At sætte ind mod dig."

3. „Saa sæt du ind din gode Hat,
Om ogsaa den er graa,
Saa sætter jeg min Perlesnor,
Tag den, om du kan faa."

4. Den første Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt,
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

5. „Og hør, du favre Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!"
„Men jeg har intet røden Guld
At sætte ind mod dig."

6. „Saa sæt du ind din Kjortel god,
Om ogsaa den er graa,

Saa sætter jeg mit Hovedguld,
Tag det, om du kan faa!“

7. Den anden Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt.
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

8. „Og hør, du favre Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!“
„Men jeg haver intet røden Guld
At sætte ind mod dig.“

9. „Saa sæt du dine Hoser ind,
Og dine Vandresko!
Saa sætter ind jeg derimod
Min Ære og min Tro.“

10. Den tredje Gang Guldtærningen
Paa Tavlebordet randt,
Da Jomfruen hun tabte glat,
Den Gangerpilt han vandt.

11. „Og hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!
Og sølverbundne Knive to
Dem vil jeg give dig.“

12. „De sølverbundne Knive to,
Dem faar jeg om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldtærning vandt.“

13. „Og hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!
Og silkesyde Skjorter to,
Dem vil jeg give dig.“

14. „De silkesyde Skjorter to,
Dem faar jeg om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldtærning.“

15. „Og hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!

Og med Guldsadel Hesten hvid,
Den vil jeg give dig.“

16. „Guldsadlen og den hvide Hest,
Dem faar jeg, om jeg kan,
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldtærning vandt“

17. „Og hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!
Guldborgen med den grønne Skov,
Den vil jeg give dig.“

19. „Guldborgen med den grønne Skov,
Den faar jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldtærning vandt.“

18. Prinsessen stander i sit Bur
Og fletter sine Haar:
„Gud bedre mig, guldlokket Mø,
For Fæstemand jeg faar!“

20 Den Gangerpilt i Gaarden staar
Med Hjælm og Skjold og Sværd:
„Alt faar du bedre Fæstemand,
End du var nogen Tid værd.

21. For jeg er ingen Gangerpilt,
Om end jeg synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
Som Solen skinned paa.“

22. Prinsessen ser for Gangerpilt
Den Kongesøn i Gaard,
Med røde Roser fletter nu
Hun sine gule Haar.

126. Hr. Peder.

Egen Tone. (Barnekow.)

Saa mange sad de Riddere
Alt over Dronningens Bord,
Og de begyndte at tale

Saa mangt et Gammensord,
Under den Lind, der skal I mig bie.

2. De talte ej om Kirkegang
Og ej om Klostertugt,
Men heller om de stolte Møer,
Om alt, hvad der var smukt.

3. Det var da Herre Peder,
Og han tog Munden fuld:
„Og jeg vil have den Jomfru,
Som har baade Gaard og Guld.

4. Og jeg vil have den Jomfru,
Som kan med Silke sy,
Og den vil jeg ikke have,
Som gjærne ganger i By. —

5. Og jeg vil have den Jomfru,
Som vel kan brede sit Bord,
Og den vil jeg ikke have,
Som er for djærv i Ord."

6. Alle da sad de skjønne Jomfruer
Og mæled ikke et Ord
Undtagen hun, liden Kirsten,
Som stod for Dronningens Bord:

7. „Og var jeg end saa voxen alt,
Jeg skulde en Ridder love,
Hr. Peder med de stor Ord!
Dig vilde jeg aldrig have.

8. For jeg skulde sidde i Højeloft
Der baade at skjære og sy,
Mens du sad paa din høje Hest,
Fór om fra By til By.

9. Og jeg skulde sidde i Højeloft
Og brede med Flid mit Bord,
Imens du stod paa Folketing
Og ledte med Flid om Ord.

10. Og jeg skulde gaa i Højeloft
Og brede med Skjel de Bænke,

Imens du sad i Ridderlag,
Kunde ej dine Ord betænke!“
11. Op stod da Herre Peder,
Hans Ord faldt ham saa redt:
„Nu haver jeg fundet den Jomfru,
Jeg længe har efterledt.“
12. Og der blev Fryd i Dronningens Gaard,
Saa favert sig alt mon vende,
Da Dronningen gav liden Kirsten bort,
Hr. Peder han fæstede hende.

127. Tyge Hermansøn.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var om en Løverdag,
Det regned under Ø.
Og det vår Tyge Hermansøn,
Skulde hente sin Fæstemø.
Jeg skal ride ud imod saa væn en Mø.
2. Den Herre ud af Vindvet saa,
De Bække løb saa stride:
„Ej, kjøber jeg saa dyrt en Mø.
Jeg rider mig til Kvide.
3. Men hør du, Nilavs Bendiksøn
Alt med de lange Skanker,
Rid du i Dag min Brud imod,
Sig hende mine Tanker!“
4. Og det var Nilavs Bendiksøn,
Han sagde ej Ordene flere:
„Og skal ride for dig i Dag,
Jeg gjør for dig vel mere.“
5. De klædte dem i Silke fin
Og saa i Gyldenskrud,
Og saa drog de til Kirke brat
Alt med den unge Brud.
6. Og Bruden stod for Kirkedør
Alt som en Rosenblomme,

Og hun bad dem til Vandet se,
Om Brudgommen ej mon komme.

7. Det svared Nilavs Bendiksøn:
„Det nytter ej at bide,
Hr. Tyge kommer ej i Dag,
De Bække løb saa stride.

8. Men er her intet bedre Raad,
Saa er jeg flux til Rede,
Hr. Tyge har dertil mig sendt,
Jeg i hans Sted skal træde."

9. Han traadte i Hr. Tyges Sted
I Kirken og paa Bænken,
Og saa tog han den unge Brud
Saavel som Brudeskjænken.

10. Og det var Onsdag næst derpaa,
Der Bækkene mon falde,
Da kom Hr. Tyge Hermansøn
Med sine Brudemænd alle.

11. Han kom alt til den Bryllupsgaard
Og til det skjønne Gilde,
Det svared da den unge Brud:
„Rid hjem! du kom for silde."

12. „Og hør du, stolte Sidselil!
Det er dog alt for meget
At ride langt for ingen Ting,
Og stygt har du mig sveget."

13. „Og hør du, Tyge Hermansøn!
Det maatte du vel vide,
At ingen Mø den Svend er huld,
Som ej i Regn tør ride.

14. Var du en ærlig Jomfrusvend
Og havde havt mig kjær,
Du havde brudt den Bølge blaa
Alt med dit blanke Sværd."

15. „Ja saa vil jeg i Kloster gaa,
En Munk saa vil jeg være.

Saamænd, vid stolten Sidselil,
I ser mig aldrig mere."
16. „Men falder dog din Vej forbi,
Naar Vand er lavt i Bækken;
Har jeg af Oste flere end to,
Da faar du en i Sækken."

128. Lindemøen.

Egen Tone. (Johanne Fenger.)

Den Jomfru tog over sig Kaaben blaa
— Kaaben blaa —
Og ud i Lunden saa mon hun gaa,
Imod saa blid en Sommer.
2. „Lyksalige Lind! du staar saa bold,
Som hver dit Blad var af røden Guld."
3. „Du tørst ikke ved at rose mig,
Langt bedre Lykke Gud undte dig.
4. Og vi vare elleve Søskend smaa,
Da Stifmoder strid vi maatte faa.
5. For somme hun gjorde til Hinde smaa,
Og somme hun gjorde til Falke graa.
6. Mig gjorde hun til saa grøn en Lind,
At jeg skulde staa for Regn og Vind.
7. Hun bød mig stande og ej faa Bod,
Før Kongesøn kyssed mig paa Fod!"
8. Han kom, og han kyssed den Linderod,
Det blev til den dejligste Jomfrufod.
9. Ja Linden blev til en Mø i Vaar,
Med Rosenkind og udslagne Haar.
10. Den Ridder han fæsted den Rose rød,
Da havde hun ret forvunden sin Nød.

129. Holger Danske og stærk Didrik.

Egen Tone. (Barnekow) eller som: „Bærmeris."

Stærk Diderik bo'r sig udi Bern
Med atten Brødre gjæve,

Og hver af dem haver Sønner tolv,
Stor Manddom de bedreve.
Nu stander Striden i Nør' under Jylland.

2. Stærk Diderik har og Søstre nok,
For de er alle femten,
Og hver af dem har Sønner tolv,
Den yngste hun har tretten.

3. For Diderik gik nu frem at staa
Saa mange Kæmpekroppe,
Jeg siger det foruden Tant,
De saas over Bøgetoppe.

4. „Nu draget vi har i mange Aar
Med Kæmper i Flok Staalhandske,
Dog end vi høre, i Nørre-Jylland
Os byder Trods Holger Danske.

5. Det vi have hørt om hans Hovmod,
Det haver os gjort stor Vaande.
Han lader sig krone med røden Guld
Og vil os ej gaa til Haande."

6. Og Sverting stak frem en stor Staalstang,
Begyndte dermed at true:
„Vel hundrede af Kong Holgers Mænd
Jeg regner ikke ved en Flue."

7. „Og hør du, Sverting, du sorte Svend,
Du agte dem ikke saa ringe!
Jeg siger dig, alle Kong Holgers Mænd
De ere fuldraske Drenge."

8. Det svarede højen Bærmeris,
Det Ord han tog til Gjemme:
„Vi gjæste Kong Holger i Danemark
Og se, om han selv er hjemme."

9. Stærk Diderik sendte Kong Holger Ord
Og lod ham saa tilbyde:
„Hvad heller vil du stride med os,
Eller vil du Skatten yde?"

10. Kong Holger han blev saa harm i Hu,

Han ikke paa Svar lod vente:
„Hvo Skat vil kræve af danske Mænd,
Han faar den og selv at hente.“

11. Kong Holger og stærk Diderik
De mødtes midt paa Hede,
De sloges ret af Hjærtens Grund,
De vare i Hu saa vrede.

12. Af Blod der randt fuldstrid en Strøm
Under Bjærg i dybe Dale,
Og de, som krævede Skatten ind,
De maatte den selv betale.

13. Og her laa Hest, og der laa Mand,
De bedste Venner adskiltes,
De lo ej efter det varme Bad
Nær alle, som kom til Gildes.

14. Og det var højen Bærmeris,
Hans Brovten ham gik af Minde:
„Nu lever ej Hælvten af vore Mænd,
Hvor skulde vi Sejer vinde!“

15. Stærk Diderik tog da selv til Bens,
Han løb over Bjærge og Dale,
Og Sverting han tog den samme Vej.
Hvor fast han end før turde prale.

16. Det meldte Vidrik Velandsøn,
Der han drog af sin Handske:
„Fuldlidet skal I rose deraf,
I gjæstede Holger Danske!“

130. Svend Feldings Pilgrimsfærd.

Egen Tone. (Folketone.)

Og det var Hr. Svend Felding,
Og han red sig til Rom,
Hver dansk Pillegrim maa love,
At han der nogen Tid kom.

2. Der de red ud af Danemark,
De vare kun Pilgrimme tvende;

De gjæsted dem en Jomfru skjøn,
Stor Ære de nød hos hende.

3. Hun satte Svend Felding øverst til Bords
For hele den Ridderskare,
Og det da lysted den stolte Jomfru,
At vide, hvorfra de vare.

4. „Det er ingen fattig Pillegrim,
Os haver i Aften gjæsted,
Paa Skjortelinningen jeg det ser,
Den er med røde Guld fæstet.

5. Paa Skjortelinningen jeg det ser,
Alt med sit røde Guldfæste,
I er vist Kongen af Danemark,
I vide at ramme vort bedste!“

6. „Ej er jeg Kongen af Danemark,
Ej heller er jeg hans Lige,
En Pillegrim er jeg, som I ser,
Dog født i Danemarks Rige.

7. Men hør I det, min stolte Jomfru,
I ville mig ikke fortykke!
De Børn, som fødes i Danemark,
De fødes hver med sin Lykke.“

8. Og alt da sad den stolte Jomfru
Og syede de Silkesømme,
For hvert et Sting, hun tog paa dem,
Hendes Taarer randt i Strømme.

9. „Og hør I det, min stolte Jomfru!
Hvi rinde de Taarer stride?
I sige mig noget af eders Nød!
Jeg dulmer kanske den Kvide.“

10. „Her er en Rise saa lang og led,
Han vil vort Land forøde,
Han vil ikke have anden Kost
End Fruer og Møer til Føde.

11. Jeg har det alle mine Dage hørt,
De danske Mænd er saa fromme,

Jeg takker nu Gud i Himmerig,
Her én af dem maatte komme."

12. „Ja havde jeg Hest og Brynje god,
Som var til de danske Mage,
Da vilde for eder min stolte Jomfru,
Med Risen jeg bryde en Stage."

13. Og frem kom Heste i hundred Tal,
De vare baade sorte og hvide,
Men alle saa for Svend Feldings Haand
De bugned, til Jomfruens Kvide.

14. Det meldte Svend Felding og gav et Suk:
„Gid jeg mig for Guld og Penge
Kun havde en Hest fra Danemark,
Opdrættet paa danske Enge!

15. Jeg førte med ud af Danemark
Vel femten gode Guldringe,
Og havde jeg mig en Tybo-Hest,
Da skulde for ham de springe."

16. Der kom tilsidst en Møllermand,
Han sagde det ej i Taaget:
„Jeg har en Hest fra Danemark,
Og han er Danebroget.

17. Jeg har en danebroget Hest,
Er født i Sæby-Lund,
Og hver Gang han til Mølle gaar,
Han bær sine femten Pund."

18. „Og hør du gode Møllermand,
Du lade mig Hesten se!
Og er vi danske begge to,
Da tør vi vel gaa for tre."

19. Den Hest fuldgod, da han kom frem,
Han var som Mølleren sagde,
Med Hofte høj og Bringe bred,
Svend Felding Sadel paa lagde.

20. Og han drog af sine Handsker smaa,

Hans Hænder var meget hvide.
Og selv han gjorded sin gode Hest,
Paa andre tør han ej lide.

21. Han gjorded sin Hest med Gjorde tre,
De stærkeste, han kunde finde,
Det første Hesten sig gjorde ud,
Da brast de alle som Tvinde.

22. Det var de Fruer af Pommer-Land
Og mange Jomfruer kloge,
De slynged af Silke og røden Guld
En Sadelgjord til Danebroge.

23. Saa blev han gjorded foruden Fals,
Han pusted og fnøs af Vrede,
Saa ingen uden Svend Felding selv
Kunde ham af Stalden lede.

24. „Og hør du det min gode Hest,
Og sviger du mig kun ikke,
Fordi du haver lidt Mandevid,
Jeg skal dig linne en Prikke."

25. Det første Ridt, de sammen red,
De Kæmper var begge saa stærke,
Deres Heste baade de sank i Knæ,
Deres Spær drev langt i Marke.

26. Det andet Ridt, de sammen red,
De Kæmper var begge saa vrede,
Og Troldens Nakke da brast itu,
Hans Hoved drev langt paa Hede.

27. Og ud da ginge de Riddere ni,
Svend Felding at byde det bedste,
De bøde ham Krone og Kongenavn,
Naar Jomfruen han vilde fæste.

28. „Nej, jeg haver mig en Fæstemø
I Øster-Lands Kongerige,
For Tønder syv af det røde Guld
Jeg vil hende ikke svige.

29. I lade kun bygge et muret Hus

For danske, som her mon gjæste!
I spare for dem paa Pilgrimsfærd
Ej Brød og Vin af det bedste."

Som: I Skoven sidder en Kulsvierkvinde.

131. Hist under den store Kampesten,
Der hviler i Højen en Kæmpes Ben,
Hans gode Sværd blev ham lagt ved Siden
Og alt det Guld, som han vandt i Striden.

2. Og medens Dage og Tider svandt,
Smaadværgene Vej til Gravhøjen fandt
Ad Løngange under den blomstrende Tue
Og fæstede Bo i den stensatte Stue.

3. De smeded et Krus af dens kostbare Ting,
Saa drak de og dansed til Hobe i Ring
Som snurrende Myg omkring Drikkebordet
I Graven, hvor Oldtidens Høvding var jordet.

4. Da var der en Ungersvend, som kunde se,
Hvad skjult for Verden der monne ske,
Han saa, hvorledes de Trolde holdt Gilde
I Kjæmpehøjen om Aftenen silde.

5. Saa tog han sin Hosbonds den bedste Hest
Og red uden Sky til den natlige Fest;
De Puslinger smaa, der Drikken ombragte,
Til Velkomst det gyldne Bæger ham rakte.

6. Han lod, som han førte det mod sin Mund
Og tømte det flux til den haarde Bund;
Men over Skulderen han Drikken slængte,
Og bort med Bægeret i Haand han sprængte.

7. Og vrede Trolde i Flokketal
Fór efter ham over Bakke og Dal.
Han redded sig kun ved at fly fra det „bolde"
Og lægge sin Vej over Plovfurens Knolde.

8. De Trolde ham næsten ved Siden var,
Han redded ikkun det dyre Kar
Ved snildelig imod Kirken at haste
Og ind paa den viede Jord det kaste.
9. I Kirkens Kor nu Bægeret staar,
Mens Sagnet vidt over Landet gaar,
Og aldrig det glemmes skal paa Jorden,
Saa længe som der er Mødre i Norden.
10. Tak være Gud, at han maged det saa,
Mens Mulm og Mørke omkring os laa,
At Fædrenes Guld, der i Højen var jordet,
Blev fundet og sat paa Alterbordet.
11. Tak være den dristige Ungersvend,
Der voved at ride til Gravhøjen hen.
Han hented vort dyreste Guld herneden
Og gav det til Kirken og Menigheden.

Børnesange.

Egen Tone. (Gebauer.)

132. „Naar kommer Vaaren vel?"
Naar den sortblaa Svale kommer
Og bebuder nære Sommer,
Naar den kvidrende ta'r Myggen,
Der vil tumle sig i Skyggen —
Da kommer Vaaren!
2 „Naar kommer Svalen da?"
Naar den lille Frø i Kjæret
Strækker Halsen op i Væ'ret
Og med Tungen slaar paa Trommen:
„Nu er tykke Frømand kommen!" —
Da kommer Svalen!

3. „Naar kommer Frøen da?“
Naar den lange Stork er kommen,
For at putte Frø i Vommen,
Og staar med de røde Hoser
Fiskende i brune Moser —
Da kommer Frøen!

4. „Naar kommer Storken da?“
Naar først Sneppen hid er fløjet
Og staar over Isen bøjet,
Borende sig der et Bæger,
Hvoraf den med Vand sig kvæger —
Da kommer Storken!

5. „Naar kommer Sneppen da?“
Naar først kommer blot de Dage,
At i Odense paa Tage
Stæren bygger højt sin Rede,
Hvor Godtfolk ham Plads berede —
Da kommer Sneppen!

6. „Naar kommer Stæren da?“
Det kan du jo nok begribe.
Først der komme maa en Vibe!
Først naar Viben som en Blinker
Til Armeen: Fremad! vinker —
Da kommer Stæren!

7. „Naar kommer Viben da?“
Naar først efter Vintertide
Vintergjæk af Sneen kvide
Rejser sig med sine Blade
Og gjør alle Hjærter glade —
Da kommer Viben!

8. „Naar kommer Gjækken da?“
Naar Gud Fader det behager,
Vinker han den frem af Ager.
Først naar hans Befaling falder,
Først naar han paa Blomsten kalder —
Da kommer Gjækken!

Egen Tone. (Gebauer.)

133. Nu lakker det ad Tiden smaat,
Da Jomfru Vaar vil komme,
Den Søvn, som hun i Nat har faa't,
Er sagtens snarlig omme.
Eja, hvor skjønt!
Snart Løvet er grønt,
Og Fuglen vil kvidre saa kjønt!

2. Saa tager hun sit Styrtebad
I Luftens milde Vande!
Lig lette Skyer skilles ad
De mørke Nattedrømme.
Eja hvor skjønt! o. s. v.

3. Se Solen med et rundt „Gesigt"
Bagefter hende render;
Han tror nu ret, det er hans Pligt
At være hendes Tjener.

4. Og vil hun bruge ham som Spejl,
Da er han saa fornøjet,
Skjønt stundom — det slaar aldrig fejl —
Han Taarer faar i Øjet.

5. Og Gjøgen ler til Finkens Slag,
Og Storken Halsen bøjer,
Og Sommerfuglen for og bag
Gjør tusind pæne Løjer.

6. Kaninen morer sig i Krat,
Græshoppen lystig vipper,
Mildt Stjærnen i den klare Nat
Med sine Øjne glipper.

7. Selv glæder sig, skjønt gammel klog,
Den blege syge Maane;
Al Verdens Hjærter frydes, og
Poeterne — de daane.

Egen Tone. (Hagen.)

134. Skyd frem, Skovmærke, frisk og prud·
Hæng, Pil, din uldne Vante ud!
Kom, Kukker, Lærke, syng, vi har
Alt Foraar sidst Februar!
Jeg synger med, kukkuk, kvivit!
Kom, kjære Sol, kom saadan tidt.

Egen Tone. (Winding.)

135. Hvor Skoven dog er ung og frisk!
Se Bøgen dækker op sin Disk
Med grønne Kræmmerhuse;
Det unge Krat
Har Fjær i Hat,
Og alle Bække bruse.

2. Skovbunden blinker blaat og hvidt,
Hvor Bien gjør en vims Visit
Hos Myren og hos Billen;
Og Sivet staar
Og nejer for
Sin unge Moder, Kilden.

3. Mariehøns i broget Ham
Sig sole hos en Hanekam,
Som de var i Familie;
I Dalens Ly
Frem titter bly
Den søde Klokkelilje.

4. Og hist den alleryngste Snegl
Forsøger sig for fulde Sejl;
Men krybe kan han ikke
Det er for svært!
Han har kun lært
Det første Tag: at ligge.

5. Kun Bregnen staar endnu forknyt
Og krænger sine Vifter blødt
Og synes fast at sove;

Den tænker paa
De Tider graa,
Da Bregnerne var Skove.

6. Og Egen trodser Vaarens Værk
Og strækker sig saa muskelstærk
Og vejer sine Kræfter:
Smaa Bøgeskud,
Spring I kun ud!
Jeg kommer lidt bag efter.

7. Med Fuglesangen gaar det smaat,
Men Gjøgen i sit grønne Slot
Er kommen paa sin Hylde.
Utrættelig
Hun øver sig
Som Skovenes Sibylle.

8. Ja alt er nyt og friskt og ungt!
Og hvem kan aande vintertungt
I disse lyse Telte,
Hvor Haabet staar
Med Krans om Haar
Og broget Blomsterbælte!

Egen Tone. (Bredsdorff, Povlsen-Dal.)

136. Velkommen, unge Vaar!
Vi Fugle sammen slaar
I Tusindtal, i Skov og Dal,
I Busk og Krat, ved Dag og Nat;
Og hvis du os forstaar,
Du kjære, kjære Vaar,
Saa véd du nok, at det er dig,
Vi glade hilse paa vor Vej.
Se, se, se en Gang,
Se, hvor vi hoppe i Skovens Toppe!
Bi, bi, hør vor Sang
I Sky og Dal, i Skov og Vang!
Se, se, hvor vi bo —

Frejdigt vi synge i Luftens Gynge
Fri, fri, fri, og fro
Ved Dagens Larm, i Nattens Ro.

2. Velkommen, unge Vaar!
Saa mild og frisk du staar
Med Liljeblad i Morgenbad,
Med Bølgeklang og Sol i Vang,
Med Liv i hver en Vraa,
Med fine, bløde Straa,
Med Luftens Gyngebaand hængt op
I Bøgeskovens grønne Top.

3. I Vinter var det Kuld,
Af Sne var Reden fuld,
Og Frosten laa, hvorhen vi saa,
Og Vinden peb, pi, pi, det kneb;
Men du har pyntet op
I hver en Krog, hop, hop!
Nu kan vi Fugle knap forstaa,
Hvor nogen paa to Ben kan gaa.

4. De stakkels Folk se ud,
Som var det Regn og Slud,
Endskjønt vi har en Sol saa klar,
En Luft saa lind med Vestenvind,
Hvem véd, om ogsaa de
Kan høre eller se,
For ellers gik de ikke saa
Og hang med Næbet, som de gaa.

5. Vi Fugle, vi er fri·
Og glade, vi, vi, vi,
Paa Luftens Vej vi frygte ej,
Skjønt Fjendens Flok er talrig nok.
De slemme Drenge gaa
Og pine vore smaa;
Men vi vil synge Mildhed ind
I deres og de andres Sind.

6. Velkommen, unge Vaar!

Saa skjøn og rig du staar
I Blomsterdragt med Farvepragt,
Med Smil i Blik, med Kys og Nik!
Nu vil vi hjælpes ad
At gjøre Verden glad
Og lys og mild og god og skjøn
Som Skoven og som Sletten grøn.

Egen Tone. (Weyse.)

137. Storken sidder paa Bondens Tag,
Han ser over Mark og Enge.
Det bliver saa dejlig en Foraarsdag;
Nu kommer den favre Tid, jeg vented saa længe.

2. Storken klaprer paa Bondens Tag;
Og Gjøgen kukker i Skoven;
Med Majløv nu kommer skjøn Valborgs Dag,
Nu stiger der Pintseglans med Sol over Voven.

3. Storken flyver fra Bondens Tag,
Han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gjæst til skjøn Valborgs Dag,
Han bringer den favre Tid, jeg vented saa længe.

4. Storken flyver til Høsten bort;
Han kommer igjen ad Aare.
Du Sommerens Gjæst! dvæl ikke for kort,
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

Egen Tone. (Heise.)

138. Kvivit! kvivit!
I Bøgenes Skygge vi Smaafugle bygge
Og kvidre saa glad;
Med Sol er vi oppe, med Solen vi hoppe
Fra Blad og til Blad;

Og trøstigt vi synge, mens Vindene gynge
Vor luftige Stad.
2. Kvivit! kvivit!
O, kom du, som vanker i sorgfulde Tanker,
Vor Glæde saa nær!
Og bort skal vi sjunge, det mørke, det tunge,
Og Sukkenes Hær,
Forsøde din Slummer og løfte din Kummer,
Saa smaa som vi er!
3. Kvivit! kvivit!
Ja, er du bedrøvet, saa kom under Løvet
Og luk ej dit Bryst!
Thi Skoven har Hjærte for Menneskers Smerte,
Og Skoven har Trøst;
Den kvæger og svaler, og dulmende taler
Smaafuglenes Røst.

Som: Solen synker nok saa smukt.

139. Solen straaler over Vang,
Se dog Urtevrimlen,
Liflig som en Lærkesang
Løft dig, Sjæl, mod Himlen.
2. Skoven i sit nye Skrud
Smykker sig for Gjæsten,
Med hvert Blad, den breder ud,
Byder den til Festen.
3. Sangerkor med friske Kvad
Samles i dens Kroner,
Hilse Vaaren ung og glad
Med de tusind Toner.
4. Gjærne tror jeg, h r er gjemt
Glimt af Edens Have,
Og hvad jeg nu véd bestemt:
Det er alt Guds Gave!
5. Sving dig derfor Sjæl i Sky,

Kast kun af al Sorgen,
Herrens Miskundhed er ny
Over dig hver Morgen!
6. Sig ham Tak for stort og smaat,
Livets rige Gaade,
Bed ham bønlig, du maa blot
Skjønne paa hans Naade!

Egen Tone. (Nutzhorn.)

140. Der er saa travlt i Skoven
Forneden og foroven;
Thi nu skal Solens Bryllup staa,
Og Bruden har alt Kransen paa.
Kom ud, kom ud!
Thi Bøgen er saa skjøn en Brud.
2. Og Vielsen og Talen
Besørger Nattergalen,
Og alle de Fioler blaa
Er hendes Brudepiger smaa.
3. Den Snegl paa sorte Sokker
Han møder nok som Klokker;
Men Gjøgen han er Organist
Og spiller med fra først til sidst.
4. Og Fuglekoret sjunger,
Saa højt i Hald det runger;
Da suser der en Aftenvind,
Og Solen kysser Brudens Kind.

Egen Tone.

141. Kukkuk! kukkuk! toner i Skov;
Fuglene sjunge
Hver med sin Tunge
Pippip. kukkuk! Vaaren til Lov.
2. Kukkuk! kukkuk! hør Vaarens Bud;
Gamle og unge,
Lader os sjunge:
„Foraar, Foraar, kom til os ned!“

Egen Tone.

142. Nu vaagner Blomsten af Dvale,
Den titter fra Knoppens Ly,
Smaafuglene lystelig synge
Og svinge sig op mod Sky.
2. Smaafuglene lystelig synge
Og kvidre til Vaarens Pris,
De synge alle det samme,
Men hver paa sin egen Vis.
3. De synge alle det samme
Og vorde aldrig træt,
Ej maalte nogen Guds Værker
Og blev af Beundring mæt.
4. Men Øjet studser og fyldes,
Og Hjærtet faar Luft i Sang.
Den Dag, da Vaaren bli'er evig,
Den kommer dog vel en Gang.

Som: Gud ske Tak og Lov.

143. Vaarens Sendebud
Breder Vingen ud,
Lærken hvirvler sig fra grønne Tue.
— „Se, hvad jeg har set!
Se, hvad der er sket!"
Kurrer til sin Mage Skovens Due.
2. Vaarens Engel kom,
Han er mild og from,
Vækker alle Blomsterbørn af Dvale,
Sætter Blad paa Bøg,
Sender lystig Gjøg,
Bærer paa sin Vinge Nattergale.
3. Over Dal og Høj
Vaarens Engel fløj,
Bygger os Pavluner majløv skjønne.
Følg hans Sendebud,

Kom til Skoven ud,
Kom, her er saa dejligt i det grønne!

Egen Tone. (H. Hansen.)

144. Fo ajle di smaa Blomster dæ do æ te i Aar,
O Fovle de æ ette til o seje,
Saa fin o frisk og faver, som Bøjeskovi staar,
Dæ te har je aller før set leje,
O hvor je venjer Øjet hen, je ser saa sære Tenj,
De løvter saa forunnerli herenje i mit Senj,
Je mærker i Aar,
I Danmark æ de Vaar,
De løvter saa forunnerli herenje i mit Senj,
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen blenj.

2. Om Moeni da fløjer di Fovle u med Sanj,
Som om di fo Nattero vil takke,
O gaar je ne ved Bækki en Aftenstund i Ganj,
Da æ de, som Bøllerne ku snakke.
Saa vedsker det saa selsomt i Ellekrattets Løv,
Hver lille Blomst hun nikker mildt o sejer te mej: „Tøv!"
Je mærker i Aar,
I Danmark æ de Vaar,
Hver lille Blomst hun nikker mildt o sejer te mej: „Tøv!"
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen døv.

3. O Folkets Lyv æ heller knap, som de plejer von,
De skyer Blomst i mannen simpel Hytte,
O vil I bare venjte ino et lille Koen,
Saa blyver Boni Lanjets bedste Støtte;
De gamle Folkeviser, dæ ha lydt ved Kamp og Lej,
De æ som Fovletoner, je ka hør paa mi Vej;

Je mærker i Aar,
I Danmark æ de Vaar,
De æ som Fovletoner, je ka høre paa mi Vej,
De hele er fo'aret, ejer o at de æ mej.

Egen Tone. (Kuhlau.)

145. Herligt en Sommerdag
Drage i muntert Lag
Udi de lysgrønne Sale,
Herligt at hvile der
Svalt under Skovens Træer,
Lytte til Fuglenes Tale.

2. Al Ting saa nydeligt,
Al Ting saa frydeligt
Jubler til os i det grønne;
Fuglen her synger glad,
Gyngende bag sit Blad,
Vaarmelodier saa skjønne.

3. Blomsten her smykket staar,
Vidner om skjønnest Vaar,
Breder sit Tæppe herinde,
Smiler som gammel Ven,
Vinker os til sig hen,
Kalder tilbage sit Minde.

4. Glem ej, hvad skjønt vi saa,
Glem ej de Blomster smaa,
Glem ej, hvor Fuglene synge;
Glem ej det friske Løv
Inde i Byens Støv,
Glem ej med Vaaren at synge:

Som: Katten ligger under Kakkelovnen.

146. Og det var en Skjærsommerdag,
Da blev der Mylder paa Gade,
Da skulde Børnene i Skoven ud

At se de grønne Blade;
For da var Skoven grøn, grøn.

2. Saa gik der Bud til den milde Sol
Om strax at komme og skinne.
Saa gik der Bud til den sorte Sky
Om helst at lukke sig inde.

3. Saa gik der Bud til den Blomsterflok
Om tæt at samles i Klynge;
Saa gik der Bud, om de Fugle smaa
Vilde øve sig i at synge.

4. Saa gik der Bud til det fæle Støv
Om ej at ligge paa Veje,
Saa gik der Bud til det bløde Græs
Om tørt at rede sit Leje.

5. Saa gik der Bud til det Kildevæld
Om kjølig Drik at skjænke;
Saa gik der Bud til den Jordbærbusk
Om paa lidt Bær at tænke.

6. Og der blev travlt i den Bøgeskov,
Og der var Liv paa Færde;
Og da saa Børnene kom derud,
Var alt, som det skulde være.

7. Og aldrig var der mere lysteligt
Forneden og foroven;
Og aldrig gaves der en bedre Dag
End Sommerdagen i Skoven.

Som: Guds Menighed syng for vor Skaber i Løn.

147. Her samles vi Smaabørn! — i Klynge vi staa,
Snart vi skilles ad,
Og takke Jer alle I Fugle saa smaa,
O lær os som eder at synge!

2. Med Glæde vi lyttede til eders Sang,
Frydefuld den lød;
Den tonede ud over Marker og Vang.

3, Hver Morgen I hilse det vaagnende Gry
Med en Lovsang sød,
Og hæve Jer kvidrende højt imod Sky.
4. Nu trænge I alle til Hvilen saa sød,
Trygt I slumre ind;
I Morgen I vaagne til Livet gjenfød.

Dgen Tone. (Schulz.)

148. I bare Ærmer gaa
Vi Karle her og slaa,
Hvor vore Leer blinke,
Det høje Græs maa synke;
Vi Karle gaa og slaa.
2. O, hvor det dog er godt,
At Vejret er lidt graat;
Naar Solen os ej brænder,
Det gaar saa godt fra Hænder,
Da slaa vi Hø med Lyst.
3. Men ingen Regn i Dag,
Før alt er nnder Tag;
Lad Pigerne, som rive,
Ej heller vaade blive,
O, se hvor flinkt det gaar.
4. Se vore Piger der,
Hvor flinke de ej er'.
Se kun, med hvilken Iver
Det tørre Hø de rive
Og sætte det i Stak.
5. Nu kun det Hjørne her,
Og saa vi færdig er,
Kan ligge ved vor' Stakke
Og synge, le og snakke
Og faa et godt Krus Øl.

Egen Tone. (Gebauer.)

149. Solen synker nok saa smukt

Ned bag grønne Linde,
Og i uforstyrret Flugt
Danse lette Vinde.

2. Kornet leger Tit og Skjul,
Gynger sig i Vover.
Vifter om den lille Fugl,
Som i Reden sover.

3. Solen synker ned i Glans
Rundt om Bækkens Kanter,
Skyller Vandet op en Krans
Fuld af Diamanter.

Egen Tone. (Weyse.)

150. Vipper springe over Klinge
Under Leens Lyd;
Brune Piger danse, spøge, flette Kranse,
Over alt er Fryd.

2. Alt sig glæder, muntert kvæder
Hver saa godt han kan.
Tæt om Fiskedammen spise Davre sammen
Dreng og Bondemand.

3. Hans og Tyge Leen stryge,
Meje Skaar paa Skaar;
Pigerne begynde Sæden op at binde;
Alt saa lystigt gaar.

4. Fro i Klynge Piger synge
Under Leens Klang.
Ja, til Dagen viger og til Maanen stiger
Lyder munter Sang.

Egen Tone.

151. Vinteren kommer med Regn og Slud,
Nu løbe vi ej paa Marken ud.
Bedre det er i den varme Stue;
Her er saa godt ved Ovnens Lue.

2. Frosten begynder, hvor tæt det saa sneer!

Al Ting er hvidt, hvorhen man ser;
Men Solen ej længer vil lukkes ude,
Den sender en Storm, som kan frygtelig tude.

3. Med Skræk flygte Skyerne bort i en Fart,
Da bliver med ét det lyst og klart.
Du dejlige Sol, velkommen tilbage!
Nu vil vi ej længer paa Vinteren klage.

4. Hvor skinner du blank paa den hvide Sne,
Og hvor er dog Træerne smukke at se!
Nu staa de ej længer saa bare og fryse;
Den mindste Kvist har en snehvid Kyse.

5. Endnu er dog ikke det bedste sagt:
Det Vinteren er, som har Julen bragt.
Fra Morgen til Aften vi skal os fornøje,
Med Tak til den kjærlige Gud i det høje.

Egen Tone. (Folketone fra Norge.)

152. Bækken gaar i Engen,
Bækken godt sig morer nok,
Springer over Rod og Stok
Og over høje Stene.

2. Bækken ler bag Grene;
Hør den ler i Græsset godt!
Alt hvad der er sort og graat,
Kan Bækken ikke lide.

3. Liden Bæk vil gnide
Stenens stygge Ansigt hvidt,
Vasker den saa jævnt og tit
Med Voverne, som glide.

4. Ren den bli'r med Tide,
Om den ikke bliver hvid.
Den Gang Stenen trilled did,
Da var den sort og muldet.

5. Nu er den som Guldet.

Ren som Guld jeg ogsaa bli'r,
Blot du, lille Bæk, mig gi'r
I Haanden kun en Draabe.
6. Jeg kan længe raabe;
Bækken gjør dog ikke stop,
Løfter ej en Draabe op
At øse mig i Haanden.
7. Men paa Siljevaanden,
Voxende paa Bækkens Bred,
Hopper liden Ærle ned
Og dypper hele Vingen.
8. Hjælp dig selv er Tingen!
Det har jeg af Fuglen lært.
Bækken har mig Vand forært;
Men selv jeg maa det tage.
9. Nu kan Fuglen jage
Rundt om Himmelen med Lyst.
Se, hvor straalende dens Bryst
De friske Vinger føre!
10. Jeg som den vil gjøre:
Haanden vil jeg dyppe ned,
Vaske den og Ansigt med,
Saa det ta'r ingen Ende.
11. Saa tør jeg det vende
Frejdig did, hvor Fuglen fly'r,
Se, om ej blandt Himlens Sky'r
Jeg kan Smaaengle kjende.
12. Milde Blik de sende,
Naar de se, at jeg er ren
Som den klare Ædelsten,
Der kan i Mørket brænde.

Egen Tone. (Folketone.)

153. Tog Bræmsen Støvler og Sporer paa,
Tranen træ'r paa Trommen.

Saa red han sig til Fluens Gaard.
I Torn og i Blommen.

2. Og da han kom til Fluens Gaard,
Saa stod der Fluen og redt' sit Haar.

3. „Hør du Flue, bræde favr og fin,
Vil du blive Allerkjæreste min?"

4. „Hvor kan jeg blive Allerkjæreste din?
Du er fattig og jeg er rig.

5. Naar jeg sidder paa Kongens Fad,
Saa sidder du paa Hestens Bag."

6. Tog Bræmsen Fluen ved Vingeben,
Slog hende ned i Rendesten.

7. Op stod Fluen og snøfted og græd —
„Naar skal da vort Bryllup staa?"

8. „Marie Dag, som falder i Høst,
Thi da er Bræmser og Fluer flest."

9. Det var saa lysteligt i Brudehus
Der hoppede Lopper og dansede Lus.

Egen Tone. (Lindeman.)

154. Ude blæser Sommervind,
Gjøgen slaar i højen Lind,
Moder gaar paa grønne Eng,
Reder Barnet Blomsterseng,
Strør de Bolstre bløde
Af de Roser røde.

2. Vesle, gule Gaasen ung,
Blød og fin som Silkepung,
Ror i Dam med Moder sin,
Piller Vingen ren og fin;
Hønen staar paa Stranden
Rent forskrækt for Anden.

3. Søster fejer Stuen ren,
Pynter Ovn med Birkegren,
Og paa Gulvet strør hun saa
Liljekonvaller smaa,

Rosenknopper skjære;
Dér skal Barnet være.

Egen Tone.

155. Den lille Fugl er Barnets Ven,
Synger saa liflig i Træernes Toppe,
Fra Grene til Grene dens Lyst er at hoppe,
Jeg vil synge og hoppe som den.
2. Den lille Fugl er glad og væn,
Kvivivit, kvivivit den daglig synger,
Nipper i Løvet og vipper og gynger,
Jeg vil synge og gynge som den.
3. Den lille Fugl hver Morgenstund,
Lover sin Skaber og frydes ved Livet,
Jeg vil og takke, for hvad mig er givet,
Naar jeg vaagner af søden Blund.

Egen Tone. (E. Hornemann.)

156. Den Gang jeg var en lille,
En lille bitte en,
Jeg gjærne fange vilde
Hver Fugl, som sad paa Gren
Og dem, der havde Stemme,
Jeg gjemte i et Bur;
Men Buret hang derhjemme
Ved Bedstefaders Ur.
2. Næst Fuglene i Buret,
Der sang som til en Fest,
Næst Kukkeren i Uret,
Jeg syntes, jeg sang bedst.
Jeg var saa vel til Mode
Alt ved min egen Røst,
Jeg tro'de, at der bo'de
En Sangfugl i mit Bryst.
3. Men Kukkeren fik Nykker,
Den gav ej flere Kvæk,

Og Buret gik i Stykker,
Og Fuglene fløj væk.
Hvor skal jeg Vished finde;
Thi selv jeg véd det ej,
Om den, der sad herinde,
Er fløjet samme Vej!

Egen Tone.

157. Nattergale i Træet slaa,
De synge for lille Ellen,
Lærken flyver mod Himlen blaa,
Den synger for lille Ellen.
2. Rosen titter i Stuen ind,
Den titter til lille Ellen,
Bølgen ruller for sagte Vind,
Den ruller for lille Ellen.
3. Solen skinner fra Himlen ned,
Den skinner til lille Ellen,
Fluen surrer i stille Fred,
Den surrer for lille Ellen.
4. I Krogen spinder Katten hvid,
Den spinder for lille Ellen,
Hunden logrer og kommer hid,
Den kommer til lille Ellen.
5. Natten kommer vel sort og graa,
Den skader ej lille Ellen,
Med den kommer de Engle smaa,
Som vaage for lille Ellen.

Egen Tone. (Hartman.)

158. Stork! Stork! Langeben!
Hvor var du saa længe?
Saa du Kong Faraos høje Sten?
Gik du paa Nilstrømmens Enge?
2. Stork! Stork! Langeben!
Med de røde Hoser!

Hvor har du gjort af dit ene Ben?
Blev det i Faraos Moser?
3. Stork! Stork! Langeben!
Lykken vil du bringe;
Gjemmer du den med dit ene Ben?
Listelig under din Vinge?
4. Stork! Stork! favre smaa
Bringer du vor Moder;
Er det en Søster med Øjne blaa?
Eller en lille Kjærbroder?

Egen Tone. (Nutzhorn.)

159. „Mæ", siger det lille Lam,
„Mo'r, jeg fryser, jeg vil hjem."
„Mæ„ siger det store Faar,
„Vent til Aftenklokken slaar,
Saa skal du nok komme hjem, mæ."
2. „Rab, rab, rab," siger Ænderne smaa,
„Nu skal det lystigt hjemad gaa!
Sove vi skal til Sol staar op,
Saa skal i Dammen vi pjaske vor Krop.
„Rab, rab, rab," sige Ænderne smaa.
3. „Mjav", siger den lille Kat,
„Nu vil jeg sove saa sødt i Nat!
I Morgen skal vi lege igjen,
For jeg vil helst lege Dagen hen.
„Mjav", siger den lille Kat.
4. „Prr", siger den gamle Hest,
„Jeg maa trække, som jeg kan bedst;
Gid jeg stod i min lune Stald
Og hørte i Dag ej flere Knald.
„Prr", siger den gamle Hest.
5. „Vov", siger den store Hund,
„Vogte jeg maa endnu en Stund,
Fare om og passe paa,

At de trygt til Ro kan gaa.
„Vov“, siger den store Hund.

Egen Tone. (N. E. Petersen.)

160. Og hør, lille Mo'r,
Hvad har hun i sin Kurv i Dag?
Kyllinger, Kyllinger, Gæs og Høns
Og en dejlig Hane med Sporer.
Hvad siger Kylling? Pip, pip, pip!
Hvad siger Gaasen? Gæk, gæk, gæk!
Hvad siger Hønen? Kluk, kluk, kluk!
Hvad siger Hanen, Hanen med Sporer? Kykliky!

2. Og hør, Studedriver,
Hvad har han i sit Reb i Dag?
Fedekøer, Fedekøer, Grise og Faar,
Og et gammelt Æsel med Ører.
Hvad siger Fedeko? Bu, bu, bu!
Hvad siger Grisen? Gys, gys, gys!
Hvad siger Faaret? Mæ, mæ, mæ!
Hvad siger Æslet, Æslet med Ører? I—a i—a i—a!

3. Og hør, Fuglefænger,
Hvad har han i sit Næt i Dag?
Vildænder, Vildænder, Krager og Stær,
Og en lystig Gjøg hist fra Skoven.
Hvad siger Vildand? Rab, rab, rab!
Hvad siger Kragen? Kra, kra, kra!
Hvad siger Stæren? Fuit, fuit, fuit!
Hvad siger Gjøgen, Gjøgen fra Skoven? Kukkuk, kukkuk!

Egen Tone. (Heise.)

161. Tre Katte krøb op paa Taget en Gang
Og skreg og mjavede Natten lang,

Det var nu faldet dem alle ind:
Musik er saa dejlig i Maaneskin.
Tilsidst fik de Husets Herre vakt,
Ham faldt det nu ind, han vilde slaa Takt,
Ak ve! da standsed det Sangerkor;
Thi Taktstokken var en Piskesnor.

Egen Tone. (Folketone.)

161. Jeg saa enlig gik en Gang
Udi Mark og Enge,
Hørte der en Ugle sang,
Stod og lytted længe;
Tænkte, hvad er dette her,
Mens jeg ikke Uglen ser,
Som saa ynklig hyler.

2. Jeg gik hen at søge op
Denne arme Ugle;
Da den sad i Skovens Top,
Tænkte sig at skjule;
Did hen løb jeg hastelig,
Raabte højt: „Hvad skader dig,
Mens du saadan hyler?“

3. „Jeg véd ej, hvad ondt jeg gjør
Den graarygged Krage,
Jeg véd ej, hvad Spurveklør
Har paa mig at rage;
Alle er mig hadelig,
Alle Fugle plukke mig;
Maa jeg da ej hyle?

4. Jeg véd ej, hvad ondt jeg gjør
Udi Bondens Lade;
Jeg bevarer, som jeg bør,
Alt hans Korn for Skade;
Jeg opæder Musen graa,
Jeg derfor ej Tak kan faa,
O, jeg maa vel hyle!

5. Derimod har Katten godt;
Thi naar den kun fanger
Musen paa sin Herres Slot,
Da man til den ganger
Med sød Mælk udi et Fad,
Mens jeg lider Hunger, Had:
Maa jeg da ej hyle?
6. Katten er mit Søskendbarn;
Den har gode Dage
Fremfor mig, det slemme Skarn;
Jeg maa staa tilbage;
Den gaar ud, og den gaar ind,
Mens de plukke mig mit Skind;
O, jeg maa vel hyle!"

Egen Tone. (Folketone.)

163. Katten ligger under Kakkelovnen
Og sørger for sine Unger;
For nu er Katten død, død,
For nu er Katten død.
2. Saa gik der Bud hen til Snedkeren,
Til Snedkeren den vise,
Han skulde komme saa hastig hen
At gjøre Kattens Kiste,
For nu er Katten død.
3. Saa gik der Bud hen til Jomfruen,
Til Jomfruen den sorte;
Hun skulde komme saa hastig hen,
Til Katten sy en Skjorte.
4. Saa gik der Bud hen til Degnen,
Til Degnen den unge;
Han skulde komme saa hastig hen
At over Katten sjunge.
5. Og allerførst saa kom Rotterne,
De bar ham ned ad Trappen,

Og siden efter kom Musene
Med lange sorte Kapper

Egen Tone. (L. Hornbeck.)

164. Tulte var en Høne,
Saa skjøn, saa skjøn af Krop;
Sorte Fjer med søgrønt Stænk
Og snehvid Hovedtop.

2. Naar et Æg hun havde lagt,
Forkyndte hun det lydt;
Alle maatte høre
Det vigtige nyt.

3. Ægget var saa stort og rundt,
Og Smagen underfuld;
Hviden som Silke
Og Blommen som Guld.

4. Fjærnt fra Japan gav hun
Sit første spæde Kluk;
Der ovre var hun født
Men paa Sjælland var hun skruk.

5. Paa en Pind af Bambus
Hendes Moder havde siddet,
Til hun blev en skjønne Dag
Stranguleret og spiddet.

6. Saadan er nu Landets Skik
Og Tulte var et Barn;
Dog, skjøndt ung og ganske gul,
Ej ganske uerfaren.

7. Sejlklar laa i Havnen
Den gode danske Brig;
Vips var Tulte der ombord,
Til Sjællauds Ø hun gik.

8. Her kom hun i Gaarde,
Og her blev hun sit Kjøns
Ære og Stolthed
Blandt alle Egnens Høns.

9. Hanen var Kineser
Og noget af en Laban;
Bejled strax til Tulte,
Fordi hun var fra Japan
10. „Jeg er født der ovre,
Hvor Palmerne gro!
Vi er i Familie,
Vi passe, vi to!
11. Rødøjet er hveranden Høne
Af Længsel efter mig!
Sig nu, om du vil ha'e mig,
Ja eller nej?"
12. Tulte sagde ingen Ting,
Hun saa, han var en Laps,
Hakked ham saa med Næb og Klør;
Det var saa besk en Snaps.
13. Alt hvad han gjorde Haneben
Med dristige Sving,
Alt hvad han bandte og galte —
Det hjalp ham ingen Ting.
14. — Tulte gik saa ensom
I Pilenes Ly;
Da klang fra det fjerne
Et sødt Kykliky.
15. Det var ingen Kineser,
Det hørte hun strax;
Den Hane var nok
Af et andet Slags!
16. Beskeden, fra en Mødding
Han sendte sine Suk;
Tulte blev saa underlig,
Hun svarte med et Kluk.
17. Da rejste sig den Riddersmand
Med Sporer paa sin Hæl;
Tulte blev saa underlig,
Hun kjendte sig ikke selv,

18. „Det var dog mærkværdigt,
Saa han kunde gale!
Sikken en Røst!
Og sikken en Hale!“
19. Bryllup inden Aften,
Det var en afgjort Sag!
Hanen stod paa et Ben
Den hele lange Dag.
20. — Nu er Tulte Oldemoer,
Og hver en artig Kylling
Viser hende dyb Respekt,
Og kaglende Hyldning.
21. Nu er Tulte Dronning,
Og overalt hun agtes;
Der maatte være Hungersnød
Om Tulte skulde slagtes.

Egen Tone. (Kjerulf.)

165. Og Ræven laa under Birkerod
Bortved Lynget,
Og Haren hoppede paa lette Fod
Over Lynget.
Det er vel noget til Solskinsdag!
Det glitrer, for og det glitrer bag
Over Lynget! Tralla la la la!
2. Og Ræven lo under Birkerod
Bortved Lynget,
Og Haren hoppede i vilde Mod
Over Lynget.
Jeg er saa glad over alle Ting;
Hu, hej, gjør du slige svære Spring
Over Lynget?
3. Og Ræven vented bag Birkerod
Bortved Lynget,
Og Haren tumlede ham midt imod
Over Lynget.

„Men Gud forbarme sig, er du der!
Aa, kjære, hvor tør du danse her
Over Lynget!“

Egen Tone.

166. Lidet Egern sad
Paa en Gren saa glad,
Pudsed Snuden sin
Med sin Lab saa fin;
Dets smaa Unger tre
Havde Ly og Læ
I det store gamle Fyrretræ.

2. Ak! men hør nu Børn,
Tænk saa kom en Ørn,
Som fra Himlens Sky'r
Ser det lille Dyr,
Lyst til Kjød den faar,
Kloen i det slaar
Og fortærer det med Hud og Haar.

3. Brat var endt dets Nød,
Snar og let dets Død,
Men de arme smaa,
Hvordan vil det gaa?
Hvem skal føde dem,
Hvem skal pleje dem
I det tomme moderløse Hjem?

4. „Hvor blev Moder af,
Som os Nødder gav?“
Klynkede de smaa,
Knap de kunde gaa,
Mindre klatre ned
Fra det høje Sted
Hen til Nøddebusken tæt derved.

5. Han, som mildelig
Hører Ravneskrig,
Styrer Lyn og Storm,

Ser til liden Orm,
Hører Smaabørns Bøn,
Moders Suk i Løn,
Ham var lidet Egerns Suk en Bøn.
6. Stormen kom i Hast,
Træets Rødder brast,
Toppen segned kun
I en Nøddelund;
Da de bange smaa
Ud af Reden saa,
Nødder tusindvis omkring dem laa.
7. Snart de voxte op,
Gjorde mangt et Hop,
Let fra Gren til Gren
Alle tre som en
Hele Høsten om;
Men da Vintren kom,
Ny Bekymring for de Stakler kom.
8. Hvasse Nordenvind
Fór i Skoven ind,
Lærte dem med Fynd,
Kjolen var for tynd;
Sommerdragten god
Staar ej Frost imod.
Vinterkulden isner deres Blod.
9. I et Lærketræ
Krøb tilsammen de,
Skjælvende af Kuld
Af Bekymring fuld,
Bad enhver for sig
Stille, inderlig,
Ja det ældste endog lydelig:
10. „Gud, du er saa snild.
Du os høre vil,
Før du hjulpet har,
Da vi sultne var

Se vi fryse saa,
Giv os arme smaa
Dog en dygtig Vinterkjole paa."
11. Han, som mildelig
Hører Ravneskrig,
Styrer Lyn og Storm,
Ser til liden Orm,
Hører Smaabørns Bøn,
Moders Suk i Løn,
Han bønhørte de smaa Egerns Bøn.
12. Koldt det er, men de
Kan ad Kulden le,
Hver en Pels har faa't,
Som kan varme godt.
Tykke, brunliggraa
Sidde kjækt de smaa
Just som Fa'r med Ulvskindspelsen paa.

Egen Tone.

167. Den Lækat titter af Gjærdet ud:
„Jeg synes, det tegner til Sne og Slud,
Hen ad December det vist mon lakke,
Nu faar jeg snart min Vinterfrakke;
Jeg tager de smaa hvide Handsker paa,
Vor Herre mig lod for Kulden faa."
2. Dens brune Skind fra Sommerens Tid
Nu blev til en Hermelinskaabe hvid;
Naar Jægeren gik paa den lyse Sne,
Han kunde ej liden Lækat se;
Den smuttede ind under Gjærdelyet,
Der sad den og saa paa Nytaarsnyet.

Egen Tone.

168. Græshoppen sidder i Engen,
I Sommerens Aftenskjær,

Synger han Elskovsviser
Alt for sin Hjærtenskjær.
2. Sangfugl han ligner dog ikke,
Kun Vinger til Stads han fik.
Spillemand i det grønne,
Hvormed gjør du Musik?
3. Ivrigt han stryger Fiolen
Og nikker paa Blomsterstol,
Benet er Fiddelbuen
Og Vingen hans Fiol.

Egen Tone.

169. Høne og Hane
De havde den Vane
Hver Dag at gaa sig en Tur i det fri;
Ræven i Skove,
Hvad tør han ej vove,
Aad dem en Dag, da han just kom forbi.
Pigen hun skjændte,
Da hjem de ej vendte;
De var i Grunden dog undskyldt deri.

Egen Tone.

170. Højt paa en Gren en Krage
— Sem seladem bamba seladu seladim —
Højt paa en Gren en Krage sad.
2. Der kom en hæslig Jæger
Der kom en hæslig Jæger hen.
3. Han skød den stakkels Krage
Han skød den stakkels Krage ned.
4. Da var den stakkels Krage
Da var den stakkels Krage død.

Egen Tone.

171. Forgangen Nat vor sultne Kat
En ung og lækker Mus fik fat;
Men han i det samme saa
En Rotte, lod han Musen gaa,
Hvorpaa han efter Rotten sprang,
Men fik en Næse nok saa lang,
Da Mus og Rotte begge to
Slap lykkelig af Kattens Klo.

Egen Tone.

172. Surr, surr, surr, lille Bi omkring!
Frygt ej for de vilde Drenge,
Flyv kun ud i Skov og Enge!
Surr, surr, surr, surr i lystig Ring.
2. Surr, surr, surr, lille Bi omkring!
Sid i Blomsten som en Dronning,
Sug den søde, søde Honning!
3. Surr, surr, surr! lille Bi omkring!
Flyv saa med dit rige Bytte
Hjem til Sellen i din Hytte.

Egen Tone. (Folketone.)

173. I Skoven skuld' der være Gilde
Alt hos den gamle Ørn,
Som jo saa gjærne vilde
Fornøje sine Børn.
Og alle Fugle sjunge
Og røre deres Tunge,
Saa snart som Lærken gi'r Signal
Af Næbets Futteral.
2. At byde Gjæster mange
Den Hane skulde gaa,
Han havde Ben saa lange
Med krumme Sporer paa;
Han raabte: kykliky!

Tre Gange i hver By.
At byde alle Fugle smaa
Til Ørnens Gilde saa.

3. Den Tømmermand, Hr. Spætte,
Han skulde bygge Hus,
Og Svalen Taget tætte
Med Skovens grønne Mos,
Og Salen skulde pyntes,
Hvor Gildet skulde staa,
Med røde Sneglehuse
Og fine Bolstre blaa.

4. Og Ravnen skulde ogsaa
Være deres Præst,
Hans sorte Kjole viste,
At han var Kaldet næst;
Han var en højlærd Mand,
Klog over al Forstand,
Han holdt den bedste Prædiken,
Der hørtes i vort Land,

5. Og Stæren skulde ogsaa
Være deres Degn,
Han kan saa dejlig synge,
Skjønt han er meget klejn.
Hans Sang den er en Lyst,
Han har en dejlig Røst,
Han er jo ren i Mælen
Og dertil let for Bryst.

6. Og Storken skulde være Skaffer
Og sætte Mad paa Bord;
Thi han var den iblandt dem
Der var saa grumme stor.
Han havde lange Bene
Og dertil skrappe Laar,
Det var, fordi han ikke skulde falde omkuld
Og slaa Fadene i Skaar.

7. Og Skjænkere de havde,

Det var de smaa Graaspurv,
De tænkte ej paa andet
End tappe og bær' ind;
Lad Kanden kun gaa om,
At den kan blive tom,
Vi den igjen skal fylde,
Vi tappe ej paa Skum!

8. De havde og to Spillemænd,
Og de var meget smaa,
Det var den lille bitte Nattergal
Og saa den Lærke graa,
De spillede Menuet,
Og det gik nok saa net,
Til alle udi Dansen
Var bleven ganske træt,

9. Og Uglen var til Gilde,
Hun drak sig ganske fuld,
Om Aftenen saa silde
Hun faldt i Græs omkuld.
Hun raabte med stor Klage:
„I alle mine Dage,
Ja alle mine Dage
Stor Nød jeg lide maa!"

10. Og Ørnen gik til hende
Og sagde: „Hør min Ven!
Naar mener du, at du vel
Kan komme dig igjen?"
„O ve, o ve, o Plage!
Jeg kan det godt forstaa,
At mine Levedage
De er nu ganske faa!

Egen Tone.

174. Mogens, Mogens Missekat!
Hvor var du forgangen Nat?
Jeg var i et Møllerhus,

Der var nok af fede Mus,
Det var Mad for Mogens.
2. Mogens, Mogens Missekat!
Fik du nogen af dem fat?
Jeg fik én, og jeg fik to,
Jeg fik mange i min Klo.

Egen Tone.

175. Hver Morgen gække mine Gæs,
Gæk, gæk, gæk, gæk, gæk!
Saa driver jeg dem ud paa Græs,
Gæk, gæk, gæk, gæk, gæk!
Og der jeg synger Dagen lang,
Gæk, gæk, gæk, gæk, gæk!
Og Gæssene forstaa min Sang,
Gæk, gæk, gæk, gæk, gæk!
2. Om Middag gaa vi til vor Dam,
Og Gassen traver foran stram;
Saa dukker hver sin fede Krop
Med Ho'det ned og Halen op.
3. Om Aftenen vi hjemad gaar,
Og Gaasen træt med Vingen slaar,
Saa sover jeg saa sødt paa Straa,
Saa fattig Gjertruds Dage gaa.

Egen Tone.

176. Killebukken, Lammet mit;
Skjøndt det ofte gaar tungt og stridt
Og efter slette Fjælde,
Følg du vakkert din Bjælde.
2. Killebukken, Lammet mit,
Pas saa dygtig paa Skindet dit;
Mo'r vil ha' det i Felden,
Som hun syr sig om Kvælden.
3. Killebukken, Lammet mit,
Læg saa dygtig paa Kjødet dit,

Véd du det ikke, Tuppen,
At Mo'r vil ha' det i Suppen?

Egen Tone.

177. Solen skinner vakkert om Kvælden,
Katten ligger doven ud paa Hellen.
„To smaa Mus,
Fløde af et Krus,
Fire Stykker Fisk
Stjal jeg bag en Disk,
Og er saa god og mæt
Og er saa doven og træt,"
Siger Katten.

2 Kyllinghønen Vingerne sænker,
Hanen staar paa et Ben og tænker:
„Den graa Gaas
Styrer høj nok Kaas;
Men se til, om den kan
Naa en Hane i Forstand?
Ind, ind Høner under Tag,
Solen kan gjærne faa Lov for i Dag,"
Siger Hanen.

Egen Tone.

178. To Drosler sad paa Bøgekvist.
To gode Venner var de vist,
Med Sorg i Sind saa tavs de sad,
For, ak! de skulde skilles ad.

2. Saa sang de begge to en Sang,
Som sørgelig i Skoven klang,
De begge sang: „I fremmed Bo
Mit Hjærte aldrig finder Ro."

3. Den ene sang: „Min Hjærtenskjær,
Nu ses vi aldrig, aldrig mer."
Den anden sang: „Min Hjærtensven,
Vi ses vistnok en Gang igjen."

4. En fløj mod Øst og en mod Vest,
Nu har til Brud den Sorgen fæst;
En fløj mod Vest og en mod Øst,
Farvel! farvel! foruden Trøst.

5. Ad Aare de paa samme Gren
Hinanden fandt foruden Men,
Han sang: „Hurra! min elskte Ven!
Saa saas vi dog en Gang igjen.“

6. Og nu ej mer de skiltes ad,
Men fulgte med hinanden glad,
De bygged sig en Rede tæt,
Hvor nu de leve nok saa net.

7. Naar fra en Ven du skilles maa,
Da bed til Gud, det dig maa gaa,
Som det med disse Drosler gik,
For de tilsidst hinanden fik.

8. De Drosler smaa hinanden fandt,
Ja, tro mig Venner, det er sandt,
At naar man elsker højt sin Ven,
Saa træffe vi ham nok igjen.

Egen Tone.

179. Dybt inde i Halmen paa Foderlo,
Der laa der en lille Mis i Ro.

2. Der laa den med sine Unger fem,
Saa gjærne vilde den skjule dem

3. Den snurrede for dem en Vuggesang,
Saa funde de aldrig Tiden lang;

4. Thi dejligst af alt paa viden Jord
Er dog at være hos lille Mor.

5. Men da den en Gang fra Laden kom,
Da fandt den sin Rede kold og tom.

6. Da klaged den højt med Sorg og Kvide
Og søgte efter de smaa saa vide.

7. Men alt som den ledte saa tung i Sinde,
Den fandt dem alle i Køknet inde.

8. Der legede de med Husets smaa,
Det, mente Mis, kunde sagtens gaa.
9. Thi ingen gjorde dem Men og Skade,
Men alle vare for dem saa glade.
10. „Springop“ med Anna gymnastiserte,
„Mimi“ sad ene og spekulerte
11. „Pus“ hvilede dovent paa Soffy's Skjød,
„Svip“ pudsede paa sin Pote blød.
12. Ved Mælkefadet sad „Pirres“ net
Og gjorde et lille Toilet.
13. Og alt som Uger og Maaneder gik,
Hver lille Mis sin Bestilling fik.
14. „Springop“ gik paa Borde og Hylder kjækt.
Han blev en slem lille Tyveknægt.
15. „Mimi“ sad paa Lur i Mag og Ro,
Saa mangen Mus fik den i sin Klo.
16. „Pus“ skikked sig vel i Stuen inde,
Om Kap med alle den kunde spinde.
17. „Svip“ blev en fin og flot Kavaler,
Om ham fortæller jeg ikke mer.
18. Men „Pirres“, ak! da jeg den mødte sidst,
Da var den bleven Socialist.
19. Den raned af Kjælderens Mælkefad,
Og ingen Ting den bestille gad.
20. Til sidst man fandt, at den havde forbrudt
Sit Liv, og saa blev den jaget og skudt.

Egen Tone.

180. „Hvad fejler dig Puttelil, du staar
Og viser saa sært et Væsen,
En bedre Kost vist næppe du faar;
Fy, skam dig, hvor du er kræsen!“

2. „Nej kjære, kræsen jeg aldrig var,
Det tør jeg vel sige med Rette;
Men nødig jeg nogen Bid mig tar,
Før Børnene ere mætte.“
3. Da tænkte den lille i stille Sind:
„Det er dog i Grunden mærkværdig,
For Mo'r sad tit med Haand under Kind,
Til vi var med Maden færdig.
4. Da spiste hun først sin egen Portion
Af det, som vi havde levnet.“
Hvor lidt dog saadan en lille Person
Forstaar, hvad en Moder evned!

Egen Tone.

181. Paa Marken der tripper de hvide Lam,
De søde velsignede Kræ.
Der plukker de Blomster og piller Græs,
Og danser og siger Bæ
:.: Mæ, æ, mæ, æ. :,:
I Skoven, den store sorte Skov,
Der tuder de Ulve graa.
De luske omkring Nat og Dag
For at æde de stakkels smaa.
:.: Uh, uh, uh, uh. :,:
2. Se Marken er Landet, hvorfra du kom,
Og Skoven er her, du smaa!
Her lusker de glubende Ulve om
Med Frakke og Buxer paa.
:.: Uh, u, u, u, uh :,;
De hyler saa ømt, de slemme Skarn,
Og dersom du er for tam,
Saa spiser de dig, mit stakkels Barn,
For du er det søde lille Lam.
:.: Mæ, æ, æ, æ, æ. :.:

Egen Tone.

182. Hør Spurven derude,
Den sang ved Rude:
„Kom dog, I smaa!
Kom ud dog fra Skolen,
Klart skinner Solen,
Lege I maa.“
Snart paa Foden, snart paa Knæet,
Ja paa Hovedet selv vi staa,
Vi med Spurven fløj fra Træet,
Havde vi kun Vinger paa.

2. Hvor kan det dog være,
At ej vi bære
Vingerne smaa;
Men naar vi er fromme,
Kan de vel komme,
Bare de maa!
Da vi flyve vil over Byen,
Flyve langt bort i Verden derud,
Flyve højt derop over Skyen,
Op til Himlen og til Gud.

Egen Tone. (Cronhamn.)

183. Stork og Svale i By,
Lærken højt i sin Sky
Hvert et Aar er en velkommen Gjæst;
Men paa alle Folks Gader
De Ugler og Skader
Forfølges med Larm og med Blæst.

2. Uglen tuder for Lig,
Og den ligger i Krig
Med alt Fjerkræ i Mark og i Hus
Lumsk den kommer om Natten,
Saa narrer den Katten,
Gaar listig paa Rov efter Mus.

3. Skaden gjør ikke Gavn;

Med den sorteste Ravn
Som en Uglspil den stjæler om Kap;
Og som Anden kan snadre,
Saa Skaden vil sladre;
Den derfor maa døje de Rap.

Egen Tone.

184. Fuglen sit Øje lukker,
Sætter sig trygt til Ro,
:,: Drømmer, mens Vinden sukker
Hult i dens høje Bo. :,:
2. Blomsten sit Hoved sænker,
Sagte mod Jordens Bryst,
:,: Drømmer, mens Bølgen stænker
Skum mod den høje Kyst. :,:
3. Tynger dit Øje, luk det
Trygt som hin Fugl paa Kvist.
:: Værker dit Hoved, duk det
Sagte som Blomsten hist. ::
4. Stormen — lad den kun fnyse!
Bølgen — lad den kun gaa!
:,: Drømmenes Kyst den lyse
Kan den dog aldrig naa! :,:

Egen Tone. (Hornemann.)

185. Visse, visse, sov, min lille Dukke,
Læg dig ned og luk de Øjne smaa;
Naar du sover, ser du alt det smukke,
Som ved Dag du gik og tænkte paa.
2. Hør, hvor flittig Bedstemo'er i Krogen
Spinder Garn til Strømper paa sin Rok,
Drøm om hende, drøm om Billedbogen
Med de smaa, de glade Engles Flok.
3. Visse, visse, sov, min Kjæledægge,
Put dig ned i Dynerne og ti!

Naar du sover, skal vi sove begge,
Kan du se, jeg lukker Øjet i.

Egen Tone.

186. Du vor lille søde Ven!
— Sov og lullelul —
Læg dig kun saa stille hen!
— Sov og lullelul —
Tag dig nu en rolig Blund,
Thi saa bli'er du stor og sund.
Sov og lullelul.

2. Moder ser sig glad i dig,
Ved dig Fader morer sig.
Broder, Søster har dig kjær,
Vi dig elske hver især.

3. Storken kom med dig herned,
Maaske du ej dette vèd.
Hvor vi elske Storken nu,
Han er næsten god som du.

4. Vugge, vugge dig i Ro
Vil vi gjerne, kan du tro.
Vi skal ikke fra dig gaa,
Aldrig lade Vuggen staa.

5. Naar du bliver stor engang,
Skal du danse til vor Sang.
Græd saa ej, men sov kun ind,
Frisk og rød da bli'er din Kind.

Egen Tone. (B . . . .)

187. Sov nu, sov nu, Barnet mit;
Nu maa du lukke Øjet dit!
For nu skal de sove, alle de smaa,
Gud skal vaage og passe paa.

2. I Skorstenen sætter sig Kattepus;
Bindhunden kryber ind i sit Hus.
For nu skal de sove, o. s. v.

3. Kalven sover i Baasen sin,
Hønen klemmer sig fast paa Pind.
4. Trosten blunder i Træets Gren,
Folungen strækker ud sine Ben.
5. Svalen fløj ind i Redet sit,
I Morgen siger den atter: „Kvivit!“
6. Spurven sidder alt op under Tag,
Duen kurrer i Dueslag.
7. Ørreden sover i Fiskedam,
Hos Mo'er sin ligger det lille Lam.
8. Men Mikkel lusker saa sulten om,
For over alt er der Laas og Bom.
9. Og Graaben og Bamsen i vilden Skov,
De gaa saa slunkne om paa Rov.
10. Men de faar nok sulte den hele Nat,
Og ingen smaa Dyr skal de faa fat.
11. Sov nu, sov nu, Barnet mit,
Nu maa du lukke Øjet dit.

Egen Tone.

188. Eja popeja, nu alt er til Ro,
Musene kun pibe lidt,
De har ingen Sko —
2. Eja popeja, nu sove du maa,
Smukke Støvler har du jo
Med Sølvspænder paa.
3. Eja popeja, i Vindenes Sus
Uglerne kun jamre sig,
De har intet Hus.
4. Eja popeja, du har jo en Seng,
Derfor skal du sove smukt,
Urolige Dreng.

Egen Tone. (Heise.)

189. Sov mit Barn, sov længe,
Jeg rører Vuggens Gænge,

Vifter Fluen fra din Kind,
Kalder Drømmen til dit Sind;
Sov mit Barn, sov længe.

2. Frodig som en Ranke,
Du voxer for min Tanke,
Voxer fra din Moders Arm
Ud i Verdens vilde Larm,
Frodig som en Ranke.

3. Glem dog ej din Vugge
Og ej din Moders Sukke!
Voxer du fra Barnekaar,
Glem dog ej dit Fadervor,
Glem dog ej din Vugge.

4. Lykkens Roser røde
Kun mellem Torne gløde;
Tornen tager jeg for mig,
Rosen gjemmer jeg til dig,
Lykkens Roser røde.

5. Vaagn med Smil om Munden,
Saa fro som Fugl i Lunden,
Reden din er lun og blød,
Moderfavn og Moderskjød,
Vaagn med Smil om Munden.

Egen Tone. (Heise.)

190. Nu løftes Laft og Lofte
Til Stjærnehvælven blaa;
Nu flyver lille Haakon
Med Drømmevinger paa.

2. Der er en Stige stillet
Fra Jord til Himlen op;
Nu stiger lille Haakon
Med Englene til Top.

3. Guds Engle smaa de vaage
For Vuggebarnets Fred;

Gud sign dig, lille Haakon,
Din Moder vaager med.

Som: Aa kjøre Vatn. aa kjøre Ved.

191. Du lille Purk udi din Vuggeseng
Og du, hans Fader og hans Moder,
Her er vi Spillemænd et lystig Slæng,
Hør nu en Stund paa vore Noder;
Med røde Roser og med Øjne blaa
Han smykket skal igjennem Verden gaa.
Ej Ungdomstid,
Du er saa blid,
Thi lad os være Børn i Aften.

2. Din Moders Favn er dig et Himmerig,
Indtil den lille Svale kommer,
Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
Og saa den glade lune Sommer;
Med røde Roser og med Øjne blaa,
Den vil dig Mark og Enge sødt besaa.
Ej Sommertid,
Du er saa blid,
Ak gid du al Tid favned Jorden!

3. Saa skal du byde Gæs og Høns til Gjæst,
Og kaste Korn for dine Ænder
Og række Brødet ud til Faders Hest
Med dine bitte, runde Hænder;
De røde Æbler og de Blommer blaa,
Dem kan den store Dreng i Træet naa.
Ej Ungdoms Frugt,
Lifligt og smukt
Skal du den unges Hjærte fryde!

Egen Tone.

192. Der var en Tid, da jeg var meget lille,

Min hele Krop var kun en Alen lang,
Sødt naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

2. Jeg spøged i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa Bedstefaders Knæ,
Og kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme,
Saa lidt som Penge, Græsk og Galathe.

3. Da syntes mig vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre slem;
Da saa jeg Stjærnerne som Prikker tindre,
Og ønskte Vinger for at fange dem.

4. Da saa jeg Maanen ned bag Højen glide,
Og tænkte: gid jeg var paa Højen der!
Saa kunde jeg dog rigtig faa at vide,
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skjøn den er.

5. Da saa jeg undrende Guds Sol at dale
Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
Og dog om Morgenen tidligt atter male
Den hele Himmelegn i Østen rød.

6. Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig og denne smukke Sol
Og alle disse Nattens Perlerader,
Som kranse Himmelbuen Pol til Pol.

7. Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig,
Og gode Gud! o, lad mig altid stræbe
At blive vis og god og lyde dig.

8. Saa bad jeg for min Fader og min Moder,
Og for min Søster og den hele By,
Og for ukjendte Konge og den Stodder,

Som gik mig krum og sukkende forbi.
9. De svandt, de svandt, de Barndoms blide Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage;
Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den.

Egen Tone. (Gebauer.)

193. Hist hvor Vejen slaar en Bugt,
Ligger der et Hus saa smukt;
Væggene lidt skjæve staa,
Ruderne er ganske smaa;
Døren synker halvt i Knæ,
Hunden gør, det lille Kræ;
Under Taget Svaler kvidre,
Solen synker og saa vidre.
2. I den røde Aftensol
Sidder Moder i sin Stol,
Kinden luer dobbelt rød.
Barnet har hun paa sit Skjød.
Drengen er saa frisk og sund,
Æblekinden rød og rund;
Se, hvor hun for Spøg ham banker
Paa de søde Pusselanker.
3. Katten staar og krummer Ryg,
Men forstyrres af en Myg;
Barsk hun den med Poten slaar,
Og igjen som Hofmand staar.
Moder klapper Barnets Kind,
Se, hvor sødt det slumrer ind,
Drømmer om de Engle smukke,
I sin pæne lille Vugge.

Egen Tone. (Gebauer.)

194. Sødskende jeg kjender fem,

(Stakkel, som ej kjender dem)
Ved hinandens Side sat,
Blev de Mennesket en Skat.

2. Tommeltot er Patriark,
Lille buttet, rørig Knark,
Styrer Flokken som Regent,
Ellers var det slet bevendt.

3. Slikkepot har Tyvs Natur,
Sidder fremmest og paa Lur;
Han er Barnets Pegepind,
Naar det faar sin Fibel ind.

4. Langemand højst rækker op
Midt i Klyngen med sin Krop.
Naar til Væds man trækker Krog
Gavner godt det store Skrog.

5. Guldbrand har den søde Rang,
Bærer Ringen gyldentrang,
Om hans Lykke tier Sang,
Ellers Visen bli'r for lang.

6. Lille Peder Spillemand,
Ikke meget højner han;
Morer sig saa jævnt og godt
Som en stakkels Askepot.

7. Rækker jeg dig alle frem,
Giver du mig dine fem,
Er et Tryk: Farvel min Ven!
Og til Velkomst et igjen.

Egen Tone.

195. Nej, slig en Bedstemor som min
Findes ej, hvordan er din?
Du ingen har, hvor det var ilde.
O, hvor det var ilde!

2. Hun er sex og sexti Aar,
Jeg vor netop sex i Gaar;
Saa vi kunne trives sammen,
Kunne trives sammen.

3. Hun fortæller Æventyr,
Snart om Trold og Skogens Dyr,
Snart om Konger og Prinsesser,
Konger og Prinsesser,

4. Af Papir hun klipper Ko,
Heste, Hane, Sav*) og So,
Som endog kan staa paa Bordet,
Som kan staa paa Bordet.

5. Stilles Dyreflokken tæt,
Om jeg blæser nok saa let,
Bli'er der Liv i alle sammen,
Liv i alle sammen.

6. Ja, min Bedstemor er ferm,
Kan sin Bog fra Pærm til Pærm**),
Og saa slig som hun kan strikke,
Slig som hun kan strikke.

7. Haanden ryster, Traaden gaar,
Strømpen var kun kort i Gaar,
Fældes snart i Taaen sammen,
Snart i Taaen sammen.

8. Hun kan synge Salmevers,
Tælle lige til halvfjerds;
Kanske endog noget længre,
Kanske noget længre.

9. Nej, slig en Bedstemor som min
Findes ej, hvordan er din?
Du ingen har, hvor det var ilde!
O, hvor det var ilde!

Egen Tone. (Gebauer.)

196. Ride, ride Ranke!
Greven er saa højt paa Straa,
Bonden maa med Træsko gaa.
Ride, ride Ranke!

*) Faar.
**) Bogbind.

2. Junkren paa sin fine Hest,
Som kan danse, ret gjør Blæst.
3. Frøknen sidder let som Fjer
Som min lille Rytter her.
4. Hvorhen skal nu Vejen gaa?
Bedstefa'r Besøg skal faa.
5 Og naar vi saa stige af,
Sige vi: „God Dag, god Dag!"
6. Bedstemo'r af Hjertensgrund
Trykker os et Kys paa Mund.
7. Nu til Onkel i Galop!
Er han hjemme? ja, saa stop!
8. Til i Morgen staa i Ro,
Havre først, et Kys, ja to!

Egen Tone. (Gebauer.)

197. En lille Nisse rejste
Med Extrapost fra Land til Land,
Hans Agt det var at hilse
Paa Verdens største Mand.
2. Han kom til Stormogulen
Og der, hvor Kæmpekaalen gror;
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes ingen stor.
3. Da gik han hen til Havet
Og stirred i det klare Vand;
Han smilte, thi nu havde
Han set den største Mand.

Egen Tone. (Weyse.)

198. Tommeliden han var sig en Mand saa spæd,
I Fingerbøls Harnisk var han klæd,
Hans Hjælm var hvælvet og hvid og ren,
Det var en udhulet Kirsebærsten.

En Knappenaal var hans Lansestang,
Selv var han ikkun en Tomme lang.
2. Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa jævnt og godt.
Tommeliden drager paa Æventyr,
Han vog en Flue, det frygtelige Dyr!
Tommeliden drager i fremmed Land,
Han svømmed sig over en Mælkespand.
3. Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Tandværk led den kongelige Maard.
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den sar som et Kirsebær, rød og rund,
De Læger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.
4. O, hvo som uddrager den hule Tand,
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hjælm og Stang,
Hun mærked i Munden det knap en Gang;
Af Sadlen han kasted den frække Gjæst,
Hun mærkede næppe det Landsefæst.
5. Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden ægted den væne Maard.
Prinsessen ham pynted med Sindalsbaand;
Hun bar ham til Kirke paa hviden Haand.
Foragte skal man just ej de smaa,
Tit naa de, hvor ej de store naa.

Egen Tone. (Malling.)

199. Faderløs og moderløs, af Brødrene forladt,
Alle smaa Søstre i Graven nedsat,
Alle tilsammen i Hungerskval død;
Tungere Taare paa Jorden ej flød.
2. Frændeløs og Venneløs i Verden om at gaa,

Sjunge, mens Taarer i Øjnene staa,
Smile med Kummer og sjunge for Brød.

3. Harpeklang og Glædessang ved fremmed Dør og Bord,
Ingen, som hører de bævende Ord,
Ingen, som véd, hvorfor Kinden er rød.

4. Syngende og smilende, med stille krænket Sind,
Klappes af fremmede Herrer paa Kind,
Betle om Livet og ønske sig død.

Egen Tone. (Heise.)

200. Sol der oppe ganger under Lide,
Sov mit Barn, saa blir du stærk og stor;
Paa den vilde Havhest skal du ride,
Under Bølgen dejligst Engen gror.

2. Hvalerne med deres brede Finner
Over dig som store Skyer gaa,
Sol og Maane gjennem Vandet skinner,
Begge to du skal i Drømme faa.

3. Visselul! jeg fødte dig med Smerte!
Bliv min Glæde al Tid Aar for Aar,
Du har drukket Livet ved mit Hjærte,
Hver din Taare til mit Hjærte gaar.

4. Sov mit Barn! jeg sidder ved din Vugge,
Lad mig kyssse dine Øjne til,
Naar en Gang de begge mine lukke,
Hvem mon dig da Moder være vil!

Egen Tone. (Joh. Fenger.)

201. Den lille Bi, den store Sol,
De kan stikke.
Og Bølgen og den blaa Fiol,
De kan nikke.

2. Og Busken her og Baaden hist,
De kan gynge.

Og Bølgen og hver Fugl paa Kvist,
De kan synge.
3. Og daarligt Vejr og daarlig Vej,
De kan drille.
Og hvad kan baade du og jeg?
Tie stille.

Egen Tone. (Sandstrøm.)

202. Fra Havet steg Vinden i legende Hop
Og sagde til Taagen: „Giv Plads! jeg vil op."
2. Den svang sig om Skibet. Til Gutterne blaa
Den sagde: „God Morgen! hejs Sejlet i Raa!"
3. Og ind over Landet den gjorde et Slag
Og kaldte paa Bonden: „Staa op! det er Dag."
4. Den sagde til Marken, de fattiges Trøst:
„Nu bøj dig, du Guldax, for Solen i Øst!"
5. Den mindede Hanen i Landsbyens Gaard:
„Op, Spaamand! thi ellers for silde du spaar."
6. Den sagde til Blomsten: „Af blaanende Luft
Drik Morgenens Dug, og giv Himlen din Duft!"
7. Med Næb under Vingen sad Fuglen og sov.
„Op Sanger!" saa lød det, „Syng Skaberens Lov!"
8. Den sagde til Klokken i Taarnet: „Hvor skjøn,
Hvor mild gryr ej Dagen, ring sammen til Bøn!"

Egen Tone. (B. E—g.)

203. Just i Timer fir og tyve
Svinger Jorden sig omkring.
I et Aar den flink kan flyve
Rundt om Solen i en Ring.

Maanens Løb om os, det trange,
I en Maaned Ende har;
Men Planeterne de mange,
Danse rundt om Solen klar.

2. Naar vor Sol begynder Dagen,
Smiler den i Østerled;
Men er Aftnens Time slagen,
Daler den i Vester ned.
Der hvor Middagssolen lyser,
Er det Syd med Varme stor;
Men ret gruelig man fryser,
Naar man rejser højt mod Nord.

3. Januar begynder Aaret,
Februar den kommer næst,
Marts, April har Knop i Haaret,
Maj og Juni blomstre bedst,
Juli og August, September
Skjønne, liflige fremgaa;
Men Oktober og November
Og December ere graa.

Egen Tone.

204. De Blomster i Enge, dem holder jeg af,
Det er som et eneste Blomsterhav;
Og tusind Bier har Honning suget,
Hvor ingen har gravet, og ingen har luget.

2. Der knejser Munken med blaa Kalot,
Og Mjødurten dufter saa stærk og godt;
Og nede, hvor Storken vasker sin Hose
Der blomstrer Engenes gule Rose;

3. Og trindt det myldrer med hvide og blaa,
Og tæt det bølger med Straa ved Straa,
Man svømmer sig frem, saa højt staar Græsset,
Og man kommer hjem, saa rigt belæsset.

Egen Tone. (Cronhamn.)

205. Naar Legen er endt, og Barnet er træt,
Hr. Ole saa let
Sig lister til Glutten og siger: „God Nat!“
Sov vel, sov vel, sov vel, du lille Skat!“
Han nikker saa mildt,
Han tysser saa snildt,
Strax lukkes Øjnenes Laage,
Men rundt om Lejet Guds Engle vaage.

Egen Tone. (Cronhamn.)

206. „Vov, vov!“ sagde Hunden,
Da en Aften i Lunden
Han saa Maanen, den klare,
Højt blandt Skyerne fare.
„Vov, vov! vov, vov!“

2. „Tys, tys! hvor du skjænder!
Lad os nu være Venner!
Hvorfor vil du mig ilde?“
Sagde Maanen, den milde.
„Tys, tys! tys, tys!“

3. „Nej, nej!“ sagde Narren;
„Jeg er vred, Moster Maren!
Bort med Lygten i Skyen!
Jeg skal passe paa Byen.
Vov, vov! vov, vov!“

Egen Tone (tysk Folketone.)

207. Fra Tyskland uddrog en Flok Spillemænd,
Til Danmark satte de Kaasen hen;
Men nu kan I høre, hvordan det gik,
Da de stemte op med fuld Musik.

2. De Hunde begyndte at hyle stærk,
Den fine Frue fik Hovedværk,

Den Kokketøs, der udi Stegers stod,
Fik svedet Grøden, som hun forlod.
3. Og Skriveren kastede Pennen væk,
Den slog paa Arket en stor Klat Blæk;
Men Kjøbmanden kjendte ej Vand fra Vin,
Han gav dem Svedske, som bad om Rosin.
4. Selv Degnen, som dog var en vellærd Mand,
Han tabte Fatning og al Forstand;
Med Næsen han trykked en Rude itu,
Da Pastoren kom, saa sagde han: „Du".
5. Smaabørnene jubled og dansed rundt,
Indtil de alle som én fik ondt,
Thi Tyskerens Pibe er ikke god,
Den passer kun slet for det danske Blod.
6. Men saa blev de enig om, store og smaa,
At lade de gode Spillemænd staa,
Og da de fik intet for deres Spil,
Ja, saa drev de atter ad Tyskland til.

Egen Tone. (Folketone.)

208. Skære, skære Havre,
Det er til Hestedavre;
Faar de den, saa bliver de
Saa fede og saa favre.
2. Skære, skære Rugen,
Vor Moe'r kjender Brugen,
Laver os det stærke Brød,
Som pynter godt paa Dugen.
3. Skære, skære Byggen
Til Brug i vores Køkken,
Og lidt til Høns, som sluger den,
For de kan ikke tyg'en.
4. Skære, skære Hvede,
Nu maa vi Ovnen hede,

Kagen kommer allersidst,
Se saa, nu er den nede.

Fgen Tone.

209. Den lille Per var af de smaa,
Som aldrig vilde læse,
Hvor der stod „aa“, han raabte „o“,
Hvor der stod „saa“, han sagde „so“
Og følte paa sin Næse.
Hans rette Navn var Peder Lyn;
Men han blev kaldt Per Nittengryn.

2. Hans gamle Bedstemor var stræng,
Og hun stod op med Solen,
Mens Per laa i den varme Seng.
Og han var vist en gammel Dreng,
Før han kom ud af Skolen;
Og der blev Navnet Peder Lyn
Forandret til Per Nittengryn.

3. Se saadan kan det al Tid gaa
Smaapiger og Smaadrenge,
Som raabe „o“, hvor der staar „aa“,
Som sige „so“, hvor der staar „saa“,
Og dovne alt for længe.
De ligne ham, den smaa Per Lyn,
Der kaldet blev Per Nittengryn.

Egen Tone.

210. „Op, lille Hans, op lille Hans,
nu synger Lærken;“
„Nej, lille Mo'er, nej, lille Mo'er,
det er Dørens Knirken.“

2. „Op, lille Hans, op, lille Hans,
og gaa i Skole;“ —
„Nej, lille Mo'er, nej, lille Mo'er,
jeg er saa daa'lig.“

3. „Op, lille Hans, op. lille Hans,
og slaa paa Tromme;“ —
„Ja, lille Mo'er, ja, lille Mo'er.
nu skal jeg komme.“

Egen Tone. (Gebauer.)

211. Pandeben! — Godt det gror!
Bag ved det Forstanden bor.
Den vil læse, den vil lære,
Bringe dig i Agt og Ære,
Sidde som en holden én
Bag det stolte Pandeben!

2. Øjesten! — Nej. hvor klar!
Tror jeg ikke, to du har,
Se dog bare, hvor de klares,
Jeg kan se dig — o bevares! —
Lige ind i Hjærteben,
Du, min egen Øjesten!

3. Næsetip! — Hvilken Hest,
Et Par Briller ride bedst.
Naar du ikke Vejen kjender,
Ride de, hvor Tippen vender.
Hvilken lille, stumpet Snip!
Hesten hedder Næsetip.

4 Mundelip! — Frisk og rød,
Er det sandt, du er saa sød?
Kan jeg ganske paa det lide,
Vil ej Tænderne mig bide?
Jeg vil tage Kysset! — Svip!
Det tog jeg fra Mundelip!

5. Hageflip! — Det er vist:
Hageflippen kommer sidst;
Men i Kløften, som jeg hører,
Er der nok en Lux, der kjører,
Det gaar over Næsetip,
Mundelip og Hageflip.

6. Dikkedik! — hvad er det?
Vil du sidde rank og ret,
Saa skal jeg nok Luxen finde;
Thi jeg véd, han er der inde;
O, nu har jeg ham, den Strik,
Dikke, dikke, dikke, dik!

Egen Tone. (Glæser.)

212. Dippe, dippe, Du,
Min Moder er en Fru,
Min Fader er en Herremand,
Min Broder er en Spillemand.
[Mellemspillet fløjtes.]
Han spiller ikke længe;
Thi Strænge koste Penge;
Pengene er i Kisten;
Kisten er i Kjøbenhavn;
Der bor min Søster Ane,
Hun kjør, hun kjør
I den forgyldte Kane.

Egen Tone.

213. Der bor en Bager paa Nørregade,
Han bager Kringler og Julekage;
Og har du Penge, saa kan du faa,
Og har du ingen, saa kan du gaa.

Egen Tone. (Folketone.)

214. Min Fader var saa rig en Mand,
Han gav mig en Gaard.
Hvad hedder Gaarden?
Gaarden hedder Lirum,
Stander udi Virum.
2. Min Fader var saa rig en Mand,
Han gav mig en Hest.
Hvad hedder Hesten?
Hesten hedder Opistald,

Gaarden hedder Lirum,
Stander udi Virum.

3. En Ko — Mælkistrip.
4. Et Faar — Gimmergik.
5. En So — Gryntegrynt.
6. En Gaas — Snadridam.
7. Min Fader var saa rig en Mand,
Han gav mig en And.
Hvad hedder Anden?
Anden hedder Rapirap,
Gaasen hedder Snadridam,
Soen hedder Gryntegrynt,
Faaret hedder Gimmergik,
Koen hedder Mælkistrip,
Hesten hedder Opistald,
Gaarden hedder Lirum,
Stander udi Virum.

Kor:
Rapirap — Snadridam —
Gryntegrynt — Gimmergik —
Mælkistrip — Opistald —
Lirum — Larum — Lirum:
Min Fader bor i Virum.

Egen Tone.

215. Og firogtyve Trommer og alle udi Rad,
Og der var trom, trom, trom,
Og dobbelt Trommeri!
Og dette er vor Feriedag,
Derfor vi fejre denne Dag,
Hejsasa til Velbehag!

2. Og firogtyve Piber og alle udi Rad,
Og der var pib, pib, pib,
Og dobbelt Piberi;
Og det var trom, trom, trom,

Og dobbelt Trommeri!
Og dette er o. s. v.
6. Og firogtyve Basuner og alle udi Rad,
Og der var puh, puh, puh,
Og dobbelt Pusteri!
Og der var pib, pib, pib, o. s. v
4. Og firogtyve Klokker og alle udi Rad,
Og der var kling, klang, kling,
Og dobbelt Klingeri!
Og der var puh, puh, puh,
Og dobbelt Pusteri!
Og der var pib, pib, pib,
Og dobbelt Piberi!
Og der var trom, trom, trom,
Og dobbelt Trommeri!
Og dette er vor Feriedag,
Derfor vi fejre denne Dag,
Hejsasa til Velbehag!

Egen Tone. [Folketone.]

216. Langt udi Skoven laa et lille Bjærg.
Aldrig saa jeg saa deiligt et Bjærg.
Bjærget ligger langt udi Skoven.
2. Paa det lille Bjærg, der stod et lille Træ,
Aldrig saa jeg saa dejligt et Træ.
Træet paa Bjærget,
Bjærget ligger langt ud i Skoven.
3. Paa det lille Træ, der sad en lille Gren,
Aldrig o. s. v.
Grenen paa Træet,
Træet paa Bjærget o. s. v.
4. Paa den lille Gren, der sad en lille Kvist,

Aldrig o. s. v.
Kvisten paa Grenen o. s. v.

5. Paa den lille Kvist, der sad et lille Blad.
6. Paa det lille Blad, der var en lille Rede.
7. I den lille Rede var et lille Æg.
8. Af det lille Æg, der kom en lille Fugl.
9. Paa den lille Fugl, der kom en lille Fjer.
10. Af den lille Fjer, der blev en lille Pude.
11. Paa den lille Pude laa en lille Dreng,
Aldrig saa jeg saa dejlig en Dreng.

Drengen paa Puden, Puden af Fjeren,
Fjeren af Fuglen, Fuglen af Ægget,
Ægget af Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjærget,
Bjærget ligger langt ud i Skoven.

Lege.

Egen Tone.

217. Bro, bro, Brille!
Klokken ringer elleve!
Kejseren staar paa sit høje, hvide Slot,
Saa hvidt som et Kridt,

Saa sort som et Kul!
Fare, fare Krigsmand!
Døden skal du lide,
Den, som kommer allersidst
Skal i den sorte Gryde!

Egen Tone.

218. Vinde, vinde Nøglegarn,
Saa fint, saa fint som Rendegarn!
For Anna ville vi neje,
For Anna ville vi bukke,
For Anna ville vi vende os om!

Egen Tone.

219. Og vil I nu vide, og vil I forstaa,
Hvorfor Bønderne pløje og harve?
Min Fader han saa'de, han saa'de sin Sæd,
Saa hvilte han sig i sine Arme;
Han stamped med sin Fod,
Kan klapped med sin Haand,
Saa gladelig, saa gladelig
Han vendte sig om i Dansen.
Og se nu, hvad jeg fik i min Haand,
Og se nu, hvad jeg fik at føre!
En lille Pige saa vakker og skjøn,
Saa pæn i sine Klæder.
Jeg staar dig saa nær,
Jeg har dig saa kjær,
Jeg kan ikke sige dig, hvor vakker du er,
Saa la'r jeg dig staa til en anden.

Egen Tone.

220. Skære skære Havre!
Hvem skal Havren binde?
Det skal Allerkjæresten min,
I hvor jeg ham mon finde!

Jeg saa ham i Aftes
I det klare Maaneskin.
Hver ta'er sin, saa ta'er jeg min,
Saa har de andre ingen.

Egen Tone.

221. Hønen: Jeg svinger mine Kyllinger tre Gange rundt
For en Høg, for en Gjøg, for en Kukkukkuk!
Hvad skraber du efter?
Høgen: Efter en gammel, rusten Synaal!
Hønen: Hvad vil du bruge den til?
Høgen: Til at lappe min Kjedel med!
Hønen: Hvad vil du have den Kjedel til?
Høgen: Til at koge Kyllinger i!
Hønen: Hvor vil du faa dem fra?
Høgen: Fra Dig!
Hønen: Nej, ikke saa meget som saa!
Høgen: Ja, det skal vi nappes om!

Egen Tone. [Hornemann.]

222. Blindebuk:
Hvor er Fa'er henne?
Hvor er Mo'er henne?
Hvor er Søster, hvor er Bro'er?
Hvor er lille Lisemo'er?
:,: Jeg dem nok skal finde! :,:
2. Der staar Fa'er henne,
Der staar Fa'er henne!
Jeg kan mærke det er Fa'er,
Som mig nu om Haanden ta'er,
:,: Han er let at kjende. :,:
3. Der staar Mo'er henne,
Der staar Mo'er henne!
Jeg kan høre tæt ved mig,

Hvor hun hvisker: her er jeg!
:,: Hun er let at kjende. :,:
4. Der staar Bro'er henne!
Der staar Søster henne!
Der er de nok begge to,
Bag ved Skabet le de jo,
:,: De er let at kjende. :,:
5. Der er Dukken henne!
Der er Lise henne!
Der er hun, den lille Stump!
Allesammen i en Klump
:,: Kunde jeg dem finde. :,:

Egen Tone. (Folketone.)

223. Fald paa Knæ, min Rose!
Fald paa Knæ, min Blomme!
Fald paa Knæ, min allerhjærtens,
Min allerhjærtens Trøst!
2. Fej dit Gulv, min Rose!
Fej dit Gulv, min Blomme!
Fej dit Gulv, min o. s. v.
3. Red din Seng o. s. v.
4. Red dit Haar o. s. v.
5. Giv et Kys o s. v.
6. Rejs dig op o. s. v.
7. Gaa i Kreds, min Rose!
Gaa i Kreds, min Blomme!
Gaa i Kreds, min allerhjærtens,
Min allerhjærtens Trøst.

Egen Tone. (Folketone.)

224. Den Jomfru er i Kloster sat.
Ring, rang! falder i Sang!
Falla, de rødeste Roser!
2. Den Ridder han gaar udenfor.
Ring, rang! o. s. v.

3. „Hvad er der i det Kloster at se?“
4. Det er en Jomfru saa fin og skjøn.
5. „Og kan vi ej faa den Jomfru at se?“
6. Der er saa stærk en Mur omkring.
7. „Saa ville vi brække en Sten eller to.“
8. En Sten eller to kan ej forslaa.
9. „Saa ville vi brække den halve Mur.“
10. Den halve Mur kan ej forslaa.
11. „Saa ville vi brække den hele Mur;“
12. Den hele Mur kan ej forslaa.
13. „Saa ville vi brække det halve Kloster.“
14. Det halve Kloster kan ej forslaa.
15. „Saa ville vi brække det hele Kloster.“
16. Nu har vi faa't den Jomfru at se.

Ring, Rang! falder i Sang!
Falla, de rødeste Roser!

Egen Tone. (Folketone.)

225. Munken gaar i Enge
De lange Sommerdage;
Hvad gjør han der saa længe,
O ja, hvad gjør han der?
Han plukker af de Roser,
Han samler af de Bær,
Han plukker Krusemynter
Alt til sin Hjærtenskjær
Og Munken breder ud
Sin Kappe saa blaa
Og beder skjøn Jomfru
At knæle derpaa.
:,: Kom falride rideralla! :,:
Og se, hvor de danse
Som lystigt de to,
San om de havde stjaalet
Baade Strømper og Sko!
:,: Kom falride rideralla! :.:

Egen Tone.

226. Tingelingelater! Se til højre,
Tinsoldater! Se til venstre!
Blymatroser! Hele Regimentet
Bom, bom, bom! Drejer om!

Egen Tone.

227. Saa, saa, saa,
Hvil vi nu maa faa;
For at dovne man sig vare,
Men man maa paa Kræfter spare,
Derfor hviles maa,
Saa, saa, saa, saa, saa.

2. Stilling net!
En, to, en, to, ret!
Arme op ad, Arme ned ad,
Arme frem ad, Arme bag ud,
Arme ned ad, net.
En, to, en, to, ret!

3. Se, se, se,
Hvad der nu skal ske!
Du skal løfte dig paa Tærne,
Og saa skal du bøje Knæerne,
Ret dig! en, to, tre,
Se, se, se, se, se.

4. Kom, kom, kom,
Og gjør højre om!
Op med højre Arm, Kanalje,
Og til venstre bøj din Talje.
Ret, og saa byt om!
Kom, kom, kom, kom, kom,

5. Kom, kom, kom,
Og gjør venstre om!
Venstre Arm du op skal række,
Og mod højre Kroppen strække,
Ret, og saa byt om!

Kom, kom, kom, kom, kom.
6. Stil, stil, stil!
Fod til Siden stil!
Stille Gutter, ingen Løjer!
Stille, mens I Knæerne bøjer!
Atter ret dig, stil!
Stil, stil, stil, stil, stil!
7. Ja, ja, ja,
Nu det gaar saa bra',
Naar vi atter ned os sætte
For vort Arbejd at forrette,
Da det gaar saa bra'!
Ja, ja, ja, ja, ja.

Egen Tone.

228. Hejdikkedom, hejdikkedom!
Kærlingen skulde op og danse.
Hvad for en Dans?
Kjæpryggedans:
En, to, tre, fire!
2. Hejdikkedom, hejdikkedom!
Kærlingen skulde giftes.
Hvem skal hun ha,
Hvem skal hun ha?
Lille Per Ibsen!
3. Hvor skal de bo, hvor skal de bo?
Nede i Strandhuse.
Hvad skal de ha,
Hvad skal de ha?
Karper og Karuse!

Egen Tone. (svensk.)

229. Høje Bjærg og dybe Dale!
Kun med dig jeg nu vil tale.
Hej, hop, min lille Sukkertop,
Vi vil danse til Solen rinder op!

:,: Hej, hop, min Skjønne,
Vi danse i det grønne! :,:

Egen Tone.

230. Med min Haand jeg banker
Klap, klap, klap!
Med min Fod jeg tramper
Trap, trap, trap!
En, to, tre!
Et lille bitte Hop,
Saadan vi danse,
Indtil Legen hør' op!

Egen Tone. (norsk.)

231. :,: Mine Gedebukke, mine Gedebukke
Bide Barken af Træer. :,:
:,: Jeg tror, de er gale, :,:

Egen Tone.

232. Hansemand, nu skal vi to
Danse lystig i var Lo,
Først paa Hæl og saa paa Taa,
Rundt om i det bløde Straa!

2. Tag Trompeten du og blæs,
Men pas paa, du ej bliver hæs!
Danse uden lidt Musik
Duer ej, min egen Strik!

3. Mis vil ogsaa være med,
Se, den sprang fra Stænget ned;
Inde i vor Huggehus,
Har den fanget sig en Mus.

4. Mis nu render med sin Fangst;
Musen piber, fuld af Angst;
Katten spiller med sin Svans,
Ak, det er en grusom Dans!

Tone. (Den gamle Fanemarsch).

233. De gode, gamle Ægyptere,
De bleve ej begravede;
Men de balsamerede
Og lagt i en Pyramide,
Dem selv til megen Fornøjelse
Og andre til Bemøjelse.

Egen Tone. (Folketone.)

234. Skjøn Jomfru hun drager det røde Guldbaand,
Det binder hun om sin allerkjærestes Haand.
2. Av, av! allerkjærest! bind ikke saa haardt,
Jeg agter slet ikke at rejse langt bort.
3. Skjøn Jomfru gaar i Skoven en Dag eller tre,
Og naar hun bliver sulten, saa la'er hun sig se.
4. Ak, se nu, hvor lystig de danse de to,
Som de havde stjaalet baade Strømper og Sko,
5. Ja, silkene Strømper, baldyrene Sko,
Se, det fik skjøn Jomfru for sin Ære og Tro.

Egen Tone.

235. Den rige Fugl kommer susende,
Kommer brusende
Alt over Bjærg og Dale!
Og ser du vel, :,: du fattige Fugl, :,:
Hvor mine Fjer de prale,
De prale, de prale?
Og det er mer end dine!
2. Den fattige Fugl kommer hinkende,
Kommer linkende
Alt over Mark og Enge!

Og ser du vel, :,: du rige Fugl, :,:
Hvor mine Fjer de hænge?
Og est du rund, :,: som du est rig, :,:
Da giv mig lidt af Naade!

Egen Tone.

236. Jeg gik mig over Sø og Land,
Da mødte mig en gammel Mand;
Han talte saa, han spurgte saa:
„Og hvor har du vel hjemme?"
„Jeg har hjemme i Trampeland,
Trampeland, Trampeland;
Alle de, som trampe kan,
De har hjemme i Trampeland!"

2. Jeg gik mig over o. s. v.
— Pegeland.
3. — Hinkeland. 4. — Klappeland.
5. — Hoppeland. 6. — Nikkeland.
7. — Kysseland. o. s. v.

Egen Tone.

237. Nu har vi Jul igjen,
Og nu har vi Jul igjen,
Og Julen varer ved til Paaske,
:,: Og nu har vi Jul igjen igjen :,:
Og Julen varer ved til Paaske.

Egen Tone.

238. :,: Vi har lang Vej hjem, :,:
Aa, haa, Hurra for lang Vej hjem!
:,: Vi har lang Vej hjem, :,:
Aa, haa, Hurra for lang Vej hjem!

Egen Tone.

239. Først kommer Offer,
Saa kommer Ædelig,

Saa kommer syv Mand sædelig,
Saa kommer Kongens Bønder alle.
2. Hvad vil Offer?
Hvad vil Ædelig?
Hvad vil syv Mænd sædelig?
Hvad ville Kongens Bønder alle?
3. Bejle vil Offer o. s. v.
4. Hvad byder Offer? o. s. v.
5. Sølv. byder Offer, o. s. v.
6. Nej faar Offer, o. s. v.
7. Bort gaar Offer, o. s. v.
8. Igjen kommer Offer, o. s. v.
9. Hvad vil Offer? o. s. v.
10. Bejle vil Offer; o. s. v.
11. Hvad byder Offer? o. s. v.
12. Guld byder Offer, o. s. v.
13. Nej faar Offer, o. s. v.
14. Bort gaar Offer, o. s. v.
15. Igjen kommer Offer, o. s. v.
16. Hvad vil Offer, o. s. v.
17. Bejle vil Offer, o. s. v.
18. Hvad byder Offer? o. s. v.
19. Tro byder Offer, o. s. v.
20. Ja faar Offer, o. s. v.
21. Glad bliver Offer,
Glad bliver Ædelig,
Glad bliver syv Mand sædelig,
Glad bliver Kongens Bønder alle.

Egen Tone.

240. Og Bonden han ganger alt bag sin Plov,
Da saa han en Hare, som sad og sov.
2. Og Bonden smed Haren alt paa sin Nak',
Og hjem til sin Hustru saa monne han lak'.

3. „Og hjærte Morlil, tag vel mod mig,
Og sikken en Hare a har til dig!“
4. „Og hjærte Farlille, vær du mig tro,
Sælg Haren, giv mig et Par nye Sko!“
5. Og Bonden smed Haren alt paa sin Nak',
Og hen til den Kjøbstad saa monne han lak
6. Og der han kom over Kjøbstad Bro,
Han mødte en Tysker saa vel til Mo'.
7. „Og hør du Bondemand favr og fin,
Og hvordan sælger du Haren din?“
8 „Ja, tre Rigsmark og Brændevin,
Og saadan sælger a Haren min?“
9. „Nej femten Skilling dem vil jeg gi'n.
Og saadan sælge du Haren din“
10. „Og hvi est du saadan karrig Knark?
Og femten Skilling er ingen Mark.“
11. Og Tydsken bredte ud sin Kappe blaa
Saa talte han de Penge baade store og smaa.
12. Og Tysken smed Haren alt paa sin Nak',
Men fire Fødder den med sig snap
13. Og Haren den løb over Bjærg og Dal,
Og Tysken løb efter, som han var gal,
14. Og Haren den løb over Eng og Moser
Og Tysken bagefter med stribede Hoser.
15. Og Haren den løb ad Bloksbjerg iud,
Og Tydsken bag efter med Krop og Skind.

Egen Tone.

241. Saa væve vi Vadmel,
Saa slaa vi det sammen,
Væve Vadmel og slaa det sammen,
Og lade Skøttelen gaa, gaa.
2. Vi synge, vi tralle,
Saa lystelig alle,
Synge tralle, lystig alle,
Lade Skøttelen gaa, gaa

3. Vi neje, vi nikke,
Vi vralte, vi vrikke,
Neje nikke, vralte vrikke,
Lade Skøttelen gaa, gaa.

4. Visen er ude, og Legen er endt,
Altsaa færdig vi ere;
Vel kan det hænde, det lidt er bevendt,
Neppe nok noget at lære;
Men for en Leg gaar det an og er godt,
Er vi end udsat for Latter og Spot.
Synge og tralle det maa vi iblandt,
Ellers for langsom vor Skoletid randt.
Tral la la la la la,
Tral la la la la la la la,
Tral la la la la la,
Tral la la la la la la.

Kánoner.

Kanon for 4 Stemmer.

242. Vor Hund, vor Hund, vor Hund
I Nat, i Nat, i Nat
Er død, er død, er død!
O ve, o ve, o ve!

Kanon for 4 Stemmer.

243. Rask vi ned paa Pladsen springer,
Hør, hvor Skolemester ringer

Med den store Klokke, med den store Klokke.
Bim bam, bim bam!

Kanon for 4 Stemmer.

244. :,: Mester Jacob :,:, :,: sover du? :,:
:,: Hører du ej Klokken? :,: :,: Bom, bom, bom! :,:

Kanon for 2 Stemmer.

245. Hans, Hans, Hans,
Hvad har du i din Kurre?
Æg, Æg, Æg
Og firogtyve Spurre.

Kanon for 3 Stemmer.

246. Her er den lille Lærke,
Sin Trille højt den slaar;
Nu er det godt at mærke,
At vi igjen har Vaar.
Alt frigjort sig Voven vugger,
Og Gjøgen i Skoven kukker:
:,: Kukkuk, kukkuk, kukkuk! :,:

Kanon for 3 Stemmer.

247. :,: Nu flink til Bogen, og læs, og læs, paa ny.
Vær munter, vær munter som en Kykkeliky.
Kykkeiiky (gjentages 11 Gange).

Kanon for 3 Stemmer.

248. Klokkens Lyd
Er min Fryd,
Den kan Hjærtet røre,
Kan den ej?
:,: Bim bam, bim bam, bim bam, bim bam! :,:

Kanon for 3 Stemmer.

249. „Jokum, Jokum!
Lad os ud paa Legepladsen gaa!"
„:,: Ja, nu skal jeg komme! :,:"

Kanon for 3 Stemmer.

250. Høres Aftenklokken kime,
Slaar vort Arbejds sidste Time:
Bim bam, bim bam!

Kanon for 4 Stemmer.

251. Farvel, farvel!
Farvel, farvel!
Vi ses igjen,
Vi ses igjen.

Blandede Sange.

Som: Rings Drapa a. Crusell.

252. Længe var Nordens herlige Stamme
Spaltet i trende sygnende Skud;
Kraften, som kunde Verden beherske
Tyggede Sul fra fremmedes Bord.

2. Atter det skilte bøjer sig sammen
En Gang i Tiden vorder det et; —
Da skal det frie, mægtige Norden
Føre til Seier Folkenes Sag!

Egen Tone. (Stuntz.)

253. Unge Gjenbyrds Liv i Norden!

Røst fra vore Fædres Grav!
Vil Du styrre Verdens Orden,
Bryde Aandens Baner af?
Vil Du brede Oldtid Mørk
Over Nutids klare Dag?
Vil Du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag?

2. Nej du styrrer Tidens Slummer
For at vogte paa dens Tarv,
Og Du vrager tyske Krummer
For at løfte egen Arv.
Mens Du kalder fromt tilbage,
Frem du higer uden Sky;
Mens Du mindes gamle Dage,
Herligt varsler du om ny.

3. Og du spænder Styrkebæltet
For at bane Aandens Gang,
For at slaa til Gavns af Feltet
Graanet Uret, rusten Tvang;
Og du vil med Avktors Hammer
Smede Ringen, Had har delt;
Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt helt.

4. Unge Gjenbyrds Liv i Norden,
Fortids-Røst og Fremtids-Syn,
Rul fra Læberne som Torden!
Tænd i Sjælene som Lyn!
Trøst de bange, styrk de svage!
Flok de stærke, Mand ved Mand!
Skab en ny, en evig Sage
Om vort skjønne Fædreland!

Som: Det var i Aaret.

254. En Skaal for det blinkende Søernes Baand,
Som folder sig om Sverriges Skulder,

For Staalet, som fra Dybet voxer Helten i Haand,
For Sangen, som med Fosserne ruller;
Og er der lidt pynteligt ved Gosserne der:
Det kommer af de nysselige Birketrær.
Svensken er os god,
Med ham vi blanded Blod;
Sverrig har vi kjært,
Thi længe har vi lært,
For „sanning och rät“
Bliver Armen ikke træt,
Og Hjærtet har Brodersind mod Danmark.

2. En Skaal for den mægtige Højenlofts-Hal
Med Sneflokke tavlet og tjældet,
Hvor Nordlyset tænder i Tusindetal
Med Julelys Granerne paa Fjældet!
Og er der lidt stikkent ved Gutterne der:
Det kommer af de mange, mange Naaletrær!
Norsken er os god,
Med ham vi blanded Blod,
Norge har vi kjært,
Thi længe har vi lært,
At fjældbunden Mand
Har ej trældbunden Stand,
Men Frihed og Brodersind mod Danmark.

3. En Skaal for de Roser bag Klitternes Rad,
Som lunt mellem Lyngen sig dølger;
En Skaal for hvert gyngende Aakandeblad,
Til Ankers i Østersøens Bølger,
Og er der lidt mageligt hos Svendene her:
Det kommer af de skyggefulde Bøgetrær!
Danmark er vor Mo'er,
Vor egen dyre Jord!
Sjælen i vor Røst

Og Slaget i vort Bryst!
Og sner det med Fjender,
Saa tør det med Blod,
Saa tit det gjælder Kampen for Danmark.

4. Ja vel er der langt fra Ungdommens Bord
Til Fyrsternes kongelige Taffel,
Og vel er der langt til et sejrende Nord,
Og Treforken er kun en Gaffel,
Men dog skal der tændes en lysere Dag,
Da Kattegat skal lystre det nordiske Flag!
Vi er kun en Flok,
Men Folket kommer nok;
Derfor kun paa Vagt
Og al Tid uforsagt!
Og Skaal for de to
Bag den gyngende Bro,
Med dem vil vi kæmpe og sejre!

Som: I alle do Riger og Lande.

255. Det suser i Nordens Skove,
Det bruser fra dybe Hav:
Mine Børn under Muld og Vove
Har sprængt Aarhundreders Grav.

2. Det hvisker fra Land og Vove:
Vi komme dit Navn i Hu!
Ej mer dine Sønner sove,
Vi leve paa ny som du!

3. Hver Gang det suser fra Skoven,
Hver Gang det bruser fra Hav,
En Røst vi høre fra oven
Og dybt fra Heltenes Grav.

4. Den hvisker om gamle Dage
Og om den kommende Tid.
Det svundne kommer tilbage
I vordende Slægters Id.

5. Ret aldrig forstummer ganske
I Nord hin lønlige Røst.
Ret aldrig mer Holger Danske
Skal jordes paa Danmarks Kyst.
6. Han svinger, sit Folk gjengivet,
Foryngelsens Krone i Haand,
Han lever med Folkelivet,
Han vaager med Nordens Aand.

Egen Tone. (Kroyer.)

256. Der er et yndigt Land,
Det staar med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Frejas Sal.
2. Der sad i fordums Tid
De harniskklædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fjenders Mén,
Nu hvile deres Bene
Bag Højens Bavtasten.
3. Det Land endnu er skjønt,
Thi blaa sig Søen bælter,
Og Løvet staar saa grønt,
Og ædle Kvinder, skjønne Mø'r
Og Mænd og raske Svende
Bebo de danske Ø'r.

Som; Der er et Land, dets Sted er højt

257. I Danmark er der godt at bo og bygge
Fra lysegrønne Vaar til gyldne Høst;
Det véd den lille Fugl i Lundens Skygge,
Den lille Fisk, som leger ved vor Kyst;
Det véd den lille Bi paa Blomsterengen,

Det lille Lam, som gaar i grønne Vang;
Og for det mindste Barn i Vuggesengen
Det sunget blev i Moders glade Sang.

2. I Danmark er der godt at bo og bygge
Fra gyldne Høst til lysegrønne Vaar;
Ved Arnens Ild vi sidde her saa trygge,
Mens Regn og Storm og Sne mod Ruden slaar,
Det véd den fattigste, som her har hjemme:
Her ingen blev saa arm og saa forladt,
At ej han mer fornam en kjærlig Stemme,
Ej skimted mer et Lys i sortest Nat.

3. Saa vil vi elske da vort Hjem, det milde,
Det skjønne Fædreland, som Gud os gav,
Vil elske det i Livet aarle, silde,
Til i sin Favn det skjænker os en Grav.
Her er der for de smaa saa godt at være
I lavest Hytte, som i prægtigst Slot.
Gud signe hver, som tidlig lod os lære,
At her i Danmark er saa skjønt og godt!

Egen Tone. (Rung.)

258. I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
Der har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
Saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
Hvor Oldtids Kæmpegrave
Staa mellem Æblegaard og Humlehave,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

2. Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
Mer rigt end her, ned til den aabne Strand,
Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen

Saa dejlig, som i Bøgens Fædreland?
Du danske, friske Strand,
Hvor Danebrogen vaier, —
Gud gav os den — Gud giv den bedste Sejer. —
Dig elsker jeg. — Danmark, mit Fædreland.

3. En Gang du Herre var i hele Norden,
Bød over England — nu du kaldes svag,
Et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
End høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, —
Plovjærnet Guldhorn finder, —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

4. Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
Og som en sød Musik mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
Med milde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjærtes Hjem herinede,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Egen Tone. [Weyse]
eller: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

259. Vi har et gammelt Fædreland,
Ej uberømt paa Jorden;
Dets Rygte svang sig over Strand
Med Kæmperøst fra Norden:
Thi hvor man skued Goter staa
Med Angler og Normanner,
Man klarlig Nordens Løver saa
I Skjold og under Banner!

2. Vi har et gammelt Modersmaal
Af Hjærtensgrund oprundet,

Det klang i Sky ved Balders Baal
Med Sangen rosenmundet,
Det Vennebud fra Rolf og Skjold
Og Fredegod os bringer,
Det bærer Guld fra Old til Old
Paa Aandedrættets Vinger.

3. Vi har en gammel Kongevej,
Som gaar til Verdens Ende,
Og Færdsel paa den fattes ej,
Mens vi har Ungersvende,
Der ride tør paa den og gaa
Lukt over Havfrusale
Og synge modig: Bølgen blaa
Har ogsaa Bjærg og Dale!

4. Vi har en gammel Stjerne mild
Paa Nordens Himmelbue,
Og hver Gang Drager sprude Ild,
Den vorder klar til Skue;
Den varsler Bod for Banosaar
I Hytten og paa Borgen.
Den lover os et Gyldenaar
Med Glæden efter Sorgen!

5. Ildsprudende oprandt saa brat
For os Skjærtorsdags-Slaget.
Derefter i den tavse Nat
Vor Stjerne blev opdaget;
Den tindrer nu saa mild og klar,
Som fordum Balders Øje,
Og Lykken er til Løbet snar,
Som Lyset fra det høje.

6. Vi har en gammel Kjærlighed,
Som ruster ingenlunde,
Til Fædres Land, til Lys og Fred,
Til Bælte og til Sunde;
Den blusse op, den bryde ud
I Daad, i Sang og Tale!

Da som en Bejler til sin Brud
Til os skal Lykken dale! —

Egen Tone. (Joh. Fenger.)

260. Op, sjung og glæd dig, Danmar k Søn!

Vor Sø er blank, vor Skov er grøn
Og blomsterrig vor Dal;
Med Majløvkrans i lyse Haar
Hun kommen er, den unge Vaar,
Hun pynted har sin Sal.

2. Den Dal er høj og lys og stor,
Ej paa den hele vide Jord
Er Mark og Eng saa grøn,
Ej paa den hele Verdens Ø
Er Dal og Høj og Skov og Sø
Og Luft og Sky saa skjøn.

3. Se, Himlens Fugle det forstaa,
De Sydens Herlighed forsmaa
Og rejse glad mod Nord;
Her hæver sig det frie Bryst,
Her søge de med frejdig Lyst
De gamle Glæders Spor.

4. Her lufter det fra dybe Hav,
Her toner det fra Oldtids Grav
Om store Kæmpers Id;
Her sjunger end den danske Mand
Om Skjolds og Frodes Fødeland
Og om den gamle Tid.

5. Her sjunger end den mindste Dreng
Om Danmark, dejligst Vang og Eng,
Om Skjoldung-Ætten bold
Her sjunge end den mindste Mø
Om Ærens Vej paa stolte Sø,
Om Juel og Tordenskjold.

6. Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn,

Ved Hav staar Kæmpehøjen grøn,
Her Kraftens Aand end bor!
Her bruser Verdens store Væld,
I Skyen flyver Mark og Fjæld
Og Sjælen over Jord. —

Som: Vi alle dig elske livsalige Fred.

261. Langt højere Bjærge saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjærg kun er Bakke:
Men gjærne med Slette og Grønhøj i Nord
Vi Danemænd tage til Takke:
Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
Ved Jorden at blive det tjener os bedst.

2. Langt skjønnere Egne, vil gjærne vi tro,
Kan fremmede uden Lands finde,
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
Ved Strand med den fagre Kjærminde;
Og dejligst vi finde, ved Vugge og Grav,
Den blomstrende Mark i det bølgende Hav.

3. Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
Maaske saa man Udlænding øve,
Omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold
Med Hjærterne Løve ved Løve;
Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
Vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

4. Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Bælte og Sunde,
Til Husbehov vi dog har Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ej grunde;
Og brænder kun Hjærtet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise: vi tænkte ej slet.

5. Langt højere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa fremmedes Tunge;
Om Højhed og Dejlighed Danemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Og træffer over Modersmaal ej paa et Haar,
Det smelter dog mere, end fremmedes slaar.
6. Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
Fik andre i Bjærg og i Bytte,
Hos danske dog findes det daglige Brød
Ej mindre i Fattigmands Hytte.
Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar faa har for meget og færre for lidt.

Egen Tone. (Glæser.)

262 Droslen slog i Skov sin klare Trille,
Sang om Bøgens lyse, grønne Blad,
Duggens Perler faldt paa Roser vilde,
Laa med Glans i Solens Straalebad.
Fatted du den Klang i Fuglens Tone?
Højt den sang det rige Danmarks Lov,
Sang saa det gav Lyd i Skovens Krone:
Dejlig er den danske Bøgeskov!
2. Lærken svang sig fra sin skjulte Rede,
Lystigt lød det, da mod Sky den fløj,
Sang om grønne Mark, om brune Hede,
Sang om Bavtasten paa Kæmpehøj.
Fatted du den Klang i Fuglens Trille?
Gjenlyd gav den i vor Højtidssal:
Prægtig er vor Hede, dyb og stille,
Venlig Vaarens Krans om Høj og Dal!
3. Hjejlen fløjted klagende og ene
Hist, hvor Klitten, Jyllands Bolværk, staar;
Bølgen slog i Takt mod Kystens Stene,
Gik i Dans med Sølverkrans i Haar.
Fatted du den Klang i Fuglens Klage?

Længe lød dens Sang om Vesterhav:
Bølgen, høj og prægtig uden Mage,
Bruser over tusind Snekkers Grave!

4. Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
Toner den saa klart som Droslens Slag,
Mild og glad som Lærkens Stemme klinger,
Alvorsfuld som Hjejlens Sang om Vrag!
Fuglesangen rører Hjærtets Strænge,
Derfor klinge de paa samme Vis,
Klinge blidt og ømt og klinge længe
Højtidsfuld til gamle Danmarks Pris;

Egen Tone. (Nutzhorn.)

263. Fædreneland!
Ved den bølgende Strand,
I den majgrønne Lund,
Ved det dejlige Suud,
Af de syngende Vover omskyllet,
Sidder bleg du i Sorgen indhyllet,
Dog for dig er det bedste tilbage,
Thi end lever den gamle af Dage,

2. Sort ser det ud,
Men almægtig er Gud,
Dine Fjender til Lands
Er og Fjenderne hans.
De er Fjender ad Sandhed og Retten,
De er Fjender ad Kjærlighedsætten,
De har alle det værste tilbage,
Thi end lever den gamle af Dage!

3. Maane og Sol
Sidde løse paa Stol,
Som et Lagen det gaar
Under alt, hvad bestaar,
Dog din Ven sidder fast i det høje,

Over dig vaager Forsynets Øje!
Lad kun Lovsang afløse din Klage,
Thi end lever den gamle af Dage.

4. Højt over Sol
Paa sin Konningestol,
Om end Skyerne brast,
Sidder kjærlig og fast
Han, som vogtede Danmark saa længe,
End hans Bue har klangfulde Strænge,
Og hans Bue slaar aldrig tilbage,
Tro som Guld er den gamle af Dage!

5. Muldjord i Bryst
Ser den høje med Lyst,
Der kan Solstraalen bo,
Der kan Himmelbyg gro,
Han, som hører, naar Muldjorden sukker,
Den med perlende Taarer bedugger,
Med den Trøst kommer Troen tilbage,
At end lever den gamle af Dage!

6. Fuglenes Røst
Spaar om Danemænds Høst,
Under Mundharpeklang
Og Smaapigernes Sang,
Lykken vendes som Skibet paa Voven,
Lykken vendes som Bladet i Skoven,
Til den Lykke man aldrig saa' Mage,
Saa end lever den gamle af Dage!

7. Fædreneland!
Som paa Afgrundens Rand,
Midt i Bølgerne blaa
Skal Du blomstrende staa,
Med din Maj og med dine Kjærminder,
Som en Mø med let rødmende Kinder,
Du endnu har det bedste tilbage,
Det laa gjemt hos den gamle af Dage!

Egen Tone. (Rung.)

264. Moders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den spædes Fryd
Og glæder, naar Issen graaner,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet.

2. Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde,
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa sjunges det sødt i Lunde.

3. Modersmaal er det Rosenbaand,
Som store og smaa omslynger,
I det lever kun Fædres Aand,
Og deri kun Hjærtet gynger.

4. Modersmaal er vort Hjærtesprog,
Kun løs er al fremmed Tale,
Det alene i Mnnd og Bog
Kan vække et Folk af Dvale.

5. Modersmaalet ved Øresund
Og trindt i de grønne Lunde
Dejlig klinger i allen Stund,
Men dejligst i Pigemunde.

Som: En dejlig ung Ridder.

265. Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang,
Hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang?
En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
Og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord,
Til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;

Er Hjærtet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
Hun skjænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.

3. Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
De svundne Tiders Visdom, de fjærne Landes Kløgt,
Hun lokker, og hun drager, vi følge hendes Bud;
For hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

4. De fremmede, de tænkte at volde hende Sorg;
De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
Men just som de mente, hun var i Baand og Bast,
Da lo hun saa hjærtelig, at alle Lænker brast.

5. Og alle de Skjalde, hun skjænked' Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Lyst,
Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst.

6. Hver kraftig Skjæmt, der lokker om Læben frem et Smil,
Den blev i hendes Kogger en hvas og vinget Pil!
Hvert Ord, der kom fra Hjærtet, og som til Hjærtet naar,
Det blev en Sten i Muren, der hegner hendes Gaard.

7. Og Aarene rulle og skifte om paa Jord,
Og vore Navne glemmes som Sne, der faldt i Fjor.

Og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud:
Men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

Egen Tone. (Hartmann.)

266. Hil dig vor Fane!
Korsbanner hvidt!
Holde paa Bane
Med dig vi Skridt,
Vier os Kransen,
Gyldenaarsglansen,
Danskerne følge dig frit.

2. Fjenderne grue
Mer end for Sværd
Ved dig at skue,
Plantet dem nær;
Hvor du dig hæver,
Sejer omsvæver
Korsherrens signede Hær!

3. Kjærlig omfavned
Dig Danemand,
Danebrogs Navnet
Bærer du end,
Himlen til Ære
Al Tid du bære
Navnet med Sejer igjen!

4. Hjemkjærligheden
Bor os i Bryst,
Striden for Freden
Kun er vor Lyst,
Odde og Egge
Knn for dem begge
Skjærpet vi har til en Dyst!

5. Hil dig, vor Fane!
Korsbanner hvidt!
Du paa din Bane

Overfløj tidt
Højere oppe
Aandernes Toppe,
Sejeren følger dig frit!

Egen Tone. (R. Bay.)

267. Vift stolt paa Kodans Bølge,
Blodrøde Dannebrog!
Din Glans ej Nat skal dølge,
Ej Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
Som sank i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

2. Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Ros skal ej uddø.

3. Sus højt i Kampens Bulder
Om Juel din Kæmpe bold!
Naar Tordnen om Dig ruller,
Du sjunge Tordenskjold!
Og flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjærnevrimlen
Din høje Hvidtfeldts Navn.

4. Hver Gang en Stjærne funkler,
En Helt Du nævne kan,
Men ingen som fordunkler
Din store Kristian;
Paa Lysets Kyst han stander
I Sejers Klædebon,

Hver Gang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

5. Med Palmen Kristian vinker,
Naar Danebrog han ser.
Det hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær.
Vift højt for alle Vinde,
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glans omstraale dem.

6. Vaj stolt ved Danmarks Strande,
Vaj stolt ved indisk Kyst!
Og ved Babarens Lande,
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder
Og dine Kæmpers Pris,
Og Heltene det glæder
I deres Paradis.

7, Se dem, du har tilbage,
De blusse ved dit Navn,
Vil for din Hæder drage
Med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynjer springe,
Og Danmarks Hjærter dø.

Egen Tone. (Hartmann.)

268. Nu skal det aabenbares,
At gammel Kjærlighed
I hver en Skjærsild klares
Og er for Rust i Fred!
For levende og døde
Kan Daners Hjærte bløde,
Men isne kan den ej.

2. End lever Kjærligheden,

Som aldrig skal forgaa,
Men klare sig herneden
Til Livet at forstaa,
Til klart ham at begribe,
Der evig er i Live,
Som Kjærligheden selv.

3. Saa er da ikke brustet
„Fuldkommenhedens Baand",
Vor Kjæde er ej rustet,
Den bryder ingen Haand,
Men af hvert Led udspringer
En Blomst med Fuglevinger
Til Gyldenaarets Krans.

4. Ja Kjæden af Kjærminder
Man sagtens prise tør;
Jo stærkere den binder,
Des friere den gjør,
Jo længer den mon vare,
Des mindre staar den Fare,
Des gyldnere den blir.

5. Man længe nok maa sige,
At Kjærlighed er blind,
Det blir dog Lysets Rige,
Hvor ret den strømmer ind,
Og han har aldrig levet,
Som klog paa det er blevet,
Han først ej havde kjær.

6. Fra Arilds Tid herinde
Vi elsked „Liv og Fred",
Og hos vor Danekvinde
Vi elsked Kjærlighed,
Saa er den Livets Gaade,
Den sikkert bedst vil raade
Fuldvoxne Danemænd. —

Som: Kommer hid.

269. Frihed er det bedste Ord,

Som paa Jorden findes,
Ej i Syd og ej i Nord
Bedre Navn vi mindes;
Det er Klang fra Paradis;
Gik fra Mund til Mund med Pris
Hos al Jordens ædle.

2. Slaveri og Trællestand,
Lænker, Baand og Plage,
Det er Lyd fra Dødens Land,
Mislyd alle Dage,
Vækker Frygt og virker Sorg,
Prises kun paa Jætters Borg
Og hos Dødens Fyrste.

3. Han, som kom med Guddomsnavn
ned til Jordens Dale,
Kom med Frihed i sin Favn
Fra de lyse Sale;
Ej han kom med Plageri,
Men for Plage os at fri
Og fra Aandstyranner.

4. Sandheds Aand blandt alle Folk
Førte samme Tale.
Kaldte mildt som Friheds Tolk
Til Gudshusets Sale,
Vidste godt, der under Tvang
Aldrig kunde fødes Sang,
Aldrig Pris og Glæde.

5. Folkeaander trindt paa Jord,
Som vil Herren ligne,
Hvad af Sandhed i jer bor,
Det vil Gud velsigne,
Naar for Hjærte, Ord og Aand
Frit I løser alle Baand,
Som er gjort med Hænder.

6. Frit at tænke, tale, tro,
Synge hvad I skal.
Frit at lade Livet gro

Under Himlens Bue, —
Det er eders bedste Sans,
Og den ligner ganske hans,
Som er Menighedens.

7. Frit at prise al vor Ætt,
Alle gjæve Fædre,
Tale Fædrelandets Ret,
Folkets Dyder hædre,
Slaa af Mark hver Udaadsmand,
Som tør krænke Fædres Land,
Skjænde vore Minder. —

8. Det er Folkeaandens Drift,
Hvor den kom til Live.
Det i Tale, Daad og Skrift,
Skal dens Storværk blive;
Alt, hvad ædelt Gud os gav,
Skal opstaa af Hjærtets Grav
Nu i Nyaarstiden!

Egen Tone. (Hejse) eller som: Den danske Kriger

270. Den danske Bonde sad en Gang
Som Herre paa sit Eje;
Selvgiven Lov han lød, men Tvang
Han ej sin Hals lod neje;
Han værgede som Kæmpe bold
Sit Land og egen Bo mod Vold,
Og løftede den Drot paa Skjold,
Som Riget skulde raade.

2. Da kom en Tid, hvor Fogdens Pisk
Hans Ryg i Furer pløjed;
Da Sult og Nød sad ved hans Disk,
Og Trællesind ham bøjed;
Da han sled Dagen hen i Ægt,
Og Sløvhed letted Aagets Vægt:
De sidste Skud af denne Slægt
Var dem, der løb fra Kjøge.

3. Thi sildig bredtø Kundskabs Dag
Sig over Nordens Lande.
Da lysned det bag Bondens Tag,
Da klaredes hans Pande;
Da retted han sin Ryg igjen
Og kasted rustne Lænker hen
Og tog sin Plads blandt Danemænd,
Som flokkedes paa Tinge.

4. Den danske Bonde sidder nu
I Folkets Raad med Ære;
Med Skulder stærk og trofast Hu
Han skal vor Frihed bære!
Han har ej svigtet, da det kneb:
Ved Frederits og Isted skrev
Han selv med Blod sit Adelsbrev,
Og hædret skal han være!

Egen Tone. (Nutzhorn.)

271. Danmarks Rige i Højnorden,
Mindst i Agt, men ældst paa Jorden,
Blødt i Munden,
Bedst i Grunden,
Hør en Gang et Alvorsord:

2. Aldrig mer dig gaa af Minde:
Nælde brænder Ven og Fjende,
Sky dog Ilden
Brændekilden!
Holsten er dit Nældeblad.

3. Hjærtelighed er din Styrke,
Trøst i Sorg og Lys i Mørke,
Den kun næres,
Den kun bæres
Af dit danske Modersmaal.

4. Paa din Rigsdag, i din Skole
Aldrig mer med tysk du bole!
For din Lunge,

For din Tunge
Tysk er Edder og Forgift!
5. Mens sig selv forguder Vrimlen,
Vær dig selv og stol paa Himlen!
Fred og Glæde
Sit Højsæde
Rejser da paa Lejregaard.
6. Ej for lidt og ej for meget
Være Guds dig og dit eget!
Da er rigest,
Da er ligest
Danevang et Paradis.
7. Tiden skrider, Verden ældes,
Kilder tørres, Stammer fældes,
Mod Afgrunden
Bøgelunden
Bedst er lukt mod Bølgen blaa.

Egen Tone. (Gebauer, Mortensen.)

272. Rosen blusser alt i Danas Have,
Lifligt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.
2. Her imellem Havets dybe Kløfter
Gives aldrig Vaar og Sommerpragt;
Hvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
Tavse Fugl de brede Vinger løfter
Med sit Bytte fra den vaade Jagt.
2. Mine Venner i den danske Sommer!
Mindes I den vidt forrejste Mand?
Som, saa langt fra Danas favre Blommer,
Her hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
Flakker fra sit elskte Fødeland.
4. Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
Drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
Selv iblandt Konstantias fulde Ranker

Mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

5. Klerker raabe i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“
Det forsikrer Javas rige Sønner,
Selv Batavias skrantne Kræmmer stønner
„Danmark er et lidet fattigt Land!“

6. Morgenlandets Søn i Kaaber lange
Bag sin Vifte gisper efter Luft, —
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
Hjæreløse Mø'r med gyldne Spange,
Store Glimmerblomster uden Duft.

7. Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
Kjøbe dig en nordisk Kvindes Tro,
Kjøbe dig et Pust fra Søens Vove,
Kjøbe dig et Ly af Tulas Skove
Og en Kløvermark til Middagsro?

8. Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
Ryster Æbler af sit eget Træ,
Har en kraftfuld Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ. —

9. Ja vor danske Jord er sommerfrodig;
Der er Kræfter ved det danske Brød:
Derfor er den danske Mand saa modig,
Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
Derfor er den danske Kind saa rød.

10. Under lyse Bøg den danske Bejler
Med sin herligtvoxne Pige gaar,
Over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen sødt i Busken slaar.

11. Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“

Egen Tone. (Nordraak.)

273 Ja, vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem,
Furet, vejrbidt over Vandet
Med de tusind Hjem,
Elsker, elsker det og tænker
Paa vor Fa'r og Mo'r
Og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

2. Dette Landet Harald bjærged
Med sin Kæmperad.
Dette Landet Hakon værged,
Medens Øjvind kvad;
Olav paa det Land har malet
Korset med sit Blod.
Fra dets Høje Sverre talet
Roma midt imod.

3. Bønder sine Øxer brynte,
Hvor en Hær drog frem;
Tordenskjold langs Kysten lynte,
Saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
Som de vare Mænd;
Andre kunde bare græde,
Men det kom igjen!

4. Vistnok var vi ikke mange;
Men vi strak dog til,
Da vi prøvedes nogle Gange,
Og det stod paa Spil;
Thi vi heller Landet brændte,
End det kom til Fald;
Husker bare, hvad som hændte
Ned paa Frederikshald!

5. Haarde Tider har vi døjet,
Blev tilsidst forstødt;
Men i værste Nød blaaøjet
Frihed blev os født.

Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
Det gav Døden selv sin Ære —
Og det gav Forlig.

6. Fjenden da sit Vaaben kasted,
Op Viciret fór,
Vi med Undren mod ham hasted;
Thi han var vor Bror.
Drevne frem paa Stand af Skammen
Gik vi sønderpaa;
Nu vi staa tre Brødre sammen
Og skal saadan staa!

7. Norske Mand i Hus og Hytte,
Tak din store Gud!
Landet vilde han beskytte,
Skjøndt det mørkt saa' ud.
Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
Mødrene har grædt,
Har den Herre stille lempet,
Saa vi vandt vor Ret.

8. Ja, vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem
Furet, vejrbidt over Vandet
Med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
Det af Nød til Sejr,
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
For dets Fred slaar Lejr.

Egen Tone. (norsk.)

274. Der ligger et Land mod den evige Sne,
I Revnerne kun er der Vaarliv at se,
Men Havet gaar til med Historie-Døn,
Og elsket er Landet, som Mor af Søn.

2. Hun tog os i Fanget, den Gang vi var smaa,

Og gav os sin Saga med Billeder paa.
Vi læste saa Øjet blev stort og vaadt;
Da smilte den gamle og nikkede blot.

3. Vi sprang ned til Fjorden, vi stirrede mod
Den askegraa Bavtasten, gammel den stod,
Hun stod der end ældre, sa' ingen Ting;
Men stensatte Havger laa rundt i Ring.

4. Hun tog os ved Haanden, og Følge hun gav
Bort derfra til Kirken saa stille og lav,
Hvor Fædrene ydmygt har bøjet Knæ,
Og mild'lig hun sagde: „Gjør I som de."

5. Hun strødde sin Sne over fjældbratte Li,
Bød saa sine Gutter at staa den paa Ski,
Hun knuste med Stormhaand det Nordhavs Spejl,
Bød saa sine Gutter at hejse Sejl.

6. Hun satte de vakreste Jenter i Rad
At følge vor Idræt med Smil og med Kvad.
Og selv sad hun højt i sin Sagastol
Og Maaneskinskaaben op under Pol.

7. Da lød der et fremad! et fremad endnu,
Paa Fædrenemaal og med Fædrenehu.
For Frihed, for Norskhed, for Norge Hurra!
Og Fjældene selv raaber langt Hurra.

8. Da løsned Begejstringens rullende Faan,
Da døbtes vi af hendes mægtige Aand,
Da stod over Fjældet et Syn i Glød,
Som siden os maner indtil vor Død.

Egen Tone. [Crusell.]

275. Hell dig, du höga Nord!
Hell dig, vår fosterjord!
:,: Kraft och mod,
lif och blod,

vi ofra för din ära! :,:
2. Hell dig, du fria Strand!
Hell dig, du hjeltars laud!
:,: Enighet,
Trofasthed
är dina sønars lära :,:
3. Hell er, I gamla berg!
jätter med järn til märg.
:,: Fjäll och haf
aldrig slaf
i Manhem skola bära :,:
Lefve, lefve, lefve, vårt Fosterland!!

Egen Tone. [svensk Folketone.]

276. Du gamla, du friska, du fjällhøga Nord!
du tysta, du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord.
din sol, din himmel, dina ängder gröna!
2. Du tronar på minnen från förnstora dår
då ärat ditt namn fløg öfver jorden.
Jag vet, att du är och du blir, hvad du var,
ack jag vil lefva, jag vil dø i Norden!

Egen Tone. [K. Nygaard.]

277. Danske Hurra! flyv over Dal og Vang,
Flyv mod Sky paa Vinger af Sang!
2. Hurra, Hurra! rung over Mark og Strand:
Leve Konge og Fædreland!
3. Hurra, Hurra! leve med Mindets Lyst
Fædres Aand i Sønnernøs Bryst!
4. Hurra, Hurra! mægtig ved dybe Hav
Aanden sprænge Kæmpernes Grav!
5. Hurra, Hurra! leve med Hæders Løn
Kraftens, Ærens trofaste Søn!

6. Hurra, Hurra! leve paa Hav og Vang
Kraftens Vidne, Hæderens Sang!
7. Hurra, Hurra! skjønt med den danske Viv
Leve Danmarks Kjærligheds Liv!
8. Danske Hurra! Gjenlyd fra Folkets Bryst,
Flyv mod Sky med Folkelivs Røst!

Som: Saa kæmped de Helte af anden April.

278. Opmand dig, du danske! lad Verden nu se,
At ej du vanslægted i Tiden.
Skal Danemark rammes af Skjændsel og Spe,
Nej, før skal vi knuses i Striden!
2. End ruller derude det sortladne Hav,
Det bruser om Fædrenes Sejre;
Paa Kæmpernes, Høje, paa Heltenes Grav
Skal Voldsmænd ej haanligt sig lejre:
3. For Frelse, for Frihed, i Trængselens Stund
Vi kæmpe saa mange, vi ere,
Og den skal vi kalde den fejgeste Hund,
Som svigter sit Fædrelands Ære!
4. Vi drives jo ikke af Trods eller Had,
Vi kæmpe for Danmark vor Moder.
Vort ældgamle Land vil man splitte os ad
Og bortrive Broder fra Broder.
5. Vi rase jo ikke med Ulvenes Mod,
Om hvo der den anden skal trykke;
Vi føle ej Tørst efter Menneskeblod,
Men Tørst efter Menneskelykke!
6. I Kreds om vor Konge som Mur vil vi staa,
Thi dansk er hans ærlige Tanke;

Og Fjenden skal trække det korteste Straa,
Naar Løven først rejser sin Manke.
7. Ja, Sejer skal følge vor ærlige Sag,
Saa vist som med knejsende Pander
Vi vende vort Øje mod Frihedens Dag
Og Ryggen mod Verdens Tyranner!

Egen Tone. (Rung.)

279. Jeg holder af mit Fædreland,
Det kan ej være andet:
Dets Skov og Sø, dets Dal og Strand,
De fængsle mig til Landet.
2. Og i Historien læser jeg
Saameget til dets Ære,
Saameget, der kan glæde mig,
Hvoraf jeg stolt kan være.
3. Og er endogsaa alting smaat,
Hvad Kortet mig kan lære,
Man rummes jo dog der saa godt
Med alle sine kjære.
4. Thi er mit lille Fædreland
I Hjærtet kjært mig vordet;
Og naar jeg voxer op til Mand,
Saa vil jeg kæmpe for det.

Som: Saa kæmped de Helte af anden April.

280. Mon Tyskland nu strækker til Kolding sig op,
Saa Danmark krøb ind med det samme?
Mon Grenen, hvor Ørnen sin Rede slaar op,
Ej mer hænger fast ved sin Stamme?
2. Er Tungen den gamle udreven med Rod?
Er Mindet alt druknet i Taaren?
Blev Dybbel da tysk, da det døbtes i Blod,
Som flød fra de danskeste Aarer?

3. Og bringer de Bølger ej længer fra Nord
Et Bud, hvorved Hjærter sig hæve?
Og synger den aldrig i Flensborg Fjord
En Sang om Kong Frederik den gjæve?
4. Jo Morderen aldrig slog Sjælen ihjel,
Hvor haardt han end Kjødet har plaget,
Og Pennen ej magter at slette det Skjel,
Som Aanden og Blodet har draget.
5 Og Danmark ej stopper paa Kongeaaens Rand,
Skjønt Fjenden det væbnet vil standse;
Det sejler paa Luften, det glider paa Vand,
Det ler ad hans Trusel og Lanse.
6. Det fæster just Ridderne sønden for Aa,
Det drømmer med Hyrden paa Heden,
Det leger og voxer med Drengene smaa
Og synger om Sejren og Freden.
7. Det troner i Kvindernes Hjærte saa trygt,
Det svulmer i mandige Arme,
Det kjender ej længer til Tvivl og til Frygt,
Og mere til Haab end til Harme.
8. Ja Danmark opvoxer mod „Sønden“ i Kraft,
Som snart det opvoxer i „Norden“;
Og Fjenden, som kror sig af Held, han har havt,
Er end ikke rigere vorden.
9. Endnu ikke Danmark er blevet et Vrag,
Det trodser de stridige Strømme,
Vor Herre os snart lade hilse den Dag,
Da Tysken af Landet maa rømme.

Som: Kong Kristian lægger ned sit Sværd.

281. Vi har et Haab, som ej er bygt

Paa høje Tal og store Løgne,
Paa Sandheds Grund den simple, nøgne
Det hviler levende og trygt;
Det fødtes under Nederlaget,
Det viedes i Vaabenbraget,
Det næredes af Danmarks Nød.

2. Vi sætte ej vor Tillid til
Kanoner eller Bajonetter,
Ej heller, hvad vi selv udretter,
Og hvad de store Magter vil;
Men et vi véd, der ej skal kues,
Om end det haardt og længe trues,
Og det er Folkets Odelsret.

3. Hvem skifted Jordens Lande ud?
Har det ej noget at betyde?
Mon Voldsmænd kan ustraffet bryde
De Grænser, der er sat af Gud?
Er Sprogets Klang og Aandens Mærke
Ej Grænsepæle vel saa stærke
Som dem af Stene og Jord?

4. Jo vist, vort Haab er fast og trygt,
Lad Tider komme, Tider svinde,
Vi slippe det dog ingen Sinde,
Fordi det er paa Sandhed bygt;
Og Haabet er, at Danmarks Lande
Til Tungemaalets Skjel skal stande
Som Grænse for et enigt Nord.

Egen Tone.

282. Der laa en lille Pige og sov i Naadestand,
Hun drømte om Guds Rige og om sit Fædreland.

2. Og Pige-Fædrelandet som Israels til Spot,
Det var slet intet andet end Danmark fredegodt.

3. Da Tysken Danmark trued. den Pigelil i Fyen
I Drømmelandet skued fuldtrøsteligt et Syn.
4. Hun syntes nem at kjende, vor Herre sad til Hest.
Med draget Sværd i Hænde, som man det tænker bedst.
5. De danske i stor Kvide for Land og Hus og Hjem
Vor Herre bad at ride i deres Spidse frem,
6. Vor Herre dem bønhørte og ind paa Tysken fór,
Hans Sværd sig ikke rørte, men Tysken sank til Jord.
7. De styrted om saa fage, med dem kun Døden stred,
Der blev kun faa tilbage, dem Danskerne slog ned.
8. Forladt er Danevirke; med Danmark stedt i Nød
Er Jesu Kristi Kirke alt for den sorte Død.
9. Vi højt til Herren raabe nu for dem begge to,
Hans Hjælp er og at haabe, saa vist som vi har Tro.
10. Thi skal os Varslet glæde fra Barnetroens Land,
Hvor nærmest er de spæde al Verdens Frelsermand.
11. Og naar han uden Hænder gjør Underværket stort,
Vi til hans Pris bekjender: „Som sagt hos ham saa gjort!
12. Ham som et Danevirke vi da vil stole paa
I Skole og i Kirke, og hvorsomhelst vi gaa.

13. Gudshusets Barnedrømme midt i vor Vintertid
Vi skal og da berømme langt over Mandevid.

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

283. Er Lyset for de lærde blot
Til ret og galt at stave?
Nej, Himlen under flere godt
Og Lys er Himlens Gave.
Og Solen staar med Bonden op,
Slet ikke med de lærde,
Oplyser mest fra Taa til Top,
Hvem der er mest paa Færde.

2. Er Lyset i Planeter kun,
Som ej kan se og mæle?
Er ikke Ordet i vor Mund
Et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn
Som Solens Skin for Kroppe.
Det slaar i Sjælen ned som Lyn
Fra Skyerne hist oppe.

3. Er Lys paa visse Vilkaar blot
Saa halvvejs at ophøje?
Gjør det ej alle Vegne godt,
Er Lys ej Livets Øje?
Skal for Misbrugens Skyld maaske
Paa Aandens Himmelbue
Vi heller Mulm og Mørke se
End Solens blanke Lue!

4. Nej, aldrig spørges det fra Nord,
Vi Lyset vil fordunkle!
Som Nordlys i fribaarne Ord
Det saas paa Himlen funkle,
Og ses det skal ved Nordens Pol
Ej blot i Kroppens Rige:

Midsommerens den bolde Sol
Vil ej for Midnat vige!

5. Oplysning være skal vor Lyst,
Er det saa kun om Sivet,
Men først og sidst med Folkerøst
Oplysningen om Livet;
Den springer ud fra Folkedaad
Og voxer, som den vugges (
Den straale i vort Folkeraad
Til Aftenstjærnen slukkes!

Egen Tone. (Simonsen.)

284. Jyden han æ stærk aa sej
Modde baad' i Nøj og Nej,
Go'r ed op aa go'r ed ne'r
Aaller do faatavt ham si'r.

2. Føst no dær æ Nø' ofahr,
Kommer Jyden ud aa Dar.
Men han go'r ett ind igjen,
Far de uhn han haa gjent hen.

3. Læ vos aal Ti blyv ve de!
Faa'r sin Baa'n kan kjennes ve!
So'en et Sind da hær i Nor',
Haal sæ ve, te aalt faago'r.

Egen Tone. (Frederik d. 7de.)

285. Sjælland, Sjælland med Skov og med Sø
Dejlige Ø, her vil jeg dø!
Fyen, mit Fyen med dit Bælt og din Bugt
Prangende smukt med Frugt.

2. Jylland, Jylland, hvor Kronjyden bo'r,
Aaen sig snor, Lyngen den gror!
Slesvig. du som mod Syd er vort Skjold,
Kæmpen saa bold en Vold!

3. Trods de Sorger, du Hjærtet har bragt,

Kjærligheds Pagt voxer i Magt,
Frihedstræet, her skyggende staar,
En Gang jeg spaar, dig naar!
4. Tusinde Aar har vel Rynker os voldt;
Danmark dog stolt, kjæk du dig holdt!
Ja, saa længe som Bølgerne gaa,
Danmark, du maa bestaa!

Som: Vift stolt paa Kodans Bolge.

286. Det raske Folk som pløjer
Den skarpe jyske Vang
Sin Nakke nødigt bøjer
Og trives ej ved Tvang;
Frit lufter over Hede
Den frie Vestenvind.
Til Kamp for Frihed rede
Var al Tid Jydens Sind.
2. Det hellig Knud bekjendte
I sankt Albani Kor,
Da Storm mod Kirken rendte
De vrede Vendelbo'r;
Og Holsten skamfuld rakte
Sin Skjærv til Jydens Pris,
Da Hals Tyrannen rakte
For ham fra Nørreris.
3. Hin Aand fra gamle Tider
Er ikke død endnu;
Den styrker og udvider
End Jydens jævne Hu;
Er Vaabnet mindre blodigt,
Er Nakken lige stiv,
Og han gaar lige modigt
I Kamp for Folkets Liv.
4. Hil jer, som Vidne bære
Om Jydens frie Aand!
Vi række jer med Ære

En trofast Broderhaand.
Og Enighed skal gjøre
Vor lille Flok saa stærk,
At ingen Magt tør røre
Vort fælles Frihedsværk.

5. Og da skal Danmarks Rige
Af Tidens Nat gaa ud
I Blomstring uden Lige,
I Rigdoms gyldne Skrud!
Og da skal Danmarks Bønder
Saa stolte gaa bag Plov,
Som eders Brodersønner
Hinsides Vestervov!

Egen Tone. (Chr. J. Hansen.)

287. Dejlige Øresund,
Kantet af Klint og Lund,
Stolte Byer og guldbesaa'de Agre!
Grænse, som skiller ej,
Gyngende Landevej,
Over Dig skal vore Toner flagre.

2. Over til Tykos Ø,
Jomfruen, som i Sø
Bader sig blandt hvide Svaners Vrimmel,
Svandt hendes Glans end snart,
Saa funkler evig klart
Hendes Elskers Navn paa Nordens Himmel.

3. Over til Skaanes Kyst,
Som hæver solbelyst
Og sig af de dybe, dunkle Strømme;
Ret som de svarte os:
„Byder kun Mørket Trods!
Sent opfyldes eders lyse Drømme!"

4. Der skal de hilse paa
Brødre, som grant forstaa,
Hvad der faar vort Hjærte til at banke;

Bringe dem dette Bud:
Her sprang med Skoven ud
Nordens Foraar i de unges Tanke!

Som: Sinklar-Visen.

288. Højt oppe mod Norden der ligger et Land,
Ombæltet af brusende Bølger,
Med Bjærge omkranset — den skovløse Strand
Bag Is og bag Sne sig fordølger.

2. Saa skalded og bleg er den ensomme Ø,
En Olding blandt Jorklodens Riger,
Saa kold og saa tavs af den larmende Sø
Den isklædte Fjældmark opstiger.

3. Men under det Dække af Is og af Sne
Der ulmer den mægtigste Flamme,
Den lønlige Ild du hél ofte vil se
At bryde den stenhaarde Ramme!

4. Den sneklædte Hekla vil spalte sin Top
Og rødme af Ilden hin varme,
Og Krabbe vil ryste sin islagte Krop
Og vildt op af Afgrunden larme!

5. Og Gejser udsende sit sydende Væld
Og sprudle et nordisk Kastale!
Opvarme Isbræen af skyhøje Fjæld
Og smælte de snetakte Dale.

6. Hil være dig, Island! — Hil være især
Du første blandt Islandets Skjalde,
Som — skjønt selv omgjordet med Forfædres Sværd —
Dog ej lod dig Harpen undfalde.

7. Dens Klang lyder sødt gjennem Bulder og Larm
Af Tidens og Nordhavets Bølger,
Naar selv du en Kæmpe med Skjold paa din Arm
De Kæmper i Sagarne følger.

8. Saalænge som Gejser udsender sit Væld
Og Hekla sin vældige Lue,
Saalænge vi Sneen paa Ravdefjordsfjæld
Og Isen paa Vestjøkul skue.
9. O Snorro, dit Sagn og din herlige Sang
Blandt Norriges Bjærge gjenlyde!
I Svithiods Dale, paa Davniens Vang
Det nordiske Hjerte Du fryde!

Egen Tone. (Nutzhorn og „m. o.")

289. Jeg vil værge mit Land,
Jeg vil bygge mit Land,
Jeg vil elske det frem i min Bøn, i mit Barn.
Jeg vil øge dets Gavn,
Jeg vil søge dets Savn
Ifra Grænsen og ud til de drivende Garn.
2. Her er Sommersol nok,
Her er Sædejord nok,
Bare vi, bare vi have Kjærlighed nok.
Her er digtende Trang
Gjennem Arbejdets Gang
Til at løfte vort Land, blot vi løfte i Flok.
3. Vi fór vide paa Tog
Over gyngende Vaag,
Rundt i Landene knejse normanniske Taarn.
Men vort modige Flag
Flyver vidre i Dag.
Og det rødmer af Sundhed som aldrig tilforn
4. Og vor Fremtid er stor;
Thi det trekløvde Nord,
Det skal samles igjen, det skal blive sig selv.
Hvad du evner, kast af
I det nærmeste Krav,
Det skal bæres helt frem af en voxende Elv.
5. Denne Bostavn er vor,

Og vi elske den for,
Hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igjen.

Og som Kjærlighed gror
Af den hjemlige Jord,
Skal den gro af vor Kjæsligheds Frøkorn igjen.

Som: I Danmark er jeg født og baaren.

290. Og hør, i Fugleunger spæde,
Nu kan I vorde Danmarks Folk til Glæde,
For nu kan I synge i Grenenes Ly
Om Aftenen sent og tidligt i Gry,
Hvor Bøgen den løves.

2. Saa syng om alle kjære Minder
Og lad os høre, der er danske Kvinder,
Det mindste Pip-pip kan vi godt forstaa,
Og saa maa I frit med Vingerne slaa.

3. Og syng om Danmarks Nød og Smerte,
Og syng os Haab og Trøst ind i vort Hjærte,
Og syng om en Fremtid saa lys og skjøn,
Og syng om den Kraft, der spirer i Løn.

4. Men husk dog paa, der er saa mange,
Der vil saa gjærne de smaa Fugle fange.
De bruge dem kun til at lege med,
Men gjøre dem dog saa megen Fortræd.

5. Og vogt jer vel for Fuglesnarer,
For Høg og Glente og for andre Farer;
Men flyv mellem Kirken og Lunden grøn,
Hvor Danfolket bór i Dalen saa skjøn.

Egen Tone. (Bull, Th. Fenger.)

291. Bien, hun er kun en lille Fugl
Til ene med Ørne at strides;
Bier dog gjærne gjør alle et,

Mens Ørne de rives og bides.
De smaa skal man ikke foragte.

2. Bien, hun lever af Blomsterdug,
Hun virker saa Vox og Honning.
Ørnen, han lever af Rov af Ran
Og brasker som Fuglekonning.

3. Ørnen forleden lod Bud udgaa,
Han havde nok Svin paa Skoven:
„Hele Bikuben skal væltes om,
Saa faar den sit Lys fra oven!“

4. Bien, hun bad da saa mindelig:
„Det ikke os gaa saa ilde;
Kuben kan ikke paa Hov'det staa,
Og alle vi blev husvilde.“

5. Ørnen, han vil dog sin Krig ha' frem,
Han ænser ej, hvad de bede,
Skrige han gjør kun: „Maaske jeg selv
Deri vil bygge min Rede!“

6. Bien gjenmæler i Ydmyghed:
„I Luften du est jo Konning,
Kan ikke bygge saa lavt paa Jord
Og virker ej Vox og Honning.“

7. Ørnen, han blev da, som han var gal,
Slog ned med sin Slagtermine;
Ørnen, han har baade Næb og Klør,
Og Bi har kun Braad hin fine.

8. Ørnen, han drikker ej Dug men Blod,
Han regner det ej at bløde.
Bien i Krig har saa bange Kaar,
Hun stikker sig selv til Døde.

9. Ørnen, han basker med Vingen kry,
Han glemmer og ej at hugge,
Under hans Bug hænger Bi ved Bi,
Hans Øjne de og tillukke.

10. Alle smaa Fugle i Mark og Skov,
Og alle Smaablomster i Enge

Ryste som Espe og undres paa,
At Krigen kan vare saa længe.
11. Blodet dog rinder, som Gud han vil,
Sig vender og Bladet derefter;
Stort er og fældet i Verden før
Af smaa velforenede Kræfter.
12. Danmark! jeg ligner dig ved en Bi,
Bidronning med Kongelykke!
Alle Smaablomster bede med mig:
„Gud give, du Ørnen maa trykke!“

Egen Tone. (Barnekow.)

292. Hvad synger du om
Saa højt i det blaa?
Hvem gjælder din Vise?
Vil Sneen du prise
Og visne Straa?
Har Solen dig kaldet?
Den skinner saa kold,
Og Skoven er skaldet
Og Marken gold.
2. „Jeg stiger saa højt,
„Jeg skuer saa vidt,
„Jeg ser, at den kommer,
„Den liflige Sommer
„Med snare Skridt.
„Alt hører jeg vaagne
„Den rislende Bæk;
„Det døde og dovne
„Da flyr med Skræk.“
3. „Jeg skuer saa langt,
„Jeg synger saa frit
„Om Taagen, der lettes,
„Med rødt og med hvidt,
„Om Snekken, der danser,
„Om Sæden, der gror,

„Om Glæden, der kranser
„Den danske Jord".

4. Hvad drømmer du om
Saa højt i det blaa?
Mon Glæden den trives,
Hvor Ørnene rives
Om Fugle smaa?
Kan Marken os trøste
Og bugnende Trær,
Naar Fjenden skal høste
Det Guld, de bær?

5. „Jeg stiger saa højt,
„Jeg skuer saa vidt,
„Bag Taagen der omme
„Jeg øjner, det kommer
„Med snare Skridt.
„Alt hører jeg vaagne,
„Hvad slumred saa fast;
„Det døde og dovne
„Da flyve i Hast?"

6. „Jeg stiger saa højt,
„Jeg skuer med Lyst,
„At Fædrenes Minde
„Sit Tempel kan finde
„I Barnets Bryst,
„At Sagnet i Hytte
„Faar Vinger igjen,
„Saa Drenge, der lytte,
„Gaa ud som Mænd."

7. „Jeg skuer saa langt,
„Jeg synger saa fro
„Om Vælde, der glipper,
„Om Duen, der slipper
„Af Ørnens Klo,
„Om Freden, der kommer
„Med Stordaad og Sang,

„Om Sol og Skjærsommer
„I Danevang!“

Som: Nys fyldte skjøn Sired sit attende Aar.

293. Jeg véd, hvor der findes en Have saa skjøn,
Hvor Søen er blaa, og hvor Skoven er grøn,
Hvor Fuglene bygge i Løvhækkens Ly
Og flyve hver Morgen med Sang over Sky.

2. Og midt i den friske og gyngende Sø,
Der dukker af Dybet den dejligste Ø,
Og Søen af prægtige Skibe er fuld
Og Øen af Frugter og Blomster og — Guld.

3. Der risler en Kilde, der rinder en Aa,
Og Højene ere saa runde og smaa,
Og Engen er blød, saa det ret er en Lyst
At tumle sig der og faa lettet sit Bryst.

4. Der danse Smaapiger med Blomster i Hat,
— En rød og en hvid har paa Brystet de sat;
Og Drengene lege med Harpe og Sværd
Og synge saa glade om Danemænds Færd.

5. Jeg tror det forvist, at der ej er en Plet
Paa Jorden, hvor alt er saa blødt og saa net,
Som Haven, hvor Øen i Søen er lagt;
Kom, saa skal jeg vise dig hele dens Pragt!

6. Se ud over Dal, over Mark, over Sund,
Saa ser du en Have med Løvsal i Lund,
Med Blomster i Enge og Sølvspejl i Vand,
Og Haven er Danmark, vort Fædreneland.

Som: I Danmark er jeg født og baaren.

294. Jeg gik mig ud paa Marken øde,
Af Kuld var alle de Smaablommer døde,
Jeg gik mig i Skoven blandt Stammer graa,

Men aldrig et Blad jeg skued derpaa.
Mon aldrig det dages?

2. Ej Glimt jeg saa af Skovens Fugle.
I sorten Jord de Dyr sig monne skjule.
I Hjemmet vist Bonden han sad i Krog
Og tænkte: „Gid Middag var kommen dog!“

3. Mit Hjærte blev saa dødt og stille.
Min Hu, den blev saa mod, min Kraft saa lille;
Da faldt i mit Øre et Fugleslag,
Det vækkede mig som Tordenens Brag.

4. Og tænk, saa fandt jeg midt paa Hede
En lille blød og yndig Fuglerede
Med levende Unger, saa vævre smaa,
Med Sangfuglenæb, med Fjedrene graa.

5. De gamle sang med liflig Stemme,
At Ungerne ret skulde Tonen nemme.
De sang om den Vaar, som i Vente var,
Om Blomst og om Blad paa Grenen saa bar.

6 De sang og om den lille Rede,
Ej andre Fugle skulde der sig brede;
Langt hellere de vilde i Reden dø
End leve med Skam paa Land og Ø.

7. „Og kommer Ørn jert Hus at hærge,
Staa sammen da det lille Hus at værge;
Byd Fjenden jert Bryst og jer Næb og Klo,
Saa skal han vel Moder lade i Ro.

8. Og kommer Gjøg med venlig Stemme
Og lader ganske flot, som han var hjemme,
Saa tro ham dog ej, men kast over Bord
Ham selv med hans Æg og hans halvtyske Ord.“

9. Og Ungerne de kvidred efter
Med fulde Bryst, af alle Kræfter,
Om Liv og om Daad, som skal ses en Gang,
Med Solskin, med Frugt i grønneste Vang.
Ret nu vil det dages!

10. Mit Sind blev glad, min Tanke lettet,
Det havde de Smaafugle strax udrettet,
Jeg sagde: „Lær rigtig jer Moders Sang
Og syng den saa lydt i Danmarks Vang,
Saa tror jeg det dages!“

Egen Tone.

295. Al Tid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kjende,
Selv om du til Maalet naar
Først ved Verdens Ende!
2. Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjærnerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
Skal du aldrig gyse.
3. Kæmp for alt, hvad du har kjært!
Dø, om det saa gjælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller!

Som: Fremad er Verdens vilde Røst.

296. Et kjærligt Ord gjør Hjærtet saa godt,

Naar Verden larmer og støjer
I flygtig Glæde, og alt ser ud,
Som Livet var bare Løjer.
2. Et kjærligt Ord fra et Vennebryst
Gjør godt i et lidende Hjærte,
Naar Sukket knap kan trænge sig frem,
Og Brystet er ømt af Smerte.
3. Et kjærligt Ord er det bedste, jeg véd
Næst Troens salige Glæde,
Hvor begge bo under Tag,
Er Lykken rigtig til Stede.

Egen Tone. (M. E.)

297. „Fremad“ er Verdens vilde Røst

Med Damp og med Vind til Vinge —
Hjemad er Hjærtets milde Trøst,
Den hvisker saa varmt her inde.

2. „Fremad til Ære!“ er Verdens Raab,
Mens Bølgen mod Stavnen bruser —
Hjemme at være er Hjærtets Haab,
Som Sjælen igjennemsuser.

3. Hjemme at være paa kjendte Strand,
Hvor Savnet til Dels kan stilles —
Hjemme at være i Livets Land,
Hvor aldrig mere vi skilles.

4. Hjemme at være, hvor Sol og Sky
Gaa ned bag de vante Tinder —
Hjemme at være i Himmelby,
Hvor Solen evindelig skinner.

5. Derfor skal Savnets tunge Tid,
Som friste vi maa her neden,
Smelte som Sne for Solen blid
Ved Haabet om Gjensynsglæden.

6. Derfor kun fremad i Jesu Navn,
Saa gaar det og hjemad tillige,
Da er hver Glæde og hvert et Savn
Et Trin paa vor Himmelstige.

Som: Befal du dine Veje.

298. Vort Liv er ej en øde,
En mørk og skummel Sti,
Vel kan os Farer møde,
Og Skygger gaa forbi;
Men Himlens Fugleskare
Er med, vi frygte ej,
Og over Stjærner klare
Gaar Aandens lyse Vej.

2. Vort Liv er ej et Fængsel,
Et evigt Slaveri.
Vel er her Nød og Trængsel,
Men Aanden flyver fri,

Og Kamp, men Sejr vi vinde,
Thi Sejrens Gud er med.
Kun et kan Hjærtet binde.
Og det er Kjærlighed.

3. Vort Liv er ej en Kjæde
Af Sorg og Suk og Savn.
Guds Fred med Trøst og Glæde
Vi fandt i Kirkens Favn.
Hvorfor da Hoved bøje
Mod Jord i Grubleri?
Kast Blikket mod det høje
Og slip din Sangfugl fri.

4. Og vil du Vejen finde
Hvor Lyset er at se,
Hvor du kan Frihed vinde
Og glemme al din Ve;
Et Valg dig kun er givet,
Sig ja til Herrens Ord,
Det Kilden er til Livet
I Himmel og paa Jord.

Egen Tone (Gudmand-Høyn.)

299. Løft dit Hoved, du raske Gut,
Om et Haab eller to bliver brudt,
Blinker et nyt for dit Øje,
Strax det faar Glans af det høje.

2. Løft dit Hoved og se dig om,
Noget er der, som raaber: Kom!
Noget med tusinde Tunger,
Som om Frejdighed sjunger.

3. Løft dit Hoved, thi i dig selv
Blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
Hvor der med Harper klinger,
Jubler, toner og svinger.

4. Løft dit Hoved og sjung det ud
Aldrig kuer du Vaarens Skud,

Hvor der er gjærende Kræfter,
Skyder det Aaret efter.

5. Løft dit Hoved og tag din Daab
Af det høje, det straalende Haab,
Som over Verden hvælver,
Og i hver Livsgnist skjælver.

Som: Jeg var en lystig Ungersvend.

300. Jeg er en simpel Bondemand
Og jævn og ligefrem,
Dog elsker jeg min ringe Stand;
Thi i mit lille Hjem
Der voxe Blomster milde
Med Farve og med Duft,
Min er den klare Kilde
Og min den friske Luft.

2. Jeg fødtes op ved Fuglesang,
Af den jeg lærte lidt,
Jeg synger, naar jeg føler Trang
At flyve let og frit;
Jeg synger bag ved Ploven
Og under Leers Klang,
Og Bakkerne og Skoven
Gi'er Gjenlyd af min Sang.

3. Og naar jeg er af Arbejd træt
Og Dagen er forbi;
Min Aand er frisk, mit Sind er let
Og jeg er glad og fri,
Og jeg vil ikke bytte
Med nogen Mand paa Jord,
Og jeg vil ikke flytte
Fra denne Plet i Nord.

4. Og hviler jeg en føje Stund
Og tager Pen og Bog,
Da kæmper jeg paa Aandens Grund
For Fædreland og Sprog;

Men gjælder det at stride
For Frihed, Liv og Fred,
Jeg lægger alt til Side
Og gaar i Kampen med.

Egen Tone.

301. Saa højt imod Skyen i flagrende Flugt
Den Lærke nu hæver sin Tone.
I Luften den sagtelig svømmer,
Om sin Lykke den glædelig drømmer.

2. „Du Plovmand! paa Marheu saa jævn og saa lav,
Du drager de Furer saa tunge,
Du kryber som Ormen paa Tue,
Flyv du med imod Himmeleus Bue."

3. „Nej, jeg har ej Vinger til saadan en Fart,
Kun Lemmer saa stive og tunge,
Ved Jorden jeg helst nok maa blive;
Det er den, som mig Føden skal give."

4. „Hvad siger du, Daare, som kryber bag Plov
Og stirrer mod Jorden den sorte!
Kun Himlens den skabende Tale
Kalder Kornet og Blomsten af Dvale."

5. Et Hjærte er lagt i hvert Menneske-bryst
Med Længsler saa dybe og stærke.
Saa højt kan ej Lærken sig svinge
Som et Hjærte paa Kjærligheds Vinge.

6. Ja find kun din Føde bag grønklædte Vang
Og byg der, som Lærken, din Rede;
Men Hjærtet lad søge det høje,
Da vil Lykken dig straale af Øje.

Egen Tone. (Winding.)

302. Nødig sige vi: „Farvel"

Men „Velkommen!“ o hvor gjærne!
Har vi rigtig kjær en Sjæl,
Er den nær dog i det fjærne.

2. Mødes Blik med Blik ej mer,
Er de kjære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som ingen ser,
Mødes dog med Sjæleøjne.

3. Morgensol, gjenlys i Kvæld!
Ungdom! lev i Alderdommen!
Aanden i hvert skjønt Farvel
Gjemmer dog et skjønt „Velkommen“.

Som: Nu lakker det ad Tiden smaat.

303. Jeg gik mig hen ad ensom Sti
Med Sorgen ved min Side,
Da fløj en lille Fugl forbi
Og sang med Toner blide:
„Vi, vi, vi, vi er fro,
Blandt Blomster vi bo,
Og let vi i Luften os sno.“

2. Jeg sagde: „Hør du Lærke graa,
Kan du et Raad mig give,
Saa sig mig, hvad jeg gjøre maa
For glad som du at blive.“
„Vi, vi, vi,“ sang den smaa,
„Med Vingen vi slaa,
Og Blomsternes Sprog vi forstaa.

3. Om Morgenen før Sol staar op,
I Luften vi os gynge,
Og over Skov og Bakketop
Vor Morgensang vi synge:
„Vi, vi, vi, vi er fro,
Blandt Blomster vi bo,
Og Gud gav os Hvile og Ro.

4. Saa bygge vi af Løv og Mos
En lille venlig Rede,

Hvor Stormen ej kan naa til os,
Som ingen kan oplede;
Vi, vi, vi, vi, vi bo,
I Dalen i Ro,
Og Ranker om Reden sig sno.

5. Og hver Gang vi til Skoven ty
Om Mos og Straa til Reden,
Med Sang vi svinge os i Sky
Og glemme alt for neden;
Vi, vi, vi, vi er fro,
Vi haabe og tro
Og frygte ej Rovfuglens Klo.

6. Og naar vi i vort lille Hjem
Opfostre skal en Klynge
Smaafugle, vil vi lære dem
At flyve og at synge:
Vi, vi, vi, vi er fro,
Blandt Blomster vi bo,
Og al Tid paa Lykken vi tro.

7. Og vil Du være glad og fri,
Flyv over Skov og Skygger
Med frisk og frejdig Sang som vi,
Mens du dig Rede bygger!
Vi, vi, vi, vi er fro,
Blandt Blomster vi bo,
Og al Tid paa Lykken vi tro.

8. Og hvis du rigtig nyde vil
Den fulde Fugleglæde,
Da maa de smaa du lære til
At flyve og at kvæde:
Vi, vi, vi, vi, er fro,
Blandt Blomster vi bo,
Og al Tid paa Lykken vi tro."

9. Saa fløj den Lærke højt i Sky,
Mit Øje og mit Hjærte
Fløj med, og Sorgen maatte fly,

Og Sangen, som jeg lærte:
„Vi, vi, vi, vi er fri.
Blandt Blomster vi bo,“
Jeg nynned, og Hjærtet fik Ro.
10. Nu lever jeg paa samme Vis
Som Fuglen i det grønne
Og synger til vor Herres Pris
Og elsker alt det skjønne.
„Vi, vi, vi,“ sang den smaa,
„Med Vingen vi slaa,“
Det kan jeg først nu ret forstaa.

Som: Den Gang jeg drog afsted.

304. :,: Den Gang jeg drog af Sted, :,:
Vi vilde gjærne med,
Ja vi vilde gjærne med.
Ja, havde vi kun Magt,
Saa sandt som vi har Agt,
Da skulde Tysken truffet paa en vældig Grænsevagt; —
Nu faar vi vel at vente; saa vil vi passe paa
Og øve Arm og Hoved, til den næste Dyst skal staa;
Den Tid, da vi skal med at værge Danmarks Vang,
Den kommer nok en Gang.
2. :,: De gamle Tiders Røst. :,:
Vi lytted til med Lyst,
Ja, vi lytted til med Lyst,
Om Klang af danske Sværd
I Fædres Heltefærd,
Om Danebroges Sejersglans, der straaler fjærn og nær,
Men dersom vi vil kræve de stolte Fædres Arv,
Da maa vi først jo ligne dem i Sjælens Kraft og Marv;

Det var vel Prøven værd; — nu vel vi faa at se!
Det lykkes dog maaske!

3. :,: Hvad vi endnu formaa, :,:
Det vil kun lidt forslaa.
Ja, det vil kun lidt forslaa;
Et er der dog, vi kan
Saa godt som nogen Mand;
Thi vi kan trofast elske vort skjønne Fædreland,
Og vi kan hade Tyskens Vold og alt hans Pral og Vind,
Og vi kan holde Haabet fast med friskt og frejdigt Sind,
Det Haab: Om Danmarks Nat er nok saa mørk og lang,
Det dages nok en Gang!

4. :,: Der gaar et gammelt Ord, :,:
Naar Nøden ret er stor,
Ja, naar Nøden ret er stor,
Og Landet fjærnt og nær
Traadt ned af Fjendens Hær,
Da vaagner Holger Danske op og klirrer med sit Sværd
Og samler tæt om Danebrog de store med de smaa;
Da skal vi være med, naar den store Dyst skal staa.
Den stolte Kampens Dag med Sejrens høje Sang,
Den kommer nok en Gang.

Egen Tone (P. Hejse) eller som: Danmark dejligst.

305. Danmark, dine Kæmpegrave
Er en kostbar Skat,

Bedst af alt hvad i din Have
Gud har gavmildt sat.
Havde du ej gyldne Agre,
Grønne Skove, Møer fagre,
Løfted dog din Søn sit Øje
Stolt fra Bavtahøje.

2 Thi de Sværde er ej rustne,
Som har Kæmper fulgt,
Og de Skjolde er ej brustne,
Som i Muld blev dulgt;
Bryder Fjendehaand dit Gærde,
Bærer Jorden blanke Sværde,
Klinge Skjoldene og vække
Dine Sønners Række.

3. Blodet, som din Bund har drukket,
Randt ej uden Frugt,
Og det Liv er ej udslukket,
Som til Daad blev brugt;
Af hver Helt i Kampen faldet
Hundred ny til Liv blev kaldet;
Frem en mange dobbelt Styrke
Gaar af Gravens Mørke.

4. Hver en Daad paa Sagas Tavle
Staar i Lueskrift;
Der den lever for at avle
Atter ny Bedrift.
Sommersolens Glans ej maaler
Sig med Mindets stærke Straaler,
Hvor de tændes, hvor de gløde,
Haabet staar i Brøde.

4. Danmark, dine Kæmpegrave
Skal du vogte tro!
Trives skal om dem din Have
Og din Lykke gro!
Naar paa dem du tager Vare,
Møde kan du trygt hver Fare;

Thi en Magt i dem du ejer,
Som forjætter Sejer.

Egen Tone. (N. P. Hillebrandt.)

305. Danske Gut, tag Vare paa din Skude,
Ud paa Rov fløj nys den gridske Ørn,
Kloen slog han i der agter ude,
Landsoldaten tog den første Tørn.
Nu er det jer, I raske Drenge,
Nu er det jer, til hvem vi trænge.
Rask om Bord, og alle Mand paa Dæk,
Og hvor I møde Fjenden, fej ham væk!
Hurra!

2. Flyv mod Øst og Vest, hvor man dig skikker;
Søg paa Strand og Hav din Fjendeflok,
Flyv ham ind paa Livet, hvor han ligger,
Denne Gang da træffer du ham nok.
En imod to har tit vi kæmped,
En imed to din Lyst ej dæmped.
Pantsret, eller ej — saa er du god —
Dit bedste Pantser er dit Mandemod.

3. Følg Niels Juls og Tordenskjolds Exempel,
Følg din egen dristige Natur,
Ej omsonst du fik et Hædersstempel,
Vis hvortil den danske Sømand dur,
Vis du gjør ej din Slægt til Skamme,
Vis du er nu som før den samme,
Vis som Hvitfelt og som Villemos,
Du gaar i Døden som en kjæk Matros.

4. Danske Gut, din Moder i sin Smerte
Hvisker: „Søn, det gjælder om dit Liv,
Du, hvem jeg har fostret ved mit Hjærte,
Vil du, jeg skal segne i den Kiv.

Nej, I de andre Sønner ligne,
Danmark som dem vil jer velsigne.
Rask om Bord, at kæmpe for vort Sprog,
For Frihed, Drot og gamle Danebrog."

Egen Tone. (Malmqvist.)

307. Skuden er klar og Kulingen frisk —
Op! lystig med Sang,
Sæt Spillet i Gang!
Saa lette vi Anker med med Spil og Klang
Løft Vingen vor Ørn og svøm som Fisk!
Svøm ud!
Flag paa Stangen!
Væk med Tvangen,
Frihed bor paa Havet.

2 Skuden er dansk og dansk er vort Sind
Al Landsorg vi slaa i Vejr og Vind.
Friskt Sind!

3. Havet bortskyller Landjordens Nød.
Paa Havet er Friskhed, Liv og Brød —
Friskt Liv!

4. Havet foragter hvad der er smaat —
Gik Livet i staa — vi gjør det flot!
Rask flot!

5. Farten er dyb, og Flugten er høj —
Den stikker ej dybt, som aldrig fløj!
Flyv ud!

6. I Skyen med Ørn! i Dybet med Hval!
Saa rejse vi over Bjærg og Dal!
Rask ud!

7. Mægtigste Ganger sadled vi op,
Nu ride vi lystig paa Bølgetop, —
Hurra!

Egen Tone. [Bull. Folketone.]

308. Det blæste en Storm udi Kattegat,

De Bølger de ginge saa høje.
Saa mangen stolt Sømand den samme Nat
For sidste Gang lukked sit Øje.

2. En liden Skude var og der iblandt
Fra Hornbæk monne den komme.
Ret aldrig mere til Havnen den vandt,
Fordi at dens Tid var omme.

3. Den Skude blev ført af en Sømand god,
Af dem, der ej plejer at ryste,
Thi først sig dog viser det danske Mod,
Naar Døden begynder at kryste.

4. Han kæmped, indtil han omsider drev
For Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
Med sin faldefærdige Hytte.

5. Han haver kun med sig en liden Dreng,
I stærken Arm han ham griber:
„Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
Det hjælper slet inte, du piber."

6. De Bølger de bryde med stor Allarm,
Da Skibet det krænger og knager:
Dog holder han Drengen med venstre Arm;
Med højre i Vantet han tager.

7. Han ser sig saa langelig ind mod Land,
Imellem var dybe Rende,
Vi kan ikke naa den velsignede Strand,
Hvis Hjælp os ej Himlen vil sende."

8. Da kom en Bonde til samme Sted, —
Han hedde saamænd Søren Kanne, —
Han siger til Fa'ren, som og var med:
„Det Skib er nok nær ved at strande"

9. Saa springer han til sine Heste to, —
De stode just tøjred paa Brinken, —
Han giver sig ikke ret længe Ro,
Før han bliver færdig med Rinken.

10. Den gamle ham huer det ikke ret vel;
Han hvøvter med Haanden: „Hej Søren!
Du drukner jo Øgene og dig selv;
Det Skib er desuden forloren.“

11. Men Søren sprang op paa den nærmer Hest,
Og kaster et Øje til Fa'ren:
„I Fald jeg derude skal faa min Rest,
Lad se, at I sørger for Karen!“

12. Saa hug han sit Hors med sin Træskohæl
Og lod hende springe i Vandet.
Den anden han dasked med Tøjrepæl,
Saa maatte de begge fra Landet.

13. Men da han sig havde i Dybet sænkt,
Alt udi de fraadende Strømme,
Ej skulde da noget Menneske tænkt,
Han kunde til Vraget svømme.

14. Jo, jo! der sidder han nok saa rank,
Han synes paa Bølgen at ride;
Men der kommer Øren og Hoved og Mank,
Og nu er han ved Sejlerens Side.

15. „Hej Landsmand! sid op nu, hvis du vil med,
Og hold saa din Dreng ved hans Trøje!“
Han sidder der alt, og igjen nu af Sted,
Det var noget andet end pløje.

16. De Bølger de brusede over dem brat;
De tvende holdt fast ved hinanden, —
Men se kun, nu har de jo Landet fat,
Og frelste de springe paa Stranden.

17. Der kaste sig alle de trende paa Knæ
Og takke vor Herre for Livet.
„Men kom!“ siger Søren, „med mig nu i Læ,
Se hisset, nu splintres jo Skibet!“

18. Men Drengen han skjalv, som i Blæsten et Siv,
Og Skipperen slang sine Arme:
„Hvad skal vi nu give dig for vort Liv?“
„Følg med og faa jer lidt Varme.“
19. Han plejed den Sømand med samt hans Pog;
Det baade af Potte og Pande!
Og det var al den Betaling, han tog,
Den fattige Mand Søren Kanne.
20. Saa skulle dog alle I danske Mænd
Af Hjærtet elske hinanden,
I Faren og Døden sig give hen
Den ene med Lyst for den anden!
21. Saa skulle I fast staa hinanden bi —
I pløje med Jord eller Bølge —
Men mindst dog paa Kampens den blodige Sti
Skal en bag en anden sig dølge!
22. Og Fynbo og Jyde og Sjællandsfar —
Til et Hus vi alle jo høre.
Gud Fader os alle i Troskab bevar!
Og alle til Enighed føre!

Egen Tone.

309. Moder! jeg er træt, nu vil jeg sove,
Lad mig ved dit Hjærte slumre ind;
Græd dog ej, det maa du først mig love;
Thi din Taare brænder paa min Kind!
2. Her er koldt, og ude Stormen truer,
Men i Drømme, der er alt saa smukt,
Og de søde Englebørn jeg skuer,
Naar jeg har det trætte Øje lukt.
3. Moder! ser du Englen ved min Side?
Hører du den dejlige Musik?
Se, han har to Vinger, smukke, hvide,
Dem han sikkert af vor Herre fik.

4. Grønt og gult og rødt for Øjet svæver,
Det er Blomster, Engelen udstrør!
Faar jeg ogsaa Vinger, mens jeg lever?
Eller, Moder faar jeg, naar jeg dør?

5. Hvorfor trykker Du saa mine Hænder?
Hvorfor lægger du din Kind til min?
Den er vaad, og dog som Ild den brænder;
Moder jeg vil al Tid være din.

6. Men saa maa du ikke længer sukke,
Græder du, saa græder jeg med dig:
O, jeg er saa træt, maa Øjet lukke —
— Moder se, nu kysser Englen mig!

Egon Tone (Simonsen. Folketone).

310. Mads Doss

Mads Doss han var en kon Koltringsknejt,
Han gik med Foeren i Hien,
I mell saa slow han Lyng te en Bejt,
I mell saa band han ow Vien
En Liem te hans Mouer, aa saa saang han imell,
Di hor ed saa vit, nær han tow te aa hvell:
La la luh, la la lih, kom! saa skal a bih!

2. Mett Kølvro var en kon Stonthostøs,
Gik osse med Foeren i Hien,
Aa somti hun svedt, aa somti hun frøs;
Den Dryvven slet ett hu ku li en.
Hun snøvsed imell, faa hin Dawwen wa laang
I wesomda tahrt hun sin Klukker aa saang:

3. Aa somti de mødtes saa his aa saa hehr,
Od Mælmad, aa spraakked saa knøwt da,
Aa lit om lit fik de hveranner saa kjehr;
Jen kom næ den aahn ga en Hvøwt da.
Aa næ di had edt, gik di hwæ te si Hjar,
Aa saang, saa de gjall owwe Mosser og Kjar.

Som: Der laa en lille Pige.

311. De var ved Helmestier Mari hun skull a Stej;
Hun had hin Tøw i Haanen, vill te aa gaa hin Vej.

2. Hun had nu tint en Sommer i Palle Krænsens Gor;
Hun kam dædid mæ Suolen; hun var kun sejsten Or.

3. Den Ti hun wa en bitte Baa'n, hin Faa'r og Mu'r wa dø';
Aa da hun saa bløw støhr, saa maat hun tien faa hinne Brø'.

4. Da hun gik fram ved Staallen, hwo Palli Krænsen stued,
Da wa Mari saa saaren, hun knap ku fløt en Fued.

5. De war ett fri dæ stod'i en Tohr i Pallis Yww.
Kan hæn sæ, han had hæje sit, te hun ku ve dem blyww.

6. Hun maat ett faa hans Mower, faa hun war et fatte Baa'n;
Ejs vill di hat hweranner, men de skull no ett væ saa'n.

7. „Faawal no, Palli!“ sø hun, da hun gik ham faabi;
Han tahrt hans Øwn aa vænt sæ aa sø: „Faawal, Mari!“

8. Mari hun wa saa saarreful, hun tøt, hwo hun gik fram,
Te aal den Diel, hun møt, de sø til hinne lissom ham.

9. Aa hwer et Dywr og hwer en Fowl, hwæ Træ hun kam faabi,
De sø te hinne lissedan; „Faawal, faawal Mari!“

10. De lakked ned ad Awten, aa Kokken paa hans Raahn,
Hun tøt, te nær han gaall, han sø: „Faawal dit sølle Baa'n!“

11. Hun tøt, te baade Bæsteren aa Kowen mæ hin Kal',
Di so' saa naale te hin og sø: „Mari, faawal!“

12. Aa Hunnen i den Gor han fulle hin et Støk po Vej;
Aa da han vænnt, han lued indda, han vil wott længer mæj.

13. Mari hun græd saa moddele. „Gid a ku sæj no snaar
Faawal te hiele Wahren: saa war aa wal faawaar.

14. I Wahren er a jenner, a haar slet ingen Ven.
Gid a mæ mi Faaræller no ku samles raa igjen!“

15. Aa fahr et Fjarringor war om, da war hun stiu' aa kaal',
Fa Suolen kam igjen, da lo' Mari i suoten Maal'.

Egen Tone.

312. Foraaret det er dog Haabets Tid;
Sæden nedsænke vi dybt med Flid;
Lærken synger i Morgensolen,
Børnene trippe glade til Skolen.

2. Sommeren det er en deilig Tid,
Marken er grøn, og Solen er blid,
Hø og Græs staaer i Bunker paa Enge,
Løjer er der for Piger og Drenge.

3. Efteraaret det gi'r den stærkeste Blæst,
Huer dog mange Peblinge bedst;
Naar det lystig i Haverne trommer,
Regner det Pærer, Æbler og Blommer.

4. Vinteren det er en prægtig Tid,
Isen er blank og Marken er hvid;
Slaaes med Sne, kjør i Slæde og glide,
Løbe paa Skøjter, da kan jeg lide.

Egen Tone (Folketone).

313. Alverdens Skaber mild og blid,
Hør det, som vi bede!
Vi prise glade Aarsens Tid,
Vær os alle en naadig Gud med Glæde!
2. Vor Skov og Mark sig fryder smukt,
Valborg bær Løv og Græs med Frugt.
3. Den lille Lærkes liflig' Klang
Dig lover med Majmaanedssang.
4. Thi bære vi dig Maj i By,
Og lover dig med Salmer ny.
5. Velsign os med et frugtbart Aar,
Giv Korn og Kjærv i Hus og Gaard!
6. Velsign vort kjære Fædreland,
Velsign hver ægte Danemand.
7. Bevar vor Konge og hans Raad,
Gud vær med dem i Raad og Daad!
8. Dertil regjer os med din Aand,
Vi sætte alting i din Haand.

Egen Melodi (Lund).

314. Træet stod færdigt med Blad og med Knop.
„Skal jeg ta' dem?" sa'e Frosten og pustede op.
„Nej, kjære, lad dem staa,
Til Blomster sidder paa!"
Bad Træet og skjalv i fra Rod og til Top.
2. Træet fik Blomster, saa Fuglene sang:
„Skal jeg ta' dem?" sa' Vinden og vifted og svang.

„Nej, kjære, lad dem staa,
Til Bærret sidder paa!“
Bad Træet, i Vinden det dirrende hang.
3. Og Træet fik Bær under Soløjets Glød.
„Skal jeg ta' dem?“ sa' Jenten saa ung og saa rød,
„Ja, kjære, du kan ta'
Saa mange du vil ha'!“
Sa' Træet og Grenen det bugnende bød.

Som: Hør vor Helligaftens Bøn.

315. Livets Sollys har vi kjær,
Fader, lad det skinne her,
Live op hver Skolepog,
Klare op hver Hjærtekrog!
Lad os al Tid bo og bygge
Under dine Vingers Skygge!

Som: Dejlig er den Himmel, eller: Alt staaer i Guds.

316. Ved at elske i det smaa
Lære Gud vi at forstaa,
Ved at elske kjønt hinanden,
Lære vi at hade Fanden,
Som Misundelsen har skabt.
2. Tidlig lære da vi smaa,
Hvad selv kloge ej forstaa:
Ydmyghed er Himmelstige,
Hjærtensglæde, Salighed
Kjærlighed er Himmerige.
3. Herren op til Himmels for
Er dog hos os med sit Ord,
Ved vor Daab han os velsigner,
Saa vi mer og mer ham ligner,
Voxer til hans Glæde op.
4. Herre, vær da med os smaa,
Til vi for din Trone staa!

Af Guds Naade til Guds Ære,
Evig glade vi skal være
I vor Herres Jesu Navn.

Som: Dejlig er den Himmel blaa.

317. Flokkes alle store, smaa,
Juletræet er klædt paa,
Granen med sin ranke Stamme
Og med Lysene, der flamme,
:,: Vinker alle til sig hen. :,:

2. Grønt er Træet, al Tid grønt,
Dog i Aften dobbelt skjønt;
Thi fra Paradisets Have
Bringer det til hver en Gave,
:,: Kun vi skjønne ret derpaa. :,:

3. Opad peger det mod Gud,
Som os sendte Julebud,
At han os vil Frihed skjænke,
Sønderbryde hver en Lænke,
:.: Saa hans Engle sang i Nat. :,:

4. Lyssene er Billed paa
Troen hos vor Herres smaa,
Thi som de kan Mørket sprede,
Saa er Troen idel Glæde,
:,: Lys i hver en Barnesjæl. :.:

5. Underlig er Træets Magt,
Ved den altid grønne Dragt
Vækkes Haabet, skjænkes Freden,
Peges op mod Evigheden,
:.: Mod vor Længsels store Maal. :,:

6. Højt hver Gave vidner om
Gaven, som fra Himlen kom,
Minder os om Kjærligheden,
Hin hist oppe, den her neden,
:,; Springer ud af samme Væld. :,:

7. Flokkes alle store, smaa,
Lad os hen til Træet gaa,

Lad os juble til Guds Ære,
Lad os ret af Træet lære
:,: Tro og Haab og Kjærlighed. :,:

Egen Tone.

318. O, Stjerne, hav Tak, vor ledende Ven,
Imellem de vildsomme Veje;
Alt Hytten vi se, nu kjende vi den,
Lyksalighed monne vi eje.
Med Glæde vi træde
Her ind i det fattige Hus.

2. Vi komme saa fjernt, vi Konger tre,
Alt fra de østlige Lande;
Men aldrig saa snart vi Stjernen fik se
Paa Nattens Himmel at stande,
Vi glade forlade
Vor skinnende Kongeborg.

3. Thi Perler og Guld har Østerland,
Klenodier have vi hjemme;
Men Perler og Guld ej lignes kan
Ved det, som Hytten mon gjemme
Af alle vi kalde
Dog denne den herligste Skat.

4. Og denne Skat, som I vel forstaar,
Det er Barn Jesus den lille!
Han fødes endnu hvert evige Aar
For dem, som elske ham ville,
Som trolig sin Bolig
Jndvie den hellige Jul.

5. Saa sige vi eder nu farvel,
Vor Frelser ville vi prise
Se Stjernen skinner saa klart i Kvæld;
Og Vejen vil den vise os.
Hil være i Ære
Den Konge for Himmel og Jord.

Egen Tone (Weyse).

319. Lysets Engel gaaer med Glans
Gjennem Himmelporte.

For Guds Engels Straalekrans
Flygte alle Nattens Skygger sorte.
2. Sol ser over Verden ud
Med Guds Lys i Øje.
Se! vor Herres Sendebud
Gaar paa gyldne Skyer i det høje.
3. Englen spreder over Jord
Glansen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.
4. Sol ser ind i Slot og Vraa,
Ser paa Drot og Tigger,
Ser til store, ser til smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.
5. Os han ogsaa favne vil,
Englen i det høje;
Os han ogsaa smiler til,
Englen med Guds Himmelglans i Øje.
6. Os har og vor Herre kjær,
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

Egen Tone (Weyse).

320. Gud ske Tak og Lov!
Vi saa dejlig sov:
Barnet laa med varme Kind paa Puden.
Nu som Fuglen frisk!
Rask som Havets Fisk!
Morgensolen titter gjennem Ruden.
2. Med hin Glans fra Sky
Kom der Lys i By,
Kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
Alle Haner gol,
Hilsed glad Guds Sol;
Alle vævre Tunger smaa fik Mæle.
3. Ej den mindste Mus
Savner Tag og Hus:

Fattigst Spurveunge har sin Rede;
Ej den mindste Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi skal heller ej om Fristed lede.
4 Lystig Hanen gol,
Hilsed glad Guds Sol.
For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
Nu som Fuglen frisk!
Rask som Havets Fisk!
Vi har Kjærligheds Asylet fundet.

Egen Melodi (Bay).

321. Fred hviler over Land og By,
Ej Verden larmer mer,
Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjærne Stjærne ser.
2. Og Søen blank og rolig staar
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjerne Vægter gaar
Og lover Herrens Navn.
3. Det er saa stille og saa tyst
I Himmel og paa Jord,
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der bor!
4. Slut Fred, o Hjærte, med hver Sjæl,
Som her dig ej forstaar;
Se over By og Dal i Kvæld,
Nu Fredens Engel gaar.
5 Som du han er en fremmed her!
Til Himlen staar hans Hu!
Dog i det stille Stjærneskjær
Han dvæler her som du.
6. O, lær af ham din Aftensang;
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
Adskilles end vort Spor.

Egen Tone (Weyse).

322. I fjærne Kirketaarne hist
Nu Aftenklokkerne ringe.
Snart sover liden Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.
Nu samles Frænder kjønt igjen
Som Fugleunger paa Grene;
Men den, som har slet ingen Ven,
Han sidder i Kvæld alene.

2. Snart ruller ud den stille Nat
Sit Skyggeflor over Himlen,
Og den, som sidder mest forladt,
Ser op imod Stjærnevrimlen;
Og gjennem Himmelsløret ud,
Der skinner Øjne fuldklare;
Mildt ser den kjære, store Gud
Herned med sin Stjærneskare.

3. Han ser til sine Børn da vist,
Han ser til høje og ringe,
Selv til den lille Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.
Til dem, som sove, ser han hen;
Han vugger Fuglenes Grene;
Og den, som har slet ingen Ven,
Han lader ej sidde ene.

4. Det Barn, der sidder mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare:
Han sender i den stille Nat
Til Jorden sin Engleskare.
De sprede deres Vinger ud,
Naar alle Øjne sig lukke.
Selv vaager hele Verdens Gud
Ved Skabningens store Vugge.

Egen Tone (Weyse).

323. Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!

Bliv hos os, naar Mørket vælder
Af Nattens Sluser ud!
2. Henspred over Dal og Høje
Dit Stjærneklædebons Flig,
Saa lukke vi trygt vort Øje
Og slumre sødt hos dig.
3. Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebørnenes Fred;
Din Aand gjennem Himmelstrømme
Vil suse til os ned.
4 Og Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de smaa.
Paa Englenes Himmelstige
Skal Barnesjæle gaa.
5. Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!
Og Paradislyset vælder
Af Nattens Sluser ud.

Egen Tone.

324. Den onde jeg hader i Lys og i Løn,
Jeg tror paa Gud Fader, hans enbaaren Søn,
Og Aanden med Trøsten,
I Kjærligheds Røsten
Og Haabet saa skjønt.
2. Hvor derfor jeg vanker saa vidt paa Jord,
Livssmuler jeg sanker af Frelserens Bord.
Jeg læskes ved Kilden
Og varmes ved Ilden
I Faderens Ord.

Indholdsfortegnelse.

	Side
Aandesyn fra gamle Dage (Ploug)	7
Agnete hun stander paa Højeloft	171
Alderdom er ingen Brøde (Grundtvig) .	38
Alle smaa Fugle i Skoven (Grundtvig) . .	97
Altid frejdig, naar du gaaer (Richardt)	347
Alverdens Skaber mild og blid	365
At nær ved Kirke stander (Grundtvig) .	64
Bien hun er kun en lille Fugl (Grundtvig)	341
Bliv hos os, naar Dagen (Ingemann) . .	371
Brat af Slaget rammet (Fr. Paludan-Møller	162
Bro bro Brille	288
Burmand holder i Marken (Kæmpevise)	49
Bækken gaar i Engen (Wergeland) . . .	242
Da du, som vi troede sløv (Hostrup) . .	157
Danmark dejligst Vang og Vænge (Kock)	54
Danmark, dine Kæmpegrave (Ploug) . .	355
Danmarks Rige i Højnorden (Grundtvig)	323
Danske Gut, tag vare (A. Recke)	336
Danske Hurra! flyv over (Ingemann) . .	329
De Blomster i Enge dem (Richardt) . . .	280
De Bølger komme med Brask (Ploug) . .	119
De Bønder samlede sig i Hob (Kæmpev.)	96
De gode gamle Ægyptere	296

Side
Dejlige Øresund (Ploug) 338
Den danske Bonde sad (Ploug) 322
Den Gang de drog afsted (Lembcke) . . 354
Den Gang jeg var en lille en (Faber) . 245
Den Jomfru er i Kloster sat 291
Den Jomfru tog over slg Kaaben blaa . 220
Den lille Bi, den store Sol (Richardt) . 278
Den lille Fugl er Barnets Ven (A. Recke) 245
Den lille Pe'r var af de smaa 283
Den Lækat titter af Gjærdet ud 256
Den onde jeg hader i Lys og i Løn. . . 372
Den rige Fugl kommer susende 296
Den Ti te do drov (J. fr. Haderslevegn.) 161
Der bor en Bager 285
Der er et yndigt Land (Øhlenschlæger) . 306
Der er saa mange i Danmark (Kæmpev.) 81
Der er saa travlt i Skoven (Richardt) . . 235
Der gaar Dans paa Ribergade (Folkev.) 84
Der gik et Sagn i Lunde (Grundtvig) . . 15
Der gik et Sagn i Lunden (Grundtvig) . 28
Der laa en lille Pige (Grundtvig) 333
Der ligger en Vold i Vesterhav 197
Der ligger et Land mod den (Bjørnson) 327
Der lød fra gamle Dage (Grundtvig) . . 32
Der var en gammel Skytte (Grundtvig) 57
Der var en Konning i Danemark (Folkev.) 78
Der var en Tid, da jeg var (Baggesen) . 271
Det blæste en Storm udi (Blicher) 358
Det raske Folk, som pløjer (Ploug) . . . 337
Det suser i Nordens Skove (Ingemann) . 305
Det var den svenske Dronning (Folkev.) 85
Det var en Sommermorgen (Hammerich) 150
Det var en Sommermorgen (Grundtvig) 151
Det var en Torsdag Aften 191
Det var en yndig Majdag (P. L. Møller) 99

	Side
Det var sig Hr. Asker Ryg (Øhlenschlæger)	70
De wa ve Helmestier, Mari (Blicher) . .	363
Dippe, dippe Du	285
Dronning Dagmar ligger i Ribe (Folkev.)	75
Droslen slog i Skov sin klare Trille . .	312
Du gamla, du friska, du fjællhøga	329
Du lille Purk udi din (C. Winther) . . .	271
Du, som vaaged over (Grundtvig)	5
Du vor lille, søde Ven	268
Dybt inde i Halmen paa Foderlo	263
Eja, hvor man nu tumler (En Sønderjyde)	159
Eja popeja, nu alt er til Ro (M. Bruhn)	269
En lille Nisse reiste (Gerson)	276
En Skaal for det blinkende (Richardt) .	303
En Vise nu ville vi sjunge (Blicher) . . .	59
Er Lyset for de lærde blot (Grundtvig)	335
Et kjærligt Ord (Mads Hansen)	347
Faderløs og moderløs (Ingemann)	277
Fald paa Knæ, mia Rose	291
Farvel, farvel	302
Flokkes alle, store, smaa	367
Fo ajle de smaa Blomster (M. Hansen) .	237
Foraaret, det er dog Haabets Tid	364
For Bønder Himlens Fugle (Grundtvig)	134
Forgangen Nat vor sultne Kat	258
Fra fjerne Lande kom hun (Herts) . . .	74
Fra Havet steg (e. svensk ved P. Worm)	279
Fra Tyskland uddrog en Flok	281
Fred hviler over Land og By (Ingemann)	370
Fremad er Verdens vilde Røst (Arvesen)	347
Frihed er det bedste Ord (Arvesen) . . .	320
Fuglen sit Øje lukker (Chr. Juul)	267
Fædreneland ved den (Grundtvig)	313
Først kommer Offer	297
Gammel Ven og gammel Vej (Grundtvig)	123

Side
Græshoppen sidder i Engen (Ingemann) 256
Gud ske Tak og Lov (Ingemann) 369
Habor kommer fra Norges (Grundtvig) . 30
Hans Dag blev den største (Bjørnson) . 164
Hansemand, nu skal vi to 295
Hans, Hans, Hans 301
Hejdikkedom, hejdikkedom 294
Hejmdal han stander paa (Grundtvig) . . 14
Hell dig du høga Nord (Cøster) 328
Hel tungt han efter sig (Hostrup) 163
Her er den lille Lærke 301
Herligt en Sommerdag 238
Her samles vi Smaabørn 239
Hil dig vor Fane (Grundtvig) 317
Hist hvor Vejen slaaer (H. C. Andersen) 273
Hist under den store Kampesten : . . . 226
Hjærter eg Løver i sit Skjold (Grundtvig) 53
Hr. Barnekov tumled sin (Ingemann) . . 111
Hr. Bonde han boer sig ude ved Aa . . 192
Hr. Bjørn han red sig op under Ø . . . 168
Hr. Karl han sidder ved breden Bord . 186
Hr. Oluf han rider saa vide om Land . 170
Hr. Ribold han var sig en Grevesøn . . 180
Hr. Sinklar drog over salten (E. Storm) 112
Hr. Villemand og hans Mø saa prud . . 166
Hvad fejler dig, Puttelil 264
Hvad synger du om (Hostrup) 343
Hver Morgen gække mine Gæs 261
Hvor Asser holde Stævne (Grundtvig) . . 18
Hvor er Fa'er henne (Gerson) 290
Hvar Skoven dog er ung (H. C. Andersen) 230
Høje Bjærg og dybe Dale 294
Højt oppe mod Norden (Blicher) 339
Højt paa en Gren en Krage (Heiberg) . 257
Høne og Hane (G. Rode) 257
Høres Aftenklokken kime 302

	Side
Hør Spurven derude (H. C. Andersen)	266
I alle de Riger og Lande (Ingemann)	47
I bare Ærmer gaa	240
I Danmark er det godt at bo (Frk. Worm)	306
I Danmark er jeg født (H. C. Andersen)	307
I fjerne Kirketaarne hist (Ingemann)	371
I gamle Dage det var en Gang (Grundtvig)	19
I Haraldsted sad Hertug Knud (Grundtv.)	68
I Kongedybet stod et Slag (Grundtvig)	136
I Morten Luthers Dage (Grundtvig)	103
Ingeborg stod paa højen (Grundtvig)	26
I Norderhov sig hæved (Øhlenschlæger)	131
I Roskilde Kirke hun hviler (Ploug)	94
I Skanderborrig Enge (Blicher)	101
I Skoven sidder en Kulsvierkvinde (Øhl.)	89
I Skoven skulde være Gilde (Folkevise)	258
Ja vi elsker dette Landet (Bjørnson)	326
Jeg er en simpel Bondemand (M. Hansen)	350
Jeg frit mig tumled i Verden (Ingemann)	46
Jeg gik mig hen ad ensom (M. Hansen)	352
Jeg gik mig over Sø og Land	297
Jeg gik mig ud paa Marken (A. Nielsen)	345
Jeg holder af mit Fædreland	331
Jeg lagde mit Hoved til (Heiberg)	181
Jeg saa enlig gik en Gang (Folkevise)	249
Jeg svinger mine Kyllinger	290
Jeg tjente mig i Kongens Gaard	195
Jeg vèd, hvor der findes (M. Hansen)	345
Jeg vèd vel, hvor der stander et Slot	178
Jeg vil synge om (Gl. Vise v. G. Rode)	129
Jeg vii værge mit Land (Bjørnson)	340
Jokum, Jokum	302
Just i Timer fir og (e. sv. v. Frk. Worm)	279
Jyden han er stærk aa sej (Blicher)	336
Katten ligger under Kakkelovnen (Folkev.)	250

	Side
Killebukken, Lammet mit (Bjørnson)	261
Klokkens Lyd	301
Kommer hid, I Piger smaa (Grundtvig)	142
Kong Frederik den sjette (Grundtvig)	144
Kong Hading sidder (Ingemann)	20
Kong Knud han knæled (Brandt)	66
Kong Kristian sad (Grundtvig)	145
Kong Kristian stod ved højen (Evald)	115
Kong Vermund den gamle (Grundtvig)	25
Kong Vermund sad (Grundtvig)	22
Konning havde sig Kjøbenhavn (Grundtv.)	116
Kukkuk, kukkuk !	235
Kung Karl den unga Hjelte (Tegner)	126
Kvivit! kvivit! (Richardt)	233
Langt højere Bjærge saa (Grundtvig)	311
Langt ud i Skoven (Folkevise)	287
Liden Kirsten, hun er en faderløs Mø	200
Liden Kirsten, hun tjener i Kongens	202
Lidet Egern sad (Fru Kjelland)	254
Lindormen, han ligger i Græsset	196
Livets Sollys har vi kjært (D. Johansen)	366
Lysets Engel gaar med Glans (Ingemann)	368
Længe nok har jeg Bondepige (Karstensen)	146
Længe var Nordens (Ploug)	302
Løft dit Hoved, du raske Gut (Bjørnson)	349
Mads Doss han var en kon (Blicher)	362
Marsk Stig han haver sig	83
Med Lov skal Land man bygge (Barfod)	156
Med min Haand jeg banker	295
Mester Jakob	301
Midt under Istedslaget (Grundtvig)	153
Mine Gedebukke	295
Min Fader var saa rig en Mand	285
Moder jeg er træt, nu (H. C. Andersen)	361
Moders Navn er en himmelsk (Grundtvig)	315
Mogens, Mogens Missikat	260

	Side
Mon Tyskland nu strækker (Hostrup)	331
Munken gaar i Enge	292
Mæ, siger det lille Lam	247
Naar kommer Vaaren vel (Karl Bagger)	227
Naar Legen er (e. svensk v. Frk. Worm)	281
Naar Tysken sin tørstige (Ploug)	149
Nattergale i Træet slaa (E. M.)	246
Nej slig en Bedstemo'er	274
Niels Jul gav Agt paa Stormens (Blicher)	121
Nu flink til Bogen	301
Nu har vi Jul igjen	297
Nu lakker det ad Tiden (Chr. Vinther)	229
Nu Luren gjalded (Grundtvig)	40
Nu løftes Laft og Lofte (Bjørnson)	270
Nu skal det aabenbares (Grundtvig)	319
Nu vaagner Blomsten (J. Gerson)	236
Nu vaagner Holger Danske (Ingem.)	57
Nødig sige vi: „Farvel!“ (Ingemann)	351
Og Bonden han ganger (Folkevise)	298
Og det var Ellen Ovesdatter	204
Og det var en Skjærsommerdag (G. Rode)	238
Og det var Hr. Svend Felding	222
Og det var højen Bærmeris	206
Og det var liden Gudrun, (Grundtvig)	173
Og det var liden Karen	210
Og det var Magnus Hejnesen (Fr. Barfod)	104
Og det var Mester Ole Vind (Grundtvig)	108
Og det var om en Løverdag	218
Og det var sig den unge Svend Trøst	211
Og det var Thor af Havsgaard (Folkevise)	11
Og det var ungen Svegder, (Grundtvig)	182
Og fir og tyve Trommer	286
Og hvor har du været saalænge	170
Og hør I Fugleunger (Mads Hansen)	341
Og hør lille Mor	248
Og Ræven laa under Birkerod (Bjørnson)	253

	Side
Og skjøn saa er hun Linden, imens . . .	188
Og vil I nu vide og vil I forstaa	289
Oluf Konning og Broder hans (Folkevise)	60
Om Danemarks Kvide der (Grundtvig) .	86
Op lille Hans, op lille Hans	283
Opmand dig du danske (Kaalund)	330
Op sjung og glæd dig (Ingemann) . . .	310
O Stjærne hav Tak du (Hejberg) . . .	368
Paa Holmen Herluf Trolle (Chr. Lund) .	106
Paa Marken tripper de smaa Lam . . .	265
Paa Sjølunds fagre Sletter (Ingemann) .	91
Paaskeklokken kimed mildt (Ploug) . . .	149
Pandeben! Godt det (H. C. Andersen) .	284
Prinsessen sad i Højeloft	214
Rask vi ned paa Pladsen	300
Ride, ride Ranke (H. C. Andersen) . . .	275
Rolf Skattekonge, fejg (K. G. Boye) . . .	37
Rosen blusser alt i Danas (P. Møller) .	324
Saa højt imod Skyen (Anton Nielsen) . .	351
Saa mange sad de Riddere	216
Saa, saa, saa, ...	293
Saa væve vi Vadmel	299
Se ej til den gamle Holger (Ingemann)	47
Sjællland, Sjælland med (Kar. Recke) .	336
Skjøn Ereja, hun havde et (Grundtvig) .	10
Skjøn Jomfru hun drager det røde . . .	296
Skjøn Rose mellem . . . . . (Grundtvig)	148
Skuden er klar og (Ingemann)	358
Skyd frem, Skovmærke (H. C. Andersen)	230
Skære, skære Havre (G. Bode)	282
Skære, skære Havre	289
Slaverne raadte paa Østersø (Grundtvig)	72
Sol der oppe ganger (H. C. Andersen) .	278
Solen sank bag grønne (J. L. Hejberg)	108
Solen skinner saa vakkert (Bjørnson) . .	262
Solen straaler over Vang	234
Solen synker nok saa smukt (Gerson) . .	240

		Side
Side		
188	Sol er oppe . . . . . (Grundtvig)	34
289	Sov mit Barn, sov længe (Chr. Richardt)	269
60	Sov, nu, sov nu Barnet mit (Fr. G.) . .	268
86	Stemmer i, thi nu ville vi (Blicher) . .	113
283	Storken sidder paa Bondens (Ingemann)	233
330	Stork og Svale (e. svensk v. Frk. Worm) .	266
310	Stork. Stork, Langeben (Ingemann) . . .	246
368	Stærk Diderik bór sig udi Bern	220
106	Surr. surr, surr, lille Bi omkring	258
265	Svend Tveskjæg havde sig (E. Storm) .	62
91	Svend Vonved sidder i Bure.	175
149	Syng nu, Gutter smaa (C. J. Brandt) . .	127
284	Sødskende jeg kjender fem (Krossing) . .	273
214	Til Refsnæs Kong Valdemar (L. Kock) .	80
300	Til Sagn og Sange og (Ingemann). . . .	46
275	Tingelingelater . . , ...	293
37	To Drosler sad paa Bøgekvist	262
324	Tog Bræmsen Støvler og Sporer (Folkev.)	243
351	Tommeliden han var sig (Øhlenschlæger)	276
216	Tre Katte krøb op paa Taget (Richardt)	248
293	Trindt i Norden og vidt om (Grundtv.)	133
299	Træet stod færdigt med Blad (Bjørnson)	365
47	Tulte var en Høne (Chr. Richardt) . . .	251
336	Tungt Kongedatrens Taarer (Wilster) . .	117
10	Tøv lidt, sagde Jyden ved (Grundtvig) .	154
296	Ude blæser Sommervind	244
148	Unge Gjenbyrds Liv i Norden (Ploug) .	302
358	Vaarens Sendebud (Ingemann)	236
230	Ved at elske i det smaa	366
282	Ved Kristianssand (Blicher)	139
289	Ved Lejre græsse nu Faar (Ingemann) .	45
72	Ved Toldboden steg en (Chr. Vinther) .	138
278	Velkommen fra de Døde (Grundtvig) . .	44
108	Velkommen unge Vaar (Mads Hansen) .	231
262	Vidt Sorgen udspændte sit (Thyregod) .	158
234	Vift stolt paa Kodans Bølge (Ingemann)	318
240		

	Side
Vi har et gammelt Fædreland (Grundtv.)	308
Vi har et Haab, som ej (M. Hansen) . .	332
Vi har lang Vej hjem	297
Vi hugged med Kaarde (Kpv. v. Grundtv.)	42
Vindene suse og Voverne gaa (Lembke)	73
Vinde, vinde Nøglegarn	289
Vinieren kommer med Regn (S. Beyer) .	241
Vipper springe (Frankenau)	241
Visse, visse, sov min lille (J. Gerson) . .	267
Vor Hund, vor Hund, vor Hund	300
Vort Fødeland er al Tid rigt (Rahbek) .	124
Uort Liv er ej en øde (Mads Hansen) .	348
Vort Modersmaal er dejligt (Lembke) . .	315
Vov, vov, sagde (e. sp. v. Frk. Worm) . . .	281
Vær hilset mit gamle Fædreland (Ingem.)	48
Ønsket er ligt en yndig Mø (Grundtvig)	8

Rettelser.

Side	16,	Linie	11: spidset, læs: spidsed.
—	18	—	25: fordi, læs: forbi,
—	19	—	5: Horidas, læs: Hloridas.
—	38	—	19: hører, læs: hører det.
—	45	—	11: Døren, læs: Døden.
—	52	—	10: Danskens, læs: Dansk.
—	53	—	35: kun, læs: hun.
—	56	—	8: nu, udgaar.
	107	—	23: mangler følgende Linier: Han gjorde Fjenden Mén og Skam.
—	154	—	6: til, læs: tidt.
—	197	—	18: kan, læs: han.
—	207	—	17: køjen, læs: højen.
—	217	—	12: stor, læs: store.
—	228	—	27: kvide, læs: hvide.
—	274	—	34: vor, læs: var.
—	292	—	32 og 33: Som og Saa bytte Plads.
—	296	—	4: læs: de blev.
—	308	—	15: clev, læs: blev.
—	310	—	11: Dal, læs: Sal.
—	317	—	9: Vier, læs: Vis er.
—	»	—	20: Danemand, læs: Danemænd.
—	319	—	13: Babarens, læs: Barbarens.
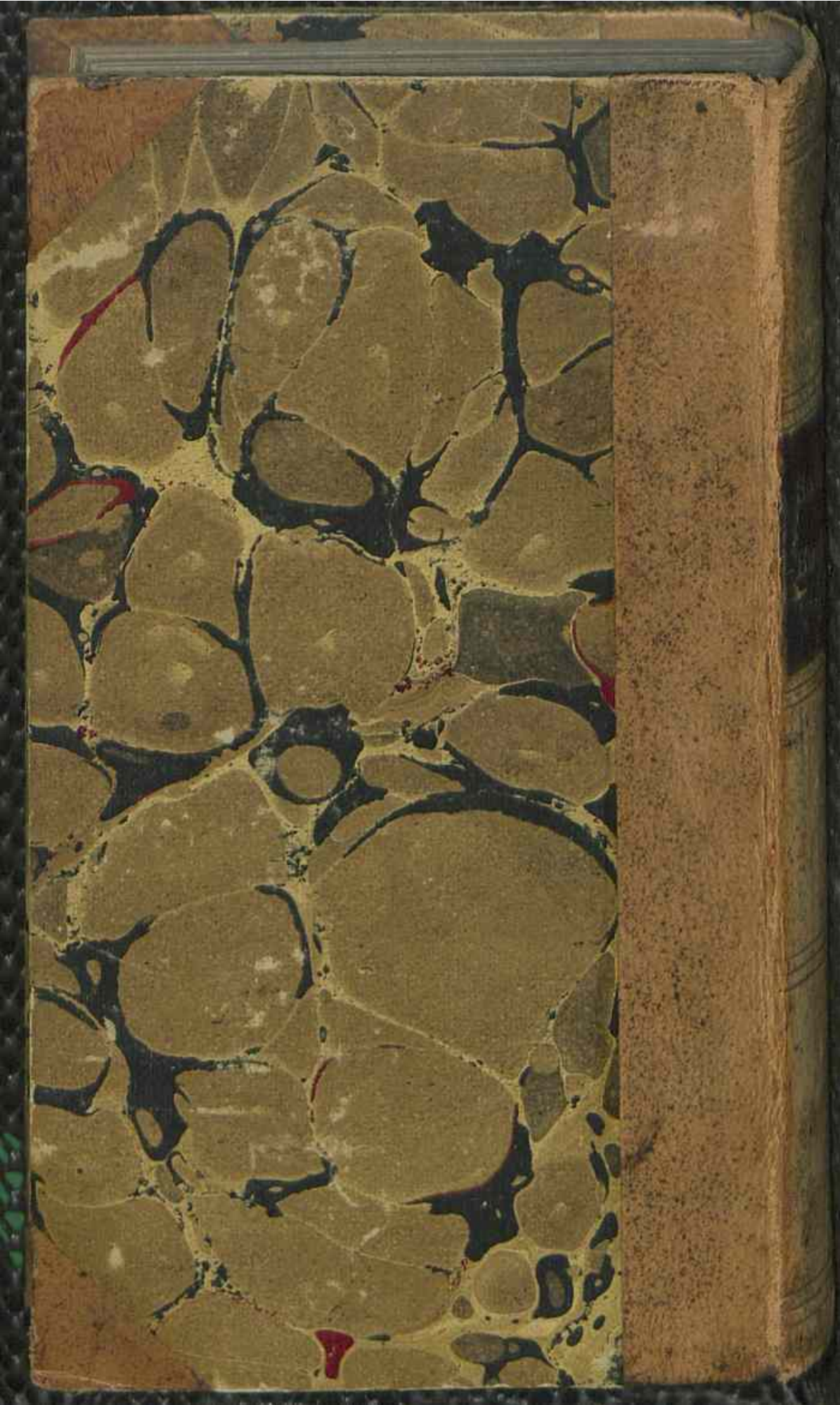
Side	319,	Linie	34: den, læs: det.
—	321	—	36: skal, læs: skue.
—	326	—	28: prøvedes, læs: prøvdes.
—	333	—	20: og Jord, læs: og af Jord.
—	336	—	22: So'en, læs: Søen.
—	341	—	32: Ørne, læs: Ørnen.
—	343	—	32: mangler den efterfølgende Linie: Om Engen, der spættes
—	247	—	31: læs: under samme Tag.
—	355	—	1: læs: nu vel, vi.